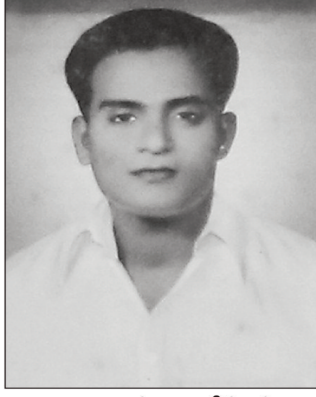

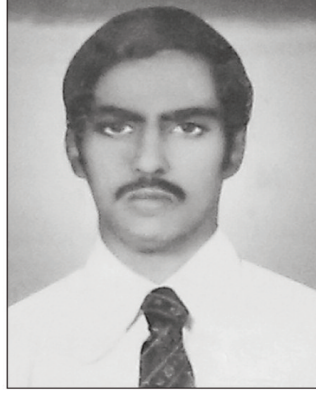
ஈழத்தில் பரவும் இந்திய ஆதிக்கம்

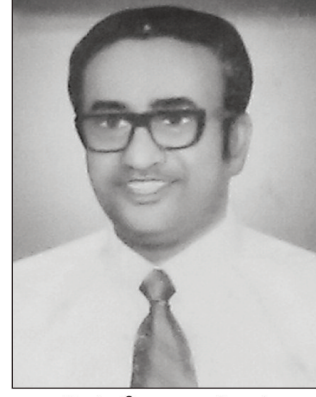
க. செல்வராஜா

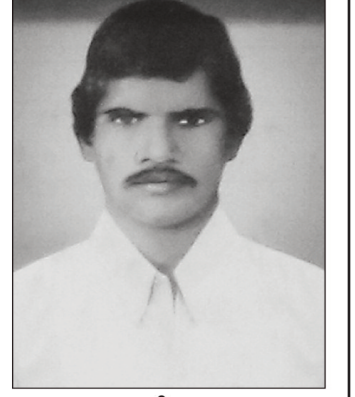
வை. சண்முகலிங்கம்

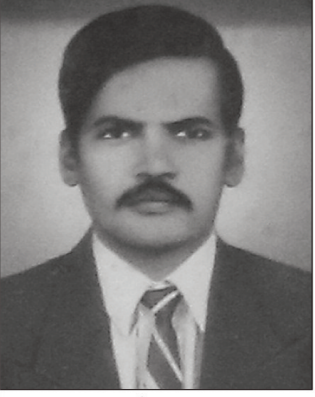
மு. துரைராஜா

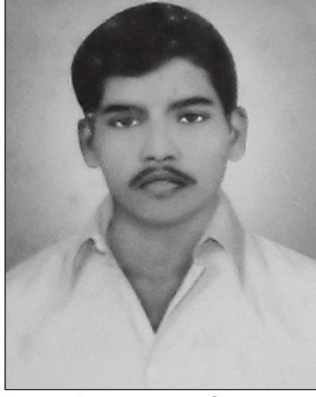
Dr. A. சிவபாதசுந்தரம்

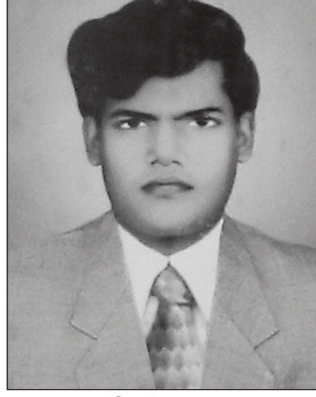
க. சிவராஜா

Dr. S. பரிமேலழகர்

கோ. உருத்திரன்

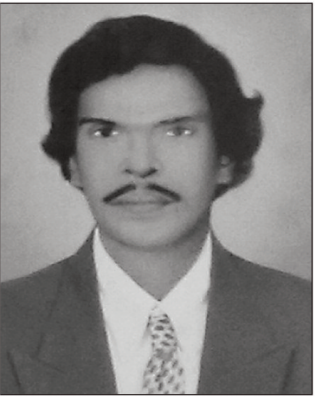
க. சிவலோகநாதன்

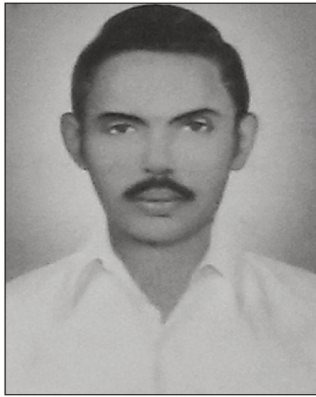
திருமதி. P. வடிவேலு

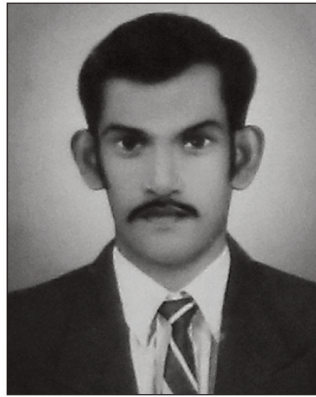
செல்வி. இரா. மங்கையர்க்கரசி

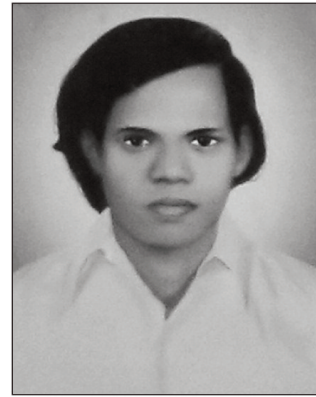
க. வேதாரணியம்

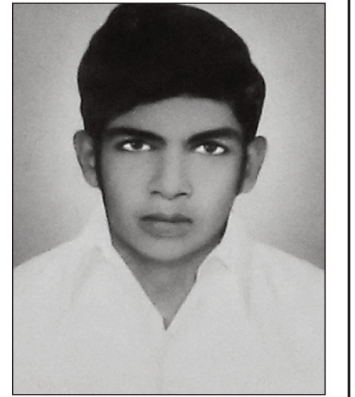
இரா. சுப்பிரமணியம்

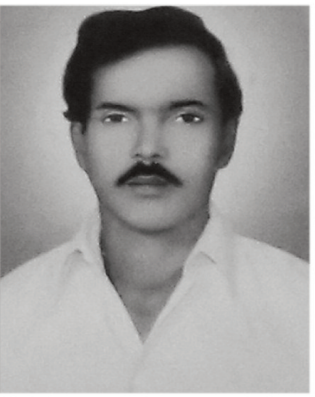
சி. ஜெகநாதன்

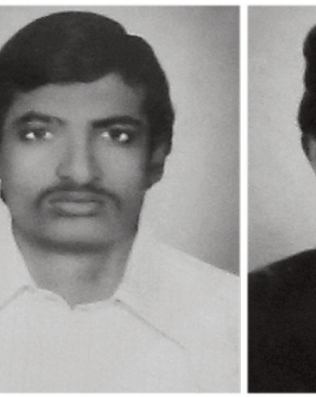
இரா. இரத்திராஜா

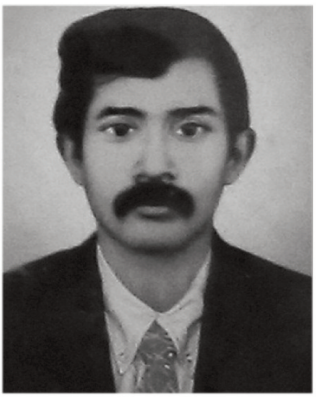
பொ. வரதராஜா

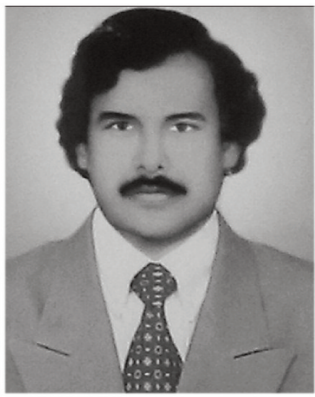
S. மார்க்கண்டு

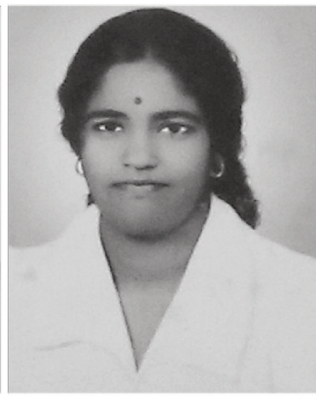
இரா. சுகுமார்

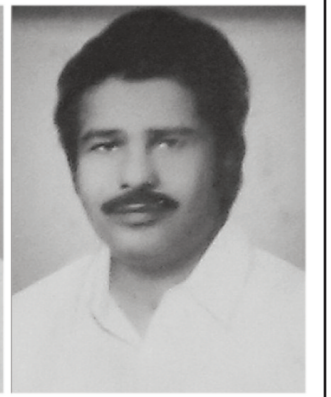
க. ஜோன்பீற்றர்

Dr. M.C. கணேசரட்ணம்

செல்வி. மு. லீலாவதி

க. கிருஸ்ராஜா

1987ம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் 21,22ம் திகதிகளில் யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் கடமையிலிருந்த போது இந்திய அமைதிப் படையால் படுகொலை செய்யப்பட்டவர்கள்

ஐலை மாதம் 1987இல் இந்திய அமைதி காக்கும் படை என்ற பெயருடன் இந்திய - இலங்கை அரசுகளுக்கு இடையிலான ஒப்பந்தத்தைத் தொடர்ந்து இலங்கை அரசின் வேண்டுகோள்க்கிணங்க ஈழத்திற்குள் நுழைந்த இந்திய இராணுவப் படை, மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே தனது முகமுடியைத் தானே அகற்றிவிட்டு, மார்ச் 1990இல் ஈழத்தை விட்டு வெளியேறும்போது வந்தது அமைதி காக்கும் படை அல்ல, சாத்தானின் படை என்பது அம்பலமாகி இருந்தது. ஆயினும் அதுபற்றிய பதிவுகளும் தொகுப்புகளும் அழிந்தும் அழிக்கப்பட்டும் அருகிவருகின்ற காலப்பகுதியில், ஆன்மாவைப் புதைத்து விட்டு ஈழத்தில் இந்திய இராணுவம் இழைத்தவற்றைப் பற்றி உண்மைக்குப் புறம்பான மோசடி வரலாறும் நச்சுக் கருத்துகளும் பரப்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற காலப்பகுதியில் நாம் இன்னமும் தீவிரமாகச் செயற்படவும் பதிவுகளை மேற்கொள்ளவும் ஏற்கனவே இருக்கின்ற பதிவுகளைப் பரவலாக்கவும் வேண்டி இருக்கின்றது.

அந்த நோக்கத்துடன் 2017ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாத தாய்விடு இதழில் 'மானுடத்தின் வரலாற்றுக் களங்கம் - ஈழத்தில் இந்தியப் படை' என்கிற சிறப்புப் பகுதியைத் தந்திருந்தோம். அந்தப் பகுதியில் ஈழத்திற்கு இந்திய இராணுவத்தின் வருகையின் பின்னணி, அதன்பின்னர் புலிகளிற்கும் இந்திய இராணுவத்திற்கும் இடையிலான யுத்தம், அதில் ஏற்பட்ட அழிவுகள், அவற்றின் நேரடி சாட்சிகள், அனுபவங்கள் என்பவற்றைத் தொகுத்திருந்தோம். ஈழத்தவர் மீதான இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இன்னும் பலமடைந்துவருகின்ற சமகாலச் சூழலில் அந்த ஆக்கிரமிப்பைப் புரிந்து கொள்ள இந்திய - இலங்கை உறவு பற்றிய வரலாற்றுப்பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியமானது என்று உணர்கின்றோம். அந்த அடிப்படையில் காலனித்துவக் காலத்திற்கு முந்தைய உறவுகள் குறித்து க. சண்முகலிங்கம் எழுதிய

'தென்னிந்தியாவும் இலங்கையும்: மத்திய கால வரலாற்றின் அரசியல் புவியியல்' என்கிற கட்டுரையும், ஈழத்தமிழர்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்தியாவின் அணுகுமுறை குறித்த எஸ்.கே. விக்கேஸ்வரனின் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமும் இந்தியாவின் பங்களிப்பும்? என்கிற கட்டுரையும் சமகாலத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் மீது இந்தியா செலுத்தும் ஆதிக்கம் குறித்த அருண்மொழிவர்மனின் 'ஈழத்தில் பரவும் இந்திய ஆதிக்கம்' என்கிற கட்டுரையும் இடம்பெறுகின்றன. இந்திய அரசிடம் ஐந்தம்ச கோரிக்கையை முன்வைத்து நீர் கூட அருந்தாது உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிர்த்த திப்பனின் 33 வருட நினைவுகூரல்களுக்கு இலங்கையில் தடைவிதிக்கப்பட்டிருந்த சூழலில் என். சரவணன் எழுதிய 'சிங்களவர் பார்வையில் திப்பன்' என்கிற கட்டுரையும் இப்பகுதியில் பிரசுரமாகின்றது. அத்துடன் ஈழத்தில் இந்திய இராணுவம்

நிகழ்த்திய அழிவுகள் குறித்த பதிவுகளாக வெளிவந்த நூல்கள் குறித்த ஆய்வுக்கட்டுரையாக ந. செல்வராஜா அவர்கள் எழுதிய 'ஈழமண்ணில் இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு: நூல்வழிப் பதிவுகள் பற்றியதொரு தேடல்' என்கிற கட்டுரை அதன் ஆவணப்படுத்தல் பெறுமதி கருதி மீள்பிரசுரமாகின்றது. தொடர்ச்சியான உரையாடல்களும், இந்த ஆவணங்களின் வழியான தேடலுமே அரசியல் பிரக்ஞையுடனான சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்ப உதவும் என்று நம்புகின்றோம். மதவாதத்தையும் பாசிசத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, எல்லாச் சிறுபான்மையினரையும் இல்லாதொழித்து ஒற்றை அடையாளமொன்றுடன் கூடிய இந்தியாவை உருவாக்க விரும்புகின்ற தற்போதைய இந்திய அரசின் கைகள் ஈழத்தமிழரின் தோள்மீது விழுவது தோழமையால் அல்ல, அவை ஆக்டோபரின் கரங்கள் என்பதை மக்கள் உணரவேண்டும் என்பதற்கான ஒரு சிறு புள்ளி இது.

தென்னிந்தியாவும் இலங்கையும்: மத்தியகால வரலாற்றின் அரசியல் புவியியல்

இந்திய வரலாற்றைப் பிராந்தியங்களின் வரலாறாகப் பாரக்கும் நோக்குமுறை இன்று வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இந்தியா விற்குள் மத்திய காலத்தில் 14 பிராந்தியங்கள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. இவற்றுள் 4 பிராந்தியங்களை தென் இந்தியாவின் ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம், தமிழகம் ஆகியனவாக அடையாளம் காணமுடிகிறது. ஏனைய 10 மாநிலங்களும் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்தவை. வடஇந்தியா விற்குரியதான மாநிலங்கள் பின்வருவன: காஷ்மீர், நேபாளம், பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், குஜராத், உத்திரப்பிரதேசம், மத்திய பிரதேசம், மகாராஷ்டிரம், ஒரிசா, வங்காளம்.

இந்தியாவின் தென்பகுதியில் உள்ள நான்கு மாநிலங்களும் மத்தியகால வரலாற்றில் தனித்துவமுடைய பிராந்தியங்களாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. வரலாற்றுசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட பாடநூல்களை எடுத்து நோக்கின் 'இந்திய வரலாறு' என்ற பொதுத்தலைப்பில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் மேற்குறிப்பிட்ட 14 பிராந்தியங்களையும் உள்ளடக்கிய வரலாற்றைக் கூறுவனவாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடியும். 'தென்னிந்திய வரலாறு' என்ற தலைப்பில் அமையும் வரலாற்று நூல்கள் தென்னிந்தியா எனப்படும் புவியியல் அலகாக நான்கு தென்னிந்திய மாநிலங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதைக் காணலாம். கே.ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, கே.கே. பிள்ளை ஆகியோரின் தென்னிந்திய வரலாற்றுப் பாடநூல்கள் வாசகர்களால் நன்கு அறியப்பட்டவையாகும். கடந்த 50 - 60 ஆண்டுகால எல்லைக்குள் 'தமிழக வரலாறு' என்ற தலைப்பிலான பல நூல்கள் வெளிந்துள்ளதையும் காணலாம்.

தென்னிந்தியாவும் இலங்கையும்:

இலங்கை வரலாற்று எழுதியலில் மிக முக்கியம் வாய்ந்த பிரச்சினைகளில் ஒன்றாக அமைந்திருக்கும் விடயம் 'தென்னிந்தியப் படையெடுப்புகள்' என்பதாகும். காலத்திற்குக் காலம் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் இலங்கையில் பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தி சிங்களப் பெளத்த கலாசாரத்தின் அழிவுக்குக் காரணமாக இருந்தனர் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த வாதங்களின் நியாயப்பாடு, ஏற்புடமை பற்றிய பரிசீலனைக்கு பிராந்தியநோக்கு மிகவும் பயனுடையதாகும். இப்பிராந்திய நோக்கில் மூன்று அம்சங்கள் உள்ளன.

- இந்தியாவிற்கு மிக அயலில் உள்ள இலங்கையை 'தென் ஆசியா' என்ற பெருநிலப்பரப்பின் 15ஆவது பிராந்தியமாக நோக்கப்படமுடியும்.
- 15ஆவது பிராந்தியமான இலங்கை தென்னிந்தியா என்ற புவியியல் அலகோடு கொண்டிருந்த உறவுகள் இந்நோக்கு முறையில் முக்கியம் பெறும்.
- தென்னிந்தியாவின் ஒரு பகுதியான தமிழகம் இலங்கையுடன் கொண்டிருந்த உறவுகளை இந்நோக்குமுறை குவிமையப்படுத்துவதாகவும் இருக்கும்.

தென்னிந்தியாவின் இடைக்காலப் பேரரசுகள்:

கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் எழுச்சி பெற்ற சில பேரரசுகள் அக்காலத்தின் அரசியல் புவியியலில் (Political Geography) முக்கியம் பெற்றிருந்தன. அப்பேரரசுகள் வருமாறு

கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் தென்னிந்திய அரசியலின் தாக்கம் ஏற்பட்டது. இவ்வரசியல் தாக்கத்தை, அரசியல் புவியியல் (Political Geography) நோக்கில் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. வரலாற்றில் பிராந்தியங்களின் முக்கியத்துவம் (Importance of Regions in History) என்ற விடயமும் இவ் ஆய்வின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. மேலும் தென்னிந்தியப் படையெடுப்புகள் என்ற விடயத்தை வெளியகக்காரணி (External Factor) ஆக மட்டும் விளக்க முடியாது, இலங்கைக்குள் செயற்பட்ட உள்ளகக் காரணிகளும் (Internal Factors) கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தும் கட்டுரையில் அழுத்தம் பெறுகிறது. கட்டுரையின் இறுதியில் 'மும்முடிச்சோழ மண்டபத்தை' சோழர்கள் நிர்வகிக்க முயற்சிப்பது எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. அவ்விடயமும் உள்ளக இயங்கியல் (Internal Dynamics) என்ற நோக்கிலேயே விளக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது.

- **ஆந்திரம்**
  - ▶ கிருஷ்ணா கோதாவரிப் பள்ளத்தாக்கில் கீழைச்சாளுக்கியர் (620-1000)
  - ▶ வாரங்கல் என்ற இடத்தைச் சார்ந்து உட்புறமாக காகதீயர் (1000-1300)
- **கர்நாடகம்**
  - ▶ வாதாபியைத் தலைநகராகக் கொண்டு மேலைச்சாளுக்கியர் (500-700)
  - ▶ ஹொய்சளர் (1000-1300)
- **தமிழ்நாடு**
  - ▶ பல்லவப் பேரரசு (300 -900) காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டது.
  - ▶ சோழப்பேரரசு (800 -1200) தஞ்சாவூர் தலைமையிடம்

அடுத்துப் பார்ப்போம்.

தென்னிந்தியாவும் இலங்கையும்: கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிந்திய நிலை:

தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளைப் பற்றியும் 7ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவப் பேரரசு காஞ்சியை தலைநகராகக் கொண்டு எழுச்சி பெற்றதையும் முதலில் எடுத்துக் கூறினோம். அடுத்ததாக ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம் ஆகிய பகுதிகளையும் தமிழகத்தையும் உள்ளடக்கிய விரிந்த பெருவலயத்தில் 7 முதல் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையான வளர்ச்சிகளை எடுத்துக்கூறினோம். அடுத்து தென்னிந்தியா

Ancient Srilanka : Glimpses of the past என்கிற கா. இந்திரபாலா எழுதிய நூலில் இருந்து இப்படம் எடுக்கப்பட்டது.

- ▶ பாண்டியர் (600 -1300) மதுரை
  - ▶ சேரர்கள்: சேரவம்சம், குலசேகரர் வம்சம் என்பன திருவனந்தபுரத்தை தலைநகராகக் கொண்டன (4 -12 ஆம் நூற்றாண்டுகள்)
- தமிழகத்தின் நிலவரைபை மேற்குறித்த பேரரசுகள் நான்கு தெளிவான பிரிவுகளாகப் பிரித்திருந்தன. குறித்தவொரு பேரரசு எழுச்சிபெறும் போது பிறபகுதிகளை விழுங்கிக் கொண்டு எல்லையை விரிவாக்கியது. எல்லைகள் சுருங்கியும் விரிந்தும் மாறிக் கொண்டிருந்தன. இப்பிரிவுகளாவன:
- தொண்டை மண்டலம் - காஞ்சி தலைநகர்
  - பாண்டி நாடு - மதுரை
  - சோழநாடு - தஞ்சாவூர், உறையூர் (திருச்சி)
  - சேரநாடு - திருவனந்தபுரம் மேற்குக் கடற்கரை சார்ந்த பகுதி.

தென்னிந்தியாவின் பகுதியான தமிழகம் இலங்கையுடன் கொண்டிருந்த உறவுகளை

விடும், குறிப்பாக தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளின் தாக்கம் அயலில் உள்ள இலங்கையில் எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது என்பதை நோக்குவோம். இவ்விடயம் பற்றி நாம் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா அவர்கள் கூறியிருக்கும் முக்கியமான கருத்தொன்றைக் கவனிப்போம்.

'ஏழாம் நூற்றாண்டு இலங்கை உள்ளக அரசியல் பிரச்சினைகளால் குழப்பம் மிகுந்து காணப்பட்டது. அனூராதபுரத்தின் ஆட்சியாளர்கள் தமக்கு வடக்கிலும் தெற்கிலும் இருந்த ஆட்சியாளர்களை கட்டுப்படுத்துவதில் கஷ்டங்களை எதிர்கொண்டனர். அவர்கள் எதிரிகளான ஆட்சியாளர்களின் தாக்குதல்களை அடிக்கடி எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அனூராதபுரத்தின் இளவரசனான மானவர்மன் என்பான் தென்னிந்தியாவின் பல்லவ இராச்சியத்தின் தலைநகரான காஞ்சி நகருக்கு தப்பி ஓடிச் சென்றான். அரசாட்சியை கைப்பற்றும் பேராசையால் உந்தப்பட்ட மானவர்மன் முதலில் தப்பி ஓடிச்சென்று வடக்கில் சில காலம் ஒழிந்திருந்தான். பின்னர் அவன் பல்லவ நாட்டிற்கு தப்பிச் சென்று தன் குடும்பத்

- க. சண்முகலிங்கம் -

துடன் பல ஆண்டுகாலம் தங்கி இருந்து, (இலங்கையின்) ஆட்சியைக் கைப்பற்று வதற்கான தருணம் வரும்வரை காத்திருந்தான்.' (Ancient Sri Lanka Glimpses of the Past - பக்.69).

இக்கூற்றில் இருந்து எமக்குத் தெரியவரும் இரண்டு உண்மைகளை அடுத்து நோக்குவோம்.

- உள்நாட்டுக் குழப்பங்களால் அனூராதபுரம் அமைதியற்று நிலை தளம்பியபடி இருந்தது.
- மானவர்மன் என்ற இளவரசன் பல்லவர்களிடம் தஞ்சமடைந்து வாழ்ந்தான். அங்கு தரித்திருந்து ஆட்சியைப் பிடிக்கக்காத்திருந்தான்.

மானவர்மனின் இலட்சியம் இறுதியில் நிறைவேறியது. அவனுக்கு பல்லவ மன்னன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் படையொன்றைக் கொடுத்து உதவினான். மானவர்மன் அனூராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி 35 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். அவனும் அவன் பின்வந்தோரும் பல்லவ அரசர்களின் நட்பைப் பெற்று, உள்நாட்டில் அமைதியைப் பேணி ஆட்சி செய்தனர். 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஏறக்குறைய 200 ஆண்டு காலம் இலங்கையில் அமைதி நிலவியது.

மானவர்மன் ஆட்சி - இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனை:

மானவர்மன் ஆட்சி பல்லவப் பேரரசின் படையுதவியுடன் அமைக்கப்பட்டது. அவன் பல்லவர்களை வலிந்து இழுத்து வந்தான். ஆயினும் 200 ஆண்டுகளுக்கு மேல் நாட்டில் அமைதி நிலவுவதற்கு அடித்தளமிட்டான் மானவர்மன். மானவர்மன் தென்னிந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான உறவுகளில் ஒரு பண்பு மாற்றத்தை (Qualitative Change) ஏற்படுத்தினான். இந்தப் பண்பு மாற்றம் யாது என்பதைப் பார்ப்போம்.

'... No king of a South Indian Kingdom sent an Invading Army to Sri Lanka until the Seventh Century' (பக். 69). இந்திரபாலா அவர்கள் மேற்கண்டவாறு கூறியுள்ளார். அக்கூற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு. '7 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தென்னிந்தியாவின் எந்தவொரு அரசனாவது இலங்கைக்கு ஆக்கிரமிப்பு படையை அனுப்பியதே கிடையாது.'

மானவர்மன் தான் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக இலங்கைக்கு தென்னிந்திய அரசன் ஒருவனை ஆக்கிரமிப்புப் படையுடன் வரச் செய்தான். அவ்வாறாயின் 7ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தென்னிந்தியப் படையெடுப்புகள் இருக்கவில்லை என்று கா. இந்திரபாலா அவர்கள் கூறகின்றாரா என்ற வினா எழுகின்றது. ஆம். அவர் அக்கருத்தையே கூறியுள்ளார். அவர் இவ்விடயம் பற்றிக் கூறியிருப்பவற்றைப் பின்வரு

தென்னிந்தியாவும்...

81ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

மாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

- வரலாற்றின் ஆரம்ப காலம் தொட்டே தென்னிந்தியாவின் சிற்றரசுகளுடனும் இராச்சியங்களுடனும் இலங்கை, அரசியல் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது. இத்தொடர்புகள் பற்றிய தகவல்கள் போதியளவில் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை.
- ஆயினும் அரசியல் கிளர்ச்சிகள், முரண்பாடுகள் ஏற்பட்ட வேளைகளில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் தொடர்பாக சில தகவல்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.
- எல்லாள் என்ற சோழ இளவரசன் இலங்கைக்கு வந்து அனுராதபுரத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி அரசாட்சி செய்தான் என்பது இத்தகைய நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும். இந்நிகழ்வு கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்தது.
- இதேபோல் காலத்திற்குக் காலம் இளவரசர்களும் பிறரும் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்து அனுராதபுர ஆட்சியாளர்களை அகற்றிவிட்டு ஆட்சிபட்ட ஏறினர்.
- இதனைவிட இன்னொரு வகையான நிகழ்வுப்போக்கும் காணப்பட்டது. அனுராதபுர ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிரானவர்கள் இலங்கையில் இருந்து தென்னிந்தியாவிற்குச் சென்று, அங்கு படைகளைத்திரட்டித் திரும்பி வந்து ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் நிகழ்வுகளும் இடம்பெற்றன. சிலவேளைகளில் அனுராதபுர ஆட்சியை சட்டபூர்வமாகப் பெற்று ஆட்சி செய்து வந்த அரசன் ஒருவன் பதவி கவிழ்க்கப்பட்டபோது, தென்னிந்தியா சென்று படைதிரட்டி மீண்டு வந்து ஆட்சி அதிகாரத்தை பிடித்துள்ள நிகழ்வு போன்றனவும் இடம்பெற்றன.
- இலங்கையின் அரசர்கள் தென்னிந்தியாவின் பெண் ஒருத்தியை திருமணம் செய்து அரசகுமாரியாக இங்கு வரவழைத்த நிகழ்வுகளும் நடைபெற்றன. அவ்வாறு திருமணம் செய்தபோது தென்னிந்திய அரசவம்சங்களுடனேயே இத்தகைய திருமண உறவுகளை இலங்கை அரசர்கள் வைத்திருந்தனர்.

மேலே தரப்பட்டதற்கு மாறாக தென் இந்தியாவின் எந்தவொரு இராச்சியமும் 7ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆக்கிரமிப்பு படை யொன்றை அனுப்பி வைத்ததோ, அங்கிருந்து அரசன் ஒருவன் படையெடுத்து வந்ததோ கிடையாது என்பதே கா. இந்திரபாலா குறிப்பிடும் கருத்தாகும்.

அரசுகள் கடல்கடந்து இலங்கைக்கு ஆக்கிரமிப்பு படைகளை அனுப்புதல்:

அரசுகள் கடல்கடந்து ஆக்கிரமிப்பு படைகளை அனுப்புவது உள்நாட்டில் அயலில் உள்ள சிற்றரசுகளின் ஆட்சிவரப்பில் நுழைந்து ஆக்கிரமிப்புச் செய்வதிலும் வேறுபட்டது.

அரசுகள் மூன்று வகையானவை. அவை:

- ஆரம்பகாலத் தொடக்க நிலைச் சிற்றரசுகள்.
- வளர்ச்சியடைந்த சிற்றரசுகள்
- சிற்றரசுகள் என்ற நிலையைத் தாண்டிப் பேரரசுகள் என்ற நிலையை அடைந்தவை.

முதலாம் நரசிம்ம பல்லவன் மானவர்மனுக்கு உதவுவதற்காக ஆக்கிரமிப்புப் படையை அனுப்பினான். அப்போது தென்னகத்தின் அரசியல் வளர்ச்சி முதலிரு கட்டங்களையும் தாண்டிப் பேரரசு ஒன்றின் எழுச்சி நிலையை அடைந்திருந்தது. தென்னகத்தில் சாளுக்கியரை வெற்றி கொண்டது மட்டுமல்லாது பாண்டியர், சேரர், சோழர் போன்ற அரச வம்சங்களையும்,

பிற சிற்றரசுகள் பலவற்றையும் அடிபணிய வைத்தபின்னர், கடல் கடந்து இலங்கைக்கு படையை அனுப்பும் தகுதியையும் பலத்தையும் பல்லவர் பெற்றிருந்தனர். இதற்கு முந்திய காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்த சிற்றரசுகள் என்ற இரண்டாம் கட்டத்தை அடைந்திருந்த சிற்றரசுகள் தமக்கு அயலில் இருந்து போட்டி அரசுகளுடன் மோதிக் கொண்டிருந்தன. சின்னஞ்சிறிய குறுநிலத் தலைவர்களின் ஆள்பலத்தை ஆக்கிரமித்துத் தம்முடன் இணைத்தன. போட்டி அரசுகளில் சிலவற்றை அழித்துத் தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டன. ஆயினும் இரண்டாம் கட்டத்து அரசுகள் இலங்கைக்குப் படையனுப்பும் தகுதியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆகவே ‘... No king of a South Indian Kingdom sent an Invading Army to Sri Lanka until the Seventh Century!’ என்னும் கா. இந்திரபாலா அவர்களின் கூற்று சான்றாதாரங்களின்படியான தர்க்கரீதியான முடிவு என்பதில் ஐயமில்லை.

மானவர்மனின் வாழ்க்கை வரலாறு:

அடுத்து மானவர்மனின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய சில செய்திகளைப் பார்ப்போம். பாளி, சிங்கள மொழி நூல்களில் உள்ள வம்சக் கதைகளில் மானவர்மன் பற்றிய செய்திகள் பல கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் மானவர்மன் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளனர். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் இலங்கை வரலாறு பற்றிய பாடநூலை இருபாக்கங்களாக வெளியிட்டுள்ளது. 2013 இல் வெளியாகிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பில் ‘அனுராதபுர கால அரசியல் வரலாறு’ என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் சிறிமல் ரண்வெல் எழுதிய கட்டுரை இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. அவர் கூறியிருப்பவற்றை அடியொற்றி மானவர்மன் பற்றி சில முக்கியமான தகவல்களை மட்டும் இங்கே தந்துள்ளோம்.

மானவர்மன் இரண்டாம் காசியப்பனின் மகனாவான். இவன் தந்தை இறந்த பின் இவனிற்கு உரியதான ஆட்சி அரசியல் சூழ்ச்சி காரணமாகக் கிடைக்காது போயிற்று. அனுராதபுர ஆட்சியை மீண்டும் பெறுவதற்கு இவனால் உள்நாட்டில் படை திரட்ட முடியாது போயிற்று. இதனால் அவன் பல்லவ நாட்டிற்கு சென்று, நரசிம்மவர்மனின் போர்ச் சேவையில் சேர்ந்து கொண்டான். சாளுக்கியருடன் நரசிம்மவர்மன் நடத்திய போர்களில் பங்கேற்ற மானவர்மன் தன் போர்த் திறமையையும் துணியையும் வெளிப்படுத்தி நரசிம்மவர்மனின் நன்மதிப்பைப் பெற்றான். நரசிம்மவர்மன் மானவர்மனிற்கு உதவ விருப்பம் கொண்டு படையொன்றைக் கொடுத்து உதவினான். மானவர்மன் படையுடன் அனுராதபுரத்தை தாக்க வருவதை அறிந்த நாடோபதீசன் என்ற அரசன் உருகுணைக்குத் தப்பிச் சென்றான். மானவர்மன் அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றினான். எனினும் அரசனாவதைப் பின் போட்டு எதிரியைச் சிறைபிடிக்க விரும்பி படையுடன் தொடர்ந்தான். ஆனால் பல்லவபடைகள் இந்தியா விற்கு மீண்டு செல்லவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இந்தியப் படையினர் உதவி யின்றி எதிரியை வெற்றிகொள்ள முடியாதெனக் கண்ட மானவர்மனும் பல்லவ நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றான்.

இவ்வாறு முதற்படையெடுப்பில் வெற்றி பெறத் தவறிய மானவர்மன் பல்லவ நாட்டில் மேலும் 20 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான். அவன் எல்லாமாக ஏறக்குறைய 25 ஆண்டுகள் பல்லவ நாட்டில் காலம் கழித்தான். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலமாகிய பின் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் பல்லவ அரசனான். இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனின் படையுதவியுடன் மீண்டும் வந்த மானவர்மன் அனுராதபுர ஆட்சியைக் கைப்பற்றி 35 ஆண்டுகள் (கி.பி 684 - கி.பி 718) ஆட்சி செய்தான். 60 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக உள்நாட்டுக் குழப்பங்களால் நலி

வுற்றிருந்த அரசையே மானவர்மன் பொறுப்பேற்றான். மானவர்மனின் வரலாறு உணர்த்தும் உண்மைகள் யாவை?

- அனுராதபுர அரசு இலங்கையில் இருந்த பல அரசுகளில் ஒன்றாகும்.
- ஆயினும் அது பலம்மிக்கதாக, பேரரசு என்ற நிலைக்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது.
- இலங்கையில் உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் நிலவின.
- அயல் நாடான இந்தியாவிற்குச் சென்று பல்லவ மன்னனின் உதவியை யாசித்துப் பெற்று மானவர்மன் அரசுரிமையைப் பெற்றான்.
- எவ்வாறிருப்பினும் அயல் நாடான பல்லவ அரசின் படையை (ஆக்கிரமிப்புப் படையை) இலங்கைக்கு இழுத்து வந்த திருப்புமுனையான நிகழ்வுக்குக் காரணமாக அமைந்தவனாக மானவர்மன் விளங்கினான்.

பாண்டியரும், சோழரும் இலங்கை அரசர்களும் - 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்திய 500 ஆண்டுகள்:

மானவர்மன் அரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்ட காலம் முதல் அனுராதபுர மன்னர்கள் பல்லவப் போரசின் நட்பைப் பெற்றனர். இதன் மூலம் வலிமைமிக்க பல்லவப் போரசின் பாதுகாப்பு நிழலில் ஏறக்குறைய 200 ஆண்டுக்காலம் தென்னிந்தியாவில் இருந்து படையெடுப்புகள் நிகழ்வதைத் தவிர்த்தனர். ஆயினும் இலங்கை அரசர்கள் தமிழகத்தின் உள்நாட்டின் அரசியலில் தம்மையும் சிக்கவைத்துக் கொண்டனர். அங்கு ஏற்பட்ட போர்களும், பேரரசுகளின் மோதல்களும் இலங்கையின் மீதும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் பாண்டியர் ஒரு பேரரசாக எழுச்சி பெற்றனர். பல்லவர்களின் நண்பர்களாக இருந்துவந்த அனுராதபுர மன்னர்கள் பாண்டியர்களின் எதிரிகளாயினர். பாண்டியர் எழுச்சி பெற்ற வேளையில் பல்லவர் வீழ்ச்சியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். வரகுணவர்மன் என்ற பாண்டிய மன்னன் (கி.பி. 765 - கி.பி 815) காவிரிநதிக்கு அருகில் நடைபெற்ற போரில் பல்லவப் படையைத் தோற்கடித்தான். இவ்வேளை பல்லவர்களுடன் சோழர்கள் நட்புறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். பாண்டியர் தமது ஆட்சிப் பரப்பை விரிவாக்கி, தம் பலத்தை உயர்த்திக் கொண்டனர். பாண்டிய மன்னனான சிறிமாற சிறிவல்லபன், முதலாம்சேனன் (கி.பி.833 - கி.பி.853) ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்து அனுராதபுரத்தை வெற்றி கொண்டான். பாண்டியர் படையெடுப்பைப் பற்றி பேராசிரியர் சிறிமல்ரணவெல் கூறியிருப்பவற்றில் இருந்து ஒரு சிறுபந்தியை கீழே மேற்கோளாகத் தந்துள்ளேன்.

‘போர்கள் அனைத்திலும் வெற்றி பெற்ற பாண்டியனின் சேனை அனுராதபுரத்தை அடைந்து அரச திறைசேரியையும் நகரின் செல்வத்தையும் விகாரைகளுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களையும் சூறையாடியது. இந்நிலையில் பாண்டிய மன்னன் 1 ஆம் சேனனுடன் நட்பு உடன்படிக்கை செய்ய விரும்புவதாகத் தூது அனுப்பினான். அதற்கு சேனனும் உடன்பட்டதால் இருசாராருக்கும் இடையே சமாதானம் ஏற்பட்டது. பின்னர் அனுராதபுர அரச மீண்டும் சேனனுக்குக் கையளிக்கப்பட்டது (இலங்கை வரலாறு பாகம் 1 - பக் 140)’

பாண்டியர் ஆட்சியை முதலாம் சேனனிற்கே திருப்பி ஒப்படைத்தனர். இது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கிய செய்தி. பாண்டியப் பேரரசு அனுராதபுர அரசு தனது மேலாண்மையை ஏற்படையே விரும்பியது. நேரடியாக இலங்கையை ஆட்சி செய்ய விரும்பவில்லை. அனுராதபுர அரசர்கள் பாண்டியர்களின் நண்பர்களாயினர். ஆயினும் இலங்கையின் துரதிஷ்டம் போலும் 9 ஆம் நூற்றாண்டில் தென் இந்தியாவில் சோழர்கள் மிகுந்த வல்லமை படைத்த பேரரசாக எழுச்சி பெற்றனர். எதிரியின் நண்பன் எதிரி என்பதற்கு

அமைய அனுராதபுர அரசர்கள் சோழர்களின் பகைமைக்கு ஆளானார்கள். இலங்கையில் இருந்து பாண்டியருக்கு உதவி செய்ய அனுப்பப்பட்ட படை சோழர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. பாண்டியரை அடிபணிய வைத்த பின்னர் சோழ மன்னன் முதலாம் பராந்தகன் இலங்கை மீது தன் கவனத்தைத் திரும்பினான். 10 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சோழர்களின் முதலாவது படையெடுப்பு நடைபெற்றது. பின்னர் முதலாம் இராஜராஜனின் படையெடுப்பு கி.பி 993ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. உருகுணைக்குத் தப்பியோடிய 5ஆம் மகிந்தனையும் அவனது குடும்பத்தையும் கி.பி 1017இல் சோழப்படை சிறைப்பிடித்தது. சோழர்களால் அனுராதபுரம் கைப்பற்றப்பட்டமை இலங்கை வரலாற்றின் இன்னொரு திருப்பு முனையாகும்.

மும்முடிச் சோழ மண்டபம்:

சோழப் பேரரசு இலங்கையை வெற்றி கொண்ட பின்னர் அதனைத் தனது பேரரசின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கியது. பல்லவர், பாண்டியர் ஆகியோர் வழியைப் பின்பற்றாது சோழர்கள் நாட்டை நேரடியாக ஆட்சி செய்ய விரும்பினர். கா. இந்திரபால அவர்கள் இதுபற்றிக் கூறியிருப்பவை வருமாறு.

‘சோழர் இலங்கையைக் கைப்பற்றி அதனை பேரரசு (Empire) ஒன்றன் பகுதியாக மாற்றினர். அது சோழப் பேரரசின் ஒரு மாநிலமாகக் (மண்டலம்) கருதப்பட்டது. அது மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. பொலன்நறுவ அதன் தலைநகரமாகியது. பொலன்நறுவின் பெயர் ஜனநாதபுரம் என மாற்றப்பட்டது. சோழ இளவரசன் ஒருவன் அரசானக நியமிக்கப்பட்டான். அவன் சுதந்திரம் உடைய ஒரு அரசன் போன்றே ஆட்சி செய்தான்.’ (இந்திரபாலா - பக்: 73)

முடிசூட்டப்பட்ட இளவரசன் தனது இயற்பெயருடன் ‘சோழ இலங்கேஸ்வரன்’ என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டான். சோழர் ஆட்சி கி.பி 1070 இல் முடிவுற்றது. கல் வெட்டுகளின் மூலம் மூன்று வெவ்வேறு சோழ இலங்கேஸ்வரர்களின் பெயர்களை அறிய முடிகிறது. இவ்வரசர்கள் அனுராதபுர ஆட்சியாளர்களால் உபயோகிக்கப்பட்ட பெயர்களான அபயசாலமேக, சிறிசங்கபோதி ஆகிய பெயர்களையும் சூட்டிக் கொண்டனர். மூவரின் பெயர்களாவன:

- ஐயங்கொண்ட சாலமேக
- சிறிசங்கபோதி
- விக்கிரம சாலமேக

பொலநறுவவில் அமைக்கப்பட்ட சிவன் தேவாலயம் முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் அன்னையின் பெயரால் ‘வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம்’ என அழைக்கப்பட்டது.

இதுவரை நாம் 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப் பகுதியின் இலங்கை அரசியலின் முக்கிய நிகழ்வுகளையும் போக்குகளையும் விபரித்துக் கூறினோம். இவ்விபரிப்பு ‘தென்னிந்தியப் படையெடுப்புகள்’ என்ற சிக்கலான விடயத்தினைப் புரிந்து கொள்ளும் நோக்கில் அமைந்தது. இவ்விளக்கத்தில் வரலாற்றில் பிராந்தியங்கள் (Regions) பெறும் முக்கியத்துவம், இலங்கை என்ற பிராந்தியத்திற்கும் தமிழகம் என்ற பிராந்தியத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகள் என்பனவும் அழுத்தம் பெற்றுள்ளன.

உசாத்துணை:

• K. Indrapala (2017). *Ancient Srilanka. Glimpses of The Past.* Kumaran Book House, Colombo - Chennai

• இலங்கை வரலாறு (முதலாம் பாகம் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் ‘இசுருபாய’, பத்தரமுல்ல (2013)

shanmugalingam@thaiveedu.com

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமும் இந்தியாவின் பங்களிப்பும்?

இந்த இதழில், ஈழத்தமிழர் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் இந்திய அரசின் அணுகுமுறை தொடர்பாக இந்தப் பதிவை எழுதத் தொடங்கும்போது, தனது ஐந்து அம்சக் கோரிக்கைகளை இந்திய அரசிடம் முன்வைத்து சாகும்வரை உண்ணாவிருந்த ஆரம்பித்து உயிரைந்த தியாகி திலீபனது 33வது ஆண்டு நினைவுநாட்கள் அனுட்டிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது ஒரு தற்செயலான பொருத்தப்பாடாக அமைந்திருக்கிறது. வழமைபோல, வருடா வருடம் தவறாமல் நடக்கும் இந்த நினைவு கூரல்களின் போதெல்லாம் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கப் போராளியான திலீபனை போற்றுவதும் வணக்கம் செலுத்தலும் ஈழத்தமிழர் வாழும் இடங்களெல்லாம் நடந்துகொண்டிருக்கும் அதேவேளை, அவர் ஒரு கொலைகாரன், புலிகளின் அசல் பிரதிநிதி என்ற விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்படும் வருகின்றன. இலங்கையில் இம்முறை திலீபன் தடைசெய்யப்பட்ட ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பின் உறுப்பினர் என்பதால் இந்த நினைவுகூரல்கள் செய்யப்பட முடியாது என்று நீதிமன்றத்தால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. நினைவு கூரல் செய்வதும் அது செய்யப்படுவதை எதிர்ப்பதும் நாட்டின் அரசியல் முரண்பாடுகளுடன் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் என்பதையோ, அது தீர்க்கப்படும் வரை இந்த இருவகையான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கும் தரப்புகளும் அதற்கான நியாயங்களுடன் இருக்கவே செய்யும் என்பதையோ புரிந்துகொள்ளாமல் அவற்றின் மீது எதிர்வினயாற்றுவதில் அர்த்தமில்லை. அது பற்றி இந்த இடத்தில் இப்போது பேசுவதும் பொருத்தமற்றது என்பதால், ஒரு குறிப்பை மட்டும் கூறிவிட்டு நாம் எழுதவேண்டிய விடயத்துக்குள் நுழையலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

ஒருவர் ஒரு தனி நபராகவோ, ஒரு அமைப்பின் பிரதிநிதியாகவோ என்ன செய்தார் என்பதை விட என்ன நோக்கத்துக்காக அந்த நபரோ அமைப்போ இயங்கியது அல்லது இயங்க முயன்றது என்ற அடிப்படையிலிருந்தே அது சார்ந்த விடயங்களை அணுகவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். நோக்கம் சரியாக இருந்து அதை அடைவதற்கு தவறான வழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டால், அது குறித்து ஆராய, அவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட வழிகள் குறித்து எமது கவனம் குவிய வேண்டும். தவறான வழிகள் பின்பற்றப்படும்போது அதில் பயணிக்கும் நபர்களையும் தவறாகவே அது வழிகாட்டுகிறது. எனவே வழியை சந்தேகிக்கும் வரை, அது குறித்து ஆராயும் வரை, அவர்களால் நோக்கத்தை அடைய முடியாது. அவர்கள் அடையவிரும்பிய நோக்கத்துக்கு எதுவும் ஆவதில்லை, அது அப்படியே இருக்கும். ஆனால் அதை அடைய முயல்பவர்கள் தோல்வி அடைகிறார்கள். அதே வேளை நோக்கமே தவறாக இருந்தால் அதுகுறித்த ஆராய எமது கவனம் நோக்கம் பற்றிய பகுப்பாய்வாக அமையவேண்டும். இப்போது நோக்கம் பற்றிய கேள்விகளும் எழுப்பப்படுகின்றன. பல்வேறு இழப்புகளை எதிர்கொண்டு போராடிய எமது மக்கள் மத்தியில் நோக்கமும், வழியும் குறித்த சந்தேகங்களும் கேள்விகளும் இவ்வளவு காலத்தின் பின்னரேனும் எழுந்திருப்பது வரவேற்கத் தக்கதே. போராட்டத்தின் இன்றைய தோல்வி அல்லது தேக்கத்தின் நேரடிவிளைவே இந்தச் சந்தேகமும் கேள்வியும் என்றாலும், இவ்வளவுகாலப் போராட்டத்துக்குக் காரணமாக இருந்த விடயங்கள் எதுவும் இன்னமும் முழுமையாக இல்லாமல் போய் விடவில்லை என்பதால் இந்தக் கேள்விகளும்

ளும் கருத்துப் போராட்டங்களும் தவிர்க்க முடியாதவையே.

ஆனால், இலங்கை அரசுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் திட்டவாட்டமான நோக்கங்கள் இருந்தன. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, இலங்கை அரசியலில் நேரடியாகத் தலையிடும் முடிவை எடுத்தது முதல் இன்று வரை அந்த நோக்கத்தை அது கைவிடவில்லை. தலையீட்டுக்கான வழிகளைத் தான் அது அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. உண்மையில் இந்திய அரசை நோக்கி திலீபன் வைத்த ஐந்து கோரிக்கைகள் ஒன்றும் பெரிய கோரிக்கைகளே அல்ல. அவற்றில் பல அது தானே இலங்கை அரசுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின் படியே நடைமுறைப் படுத்தப்படக் கூடியவைதான். ஆனாலும் இந்திய அரசை தமிழ் மக்கள் வெறுக்க வேண்டும் என்பதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளாகத்தான் அவற்றை இந்தியா விளங்கிக்கொள்கிறது என்று டிச்சித் கூறியதாக அடேல் பாலசிங்கம் தனது நூலில் எழுதியிருந்தார். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கு பொறுப்பாக இருந்த ஜே.என். டிச்சித் இந்த உண்ணாவிருத்தப் போராட்டத்தைக் கைவிடுமாறும், முன்வைக்கப்பட்டுள்ள கோரிக்கைகள் செய்யப்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வருகையில் நடக்கும் என்றும் தனது பிரதிநிதிகள் மூலம் அறிவித்திருந்தும் அதை அவரே நேரடியாக திலீபனிடம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை புலிகள் தரப் பிலிருந்து முன் வைக்கப்பட்டது. ஆனால் அது நடக்கவில்லை. இதற்கான காரணமாக, தான் நேரில் சென்று சொன்னால் திலீபன் உண்ணாவிருத்தத்தைக் கைவிடுவாரா என்ற தன் கேள்விக்கு, 'ஆம் என்று சொல்ல முடியாது என்று பிரபாகரன் சொன்னதால் நான் போவதில் பயனில்லை என்று நினைத்தேன் அவர் வருத்தம் தரும் விதத்தில் அநியாயமாக இறந்துவிட்டார்'. என்று தெரிவிக்கிறார் டிச்சித். எப்படி இருப்பினும் இந்த உண்ணாவிருத்தமும் திலீபனின் மரணமும் இந்தியாவின் நோக்கத்தைப் பாதிக்கவில்லை. இலங்கையை அது தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஏற்கனவே, ஒப்பந்தத்தை செய்ததன் மூலம் கொண்டு வந்திருந்தது.

கவில்லை. இலங்கையை அது தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஏற்கனவே, ஒப்பந்தத்தை செய்ததன் மூலம் கொண்டு வந்திருந்தது.

நாம் விடயத்துக்கு வருவோம்.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னான இந்திய அரசு தன் அண்டை நாடுகளுடனான உறவை எப்படி அமைத்துக் கொள்வது என்பதற்கான தெரிவுகளுக்கு வருவதற்கு, அதற்கிருந்த வரலாற்று ரீதியான பண்பாடும் வர்த்தகமும் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்த

- எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன் -

மளவுக்கு இந்த விரிவுபடுத்தல் மாற்றம் கண்டது. இந்தப் புள்ளியிலிருந்தே அதன் வெளியுறவு சார்ந்த அனைத்து நடவடிக்கைகளும் மாற்றம் கண்டன.

இலங்கைக்கும் இந்திய உட்கண்டத்திலிருந்த பல பகுதிகளுக்கும் பிரித்தானியர் வரவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே கலாச்சாரம், பண்பாடு ரீதியான, ஒற்றுமைகள், மற்றும் வர்த்தகம் போன்றவை காரணமாக

கைகள் ஒன்றும் பெரிய கோரிக்கைகளே அல்ல. அவற்றில் பல அது தானே இலங்கை அரசுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின் படியே நடைமுறைப் படுத்தப்படக் கூடியவைதான். ஆனாலும் இந்திய அரசை தமிழ் மக்கள் வெறுக்க வேண்டும் என்பதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளாகத்தான் அவற்றை இந்தியா விளங்கிக்கொள்கிறது என்று டிச்சித் கூறியதாக அடேல் பாலசிங்கம் தனது நூலில் எழுதியிருந்தார். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கு பொறுப்பாக இருந்த ஜே.என். டிச்சித் இந்த உண்ணாவிருத்தப் போராட்டத்தைக் கைவிடுமாறும், முன்வைக்கப்பட்டுள்ள கோரிக்கைகள் செய்யப்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வருகையில் நடக்கும் என்றும் தனது பிரதிநிதிகள் மூலம் அறிவித்திருந்தும் அதை அவரே நேரடியாக திலீபனிடம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை புலிகள் தரப் பிலிருந்து முன் வைக்கப்பட்டது. ஆனால் அது நடக்கவில்லை. இதற்கான காரணமாக, தான் நேரில் சென்று சொன்னால் திலீபன் உண்ணாவிருத்தத்தைக் கைவிடுவாரா என்ற தன் கேள்விக்கு, 'ஆம் என்று சொல்ல முடியாது என்று பிரபாகரன் சொன்னதால் நான் போவதில் பயனில்லை என்று நினைத்தேன் அவர் வருத்தம் தரும் விதத்தில் அநியாயமாக இறந்துவிட்டார்'. என்று தெரிவிக்கிறார் டிச்சித். எப்படி இருப்பினும் இந்த உண்ணாவிருத்தமும் திலீபனின் மரணமும் இந்தியாவின் நோக்கத்தைப் பாதிக்கவில்லை. இலங்கையை அது தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஏற்கனவே, ஒப்பந்தத்தை செய்ததன் மூலம் கொண்டு வந்திருந்தது.

தியிருந்தன. சுதந்திரத்தை அடுத்த முப்பதாண்டு காலத்துள் அதன் வளர்ச்சி அதை ஒரு பிராந்திய வல்லரசாக மாற்றியது மட்டுமல்லாமல் அதன் அண்டை நாடுகளுடனான உறவிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரத்தோடு பிரிந்த பாகிஸ்தானில் ஏற்பட்ட வங்காள மொழிபேசும் (கிழக்கு பாகிஸ்தான்) மக்களின் விடுதலைக் கிளர்ச்சியில் நேரடியாகத் தலையீடு செய்து, 1971 இல் அதனுடன் மேற்கொண்ட யுத்தத்தில் பங்களாதேஸ் என்ற நாடு உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது. அத்துடன் அந்த நாட்டின் அரசாங்கம் தனக்கு சாதகமாக இருப்பதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. இந்த வெற்றியை அடுத்தது, 1974 இல் மேற்கொண்ட அணுகுண்டுப் பரிசோதனை வெற்றிக்குப் பின்பெற்ற 'வல்லரசு'ப் பதாகையுடன் பிராந்திய நாடுகளுடனான தனது அணுகுமுறைகளை ஒரு பிராந்திய வல்லரசு என்ற நிலைப்பாடுடன் மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது. இந்தக் காலத்தில் தான் அதுவரை, தனது இராணுவ ஆற்றல் என்பது தனது நாட்டின் தேசிய பாதுகாப்புக்கானது என்ற மட்டத்திலிருந்து, பிராந்திய நாடுகளுடனான வெளியுறவுக் கொள்கையில் இந்தியாவின் பாதுகாப்புடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகவும் விரிவுபெறத் தொடங்கியது. அதாவது தெற்காசியப் பிராந்திய நாடுகளின் நடவடிக்கைகள் ஒவ்வொன்றும் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு நலன்களைக் கவனத்திலெடுத்தே அமையவேண்டும் என்ற ஒரு வெளிப்படையான கருத்தைத் தெரிவிக்கு

தொடர்புகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போது இந்தியா என அழைக்கப்பட்டு உட்கண்டத்தின் ஒரு சில பகுதிகள் நீங்கலான பெரும்பாலான பகுதிகள் இணைக்கப்பட்ட பின்பும் இலங்கை மக்களது தொடர்பு நீடித்தது. அதிலும் குறிப்பாக தமிழ்மக்களுக்கு, தமிழ் மக்கள் வாழும் மாநிலமாக தமிழ்நாடு இருந்ததால் மிகவும் அதிகமாக தொடர்பு இருந்து வந்திருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து பெருமளவிலான மக்களை தேயிலைத்தோட்டக் கூலிகளாக கொண்டுவந்தது இந்த உறவை மேலும் வளர்த்து விட்டிருந்தது. அதுவும் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இந்த உறவு மிகவும் அதிகரித்து பெரிய அளவில் வளர்ந்தது. மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் நடந்த சுதந்திரப் போராட்டம் தமிழ், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பெரும் ஆர்வத்தையும் ஆதரவையும் பெற்றிருந்தது. இதன் காரணமாகவே இந்திய அரசியல் பற்றிய அறிவும், அதன் செல்வாக்கும் இலங்கை மக்களிடமும், குறிப்பாக தமிழ் மக்களிடமும் பெரும் செல்வாக்கையும் செலுத்தி வந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் படித்த மாணவர்களால் தொடங்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ், ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்களது தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட போது அது முற்று முழுதாக மகாத்மா காந்தி அவர்களது கொள்கைகளை தமது கொள்கைகளாகக் கொண்டிருந்தது. இந்த

தமிழ் மக்களின்...

83ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

காங்கிரசை நாடுமுழுவதும் பரவலாக்கும் நோக்குடன் அது 'மாணவர் காங்கிரஸ், யாழ்ப்பாணம்' என்ற தன்னை அழைத்துக் கொண்டது. பின்னர் யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் என தம்மை அழைத்துக் கொண்ட இந்த அமைப்பு மகாத்மா காந்தி அவர்களை இலங்கைக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்து அவருக்கு ஒரு லட்ச ரூபா பணத்தை அவரது நிதிக்காகத் திரட்டிக் கொடுக்கவும் செய்தது. இலங்கைக்கு சுயராச்சியம் தேவை என்பதை முதலில் அரசியல் ரீதியாக முன்வைத்து இயங்கியதும் அந்த அமைப்பே.

யாழ்ப்பாண இளைஞர் சங்கம் என்ற தனது நூலில் சாந்தசீலன் கதிர்காமர் தமிழ் மக்களுக்கு, குறிப்பாக யாழ்ப்பாண தமிழ் மக்களுக்கு இந்தியாவுடனிருந்த உறவை இவ்வாறு விபரிக்கிறார்:

'இந்தியாவில் காணப்பட்ட அரசியல் உணர்வலைகள் அவற்றின் தாக்கத்தை யாழ்ப்பாணத்திலும் ஏற்படுத்தியிருந்தன. இலங்கைத் தீவின் ஏனைய பாக்களைவிட இந்தியச் செல்வாக்கினைப் பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் அதிகளவில் ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பை யாழ்ப்பாணம் கொண்டிருந்தது. புவியியல் அண்மையும், மொழி, சமயம், பண்பாடு தொடர்பான உறவுகளும் யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கும் இந்தியாவுக்கும், சிறப்பாகத் தமிழகத்துக்கும் இடைப்பட்ட பிணைப்புகளை பெரிதும் பலப்படுத்தி இருந்தன. கல்வி, தொழில் மற்றும் யாத்திரை நோக்கங்களுக்காகத் தென்னிந்தியாவுக்கும் அதே போல வட இந்தியாவுக்கும் பயணிக்கும் நீண்டதொரு மரபினை யாழ்ப்பாண மக்கள் கொண்டிருந்தனர்'.

இலங்கையின் தமிழர் வாழும் அனைத்து பகுதிகளிலும் இந்தியாவை தமது தாய் நாடு என்றும் இலங்கையை சேய் நாடு என்றும் குறிப்பிடும் வழக்கமும் கூட வழக்கில் இருந்தது. இந்தியத் தலைவர்களான காந்தி, நேரு, சுபாஸ் சந்திரபோஸ் உடன் தமிழ்நாட்டின் தலைவர்களான பெரியார், அண்ணாத்துரை, கருணாநிதி போன்ற தலைவர்களைத் தமது தலைவர்களைப் போல எண்ணவும், மதிக்கவும் நினைமை நிலவியதும் உண்மையே.

இந்தப் பின்னணியில்தான் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான உறவு தமிழ் மக்களால் அடையாளம் காணப்பட்டது. 1971 ஏப்பிரலில் நடந்த ஜே.வி.பி தலைமையிலான கிளர்ச்சியை இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசு எதிர்கொள்ளமுடியாமல் உலக நாடுகளிடம் கையேந்தி நின்றபோது, உடனடியாகப் படையுதவி அளித்து அதைக் காப்பாற்றியது இந்திரா காந்தி தலைமையிலான இந்திய அரசாங்கமே. உண்மையில் இந்தியாவின் இந்த நடவடிக்கையை, அது தனது பிராந்தியத்திலுள்ள நாடுகளின் அரசாங்கங்களது பிரச்சினைகளை தீர்க்க முன்னின்று உதவும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவும், அப்படி உதவும் ஆற்றலும் வலுவும் உள்ள ஒரு நாடு அது என்ற விடயத்தை உலகநாடுகளுக்கு அறிவிக்க ஒரு அரிய சந்தர்ப்பமாக பயன்படுத்தியும் கொண்டது. கூடவே இந்த நடவடிக்கை மூலம் அணிசேரா நாடுகளதும், அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளதும் வரவேற்பையும் அது பெற்றுக் கொண்டது. இலங்கையில் ஜே.வி.பி.யை தவிர்த்த எந்த இடதுசாரிக் கட்சிகளோ, தமிழ் கட்சிகளுள்ளிட்ட எந்த பிற தேசியக் கட்சிகளோ, தொழிற்சங்கங்களோ இந்தியாவின் இந்த உதவியை ஒரு அந்நிய நாட்டின் தலையீடாக உணர்வே இல்லை. மாறாக, வரவேற்கவே செய்தன என்பது இந்தியாவுக்கு இலங்கையில் இருந்த செல்வாக்கைத் தெளிவாக விளக்கும் ஒரு விடயமாகும். இதன் தொடர்ச்சியே இந்தியா இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு

எப்போதும் ஆதரவாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரவலடையவும் காரணமாக இருந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அரசியற் கூட்டங்களில் 'மரம்பழுத்தால் வெளவால் வரும்' என்ற பிரசித்தமான கதையாடலின் பின்னணியும் இதுவே!.

ஆனால், இந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னான காலம் இந்தியாவின் பிராந்திய மேலாதிக்க மனோபாவம் வளர்ந்த காலமாகும். அதே ஆண்டு டிசம்பரில் முன்னர் குறிப்பிட்ட பங்களாதேசின் உருவாக்கத்தை வெறும் 13 நாட்கள் நடந்த யுத்தத்தில் செய்து முடித்தது என்பது, அதற்குத் தன் இராணுவ பலத்தின் மீதான நம்பிக்கையை ஊட்டுவதாக அமைந்தது. இந்திய கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கு, குறிப்பாக இந்திரா காந்திக்கு, முன்னர் சீனப் படையுடனான எல்லைப்போரில் தோல்வியுற்ற போது இருந்த பலவீனமான நிலையை

யிருந்தன. இவற்றை அடையாளம் காணவும், அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய தகவல்களைப் பெறவும், நோ அமைப்பு உள்நாட்டு விடயங்களிலும் பிரதமர் இந்திராகாந்தியால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இனத்துவ ரீதியிலான எழுச்சிகள் எழுந்த பல்வேறு மாநிலங்களைச் சுமுக நிலைக்கு - குறிப்பாக காங்கிரஸ் அல்லாத பிற கட்சிகளின் ஆட்சிகளுக்குக் கீழ் இருந்த மாநிலங்களில் - கொண்டுவர இந்திரா அரசு கைக்கொண்ட உபாயம் பற்றி இந்திய ஆய்வாளர்கள் விபரித்திருக்கிறார்கள். அக் குறிப்பிட்ட மாநிலங்களில் இருக்கும் இனத்துவ கிளர்ச்சிகளை, புலனாய்வு அமைப்பின் மூலம் தெரிந்துகொண்டு, காங்கிரஸ் கட்சியூடாக அவற்றை ஊக்குவித்து மாநிலங்களில் கட்டுப்பாடற்ற நிலையைக் கொண்டுவருதல், பின்னர் அதைக் காரணம் காட்டி அந்த மாநில ஆட்சிகளைக் கலைத்து, பிரச்சினைகளுக்கு ஏதாவதொரு சமாளிப்புத் தீர்வை வழங்குவதாகக் கூறி தேர்தலை நடத்தி காங்கிரசை ஆட்சிக்கமர்த்தல், ஆகிய நடைமுறை மூலம் நாட்டை முழுக்க முழுக்க காங்கி

'எந்த ஒரு தெற்காசிய நாடும்... இந்தியாவுக்கு எதிரான நிலைப்பாடுள்ள நாடொன்றிலிருந்து இராணுவ உதவியைக் கோரலாகாது. ஏதாவது ஒரு தெற்காசிய நாடு உண்மையாகவே தனது உள்நாட்டுப் பிரச்சினையைக் கையாள உதவி தேவைப்படும்போதோ, அல்லது சட்டபூர்வமாக தெரிவுசெய்யப்பட்ட தனது அரசாங்கம் சகிக்க முடியாதளவு ஆபத்தான நெருக்கடிக்கு உள்ளாகி அதை அடக்க வெளி நாட்டு இராணுவ உதவி தேவைப்படும் போதோ, அது உதவிகோரும் நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். இந்தியாவை தவிர்த்து, வேறு நாடுகளில் உதவி கோரப்படுமாயின், அது அந்த அரசாங்கத்தின் ஒரு இந்திய விரோத நடவடிக்கையாகக் கருதப்படும்'.

தெற்காசிய நாடுகளுக்கு இந்திய அரசு வழங்கிய இந்த எச்சரிக்கையை இலங்கையில் ஆட்சியிலிருந்த ஜே.ஆர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர் ஏற்றுக் கொள்ளாததற்குக் காரணம் அவர் ஒரு தேசி

தாம் கடந்துவிட்டோமென்ற பலத்த நம்பிக்கையை இது ஏற்படுத்தியது. இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே 1971 யுத்தப் பின்னான காலத்தில் இந்தியாவின் பூகோள் ரீதியான பாதுகாப்புப் பற்றிய எண்ணங்கள் வேகமாக வளர்ந்தன. இந்த வளர்ச்சி என்பது, இந்தியாவுக்கு தெற்காசியப் பிராந்தியத்தின் பாதுகாப்பே தனது கையில்தான் உள்ளது என்ற எண்ணம் வலுக்கவும், அப்பிராந்தியத்தின் நாடுகளின் நடவடிக்கைகள் இதற்கு இணைவாக அமைய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு வலுப்பெறவும் காரணமாக அமைந்தது. இதன் நடைமுறை அர்த்தம், இந்தியாவின் பிராந்திய நலன் என்பது என்னவென்றால் அது தான் அணிசேர்ந்துள்ள சோவியத் மற்றும் அதன் சார்பு நாடுகளல்லாத பிற நாடுகளுடன் தெற்காசிய நாடுகள் இராணுவ, தொழில்நுட்ப, வணிக ஒப்பந்தங்கள் மேற்கொள்வதென்பது இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் என்று வியாக்கியானம் செய்யப்படும் என்பதாகும்.

இந்தப் பின்னணியில், 1960களின் பிறக் காலத்தில் இந்திராகாந்தி அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நோ என்ற சர்வதேச நிலமைகளை அவதானிப்பதற்கான புலனாய்வு அமைப்பு, பிராந்திய நாடுகளின் உள்நாட்டு விவகாரங்களையும் மட்டுமல்லாமல் சொந்த நாட்டின் உள்விவகாரங்களையும் கவனிக்கும் ஓர் அமைப்பாக 'தரமுயர்த்தப்படுகிறது. பங்களாதேஷ் விடுதலையை அண்மித்த காலங்களில் உள்நாட்டிலும் மொழிவாரியாக மாநிலங்களிடையே கிளர்ச்சிகள் ஏற்படத் தொடங்கி

ரஸ் ஆட்சிக்குக் கீழ் கொண்டுவருதல் என்ற நடமுறையில் அது தொடர்ச்சியாக வெற்றி பெற்றது. இந்திரா அரசு, இந்த நடைமுறையை மேற்கொள்ளும் நோக்கில் தனது 16 வருட ஆட்சிக்காலத்தில் அரசு 42 தடவைகள் மாநில ஆட்சிகளைக் கலைத்து இருப்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். நாட்டை பலப்படுத்துவதென்ற கோசத்துடன் சிக்கிம்-ஐ பலவந்தமாக இணைத்துக் கொண்டது, மிசோராம், நாகலாந்து போன்ற பிரதேசங்களில் அத்துமீறித் தலையிட்டது போன்ற நடவடிக்கைகளையும் அது மேற்கொண்டது.

அதேவேளை அது, தன்னைத் தானே தெற்காசியப் பிராந்தியத்தின் பாதுகாவுலுக்குப் பொறுப்பான நாடாக நியமித்துக்கொண்டு, பிராந்திய பூகோளப் பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் அண்டை நாடுகளின் வெளியுறவுக் கொள்கைகளில் தலையீடு செய்தது. தெற்காசியாவில் உள்ள எந்த ஒரு நாடாவது - சட்டபூர்வமாக தெரிவுசெய்யப்பட்ட அரசாங்கம் - ஏதாவது நெருக்கடியால் பாதிக்கப்படும் போது எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று இந்திராவின் இந்திய அரசு கருதியதென்பதைப் பற்றிய பிரபல அரசியல் விஞ்ஞானியான மறைந்த பபானி சென் குப்தா (Bhabani Sen Gupta) அவர்களை மேற்கோள் காட்டிப் பல வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். அந்த மேற்கோளில் சென் குப்தா அவர்கள் இவ்வாறு தெரிவிக்கிறார். (எனது மொழிபெயர்ப்பில்):

யவாதியாக இருந்தார் என்பதல்ல. மாறாக அவர், அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலக நாடுகளுடனும் அவற்றின் சார்பு நாடுகளுடனும் மட்டுமே தொடர்பை வைத்திருக்க விரும்பினார். அவரது திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, சுதந்திர வர்த்தக திட்டம், தரகு முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கொள்கை போன்றவை இயல்பாகவே அவரை சோவியத் சார்பு நாடுகளை வெறுக்க வைத்தது. தவிரவும், தனிப்பட்ட முறையில் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அவர்களது நண்பியான இந்திராவை, சிறிமாவோவின் குடியியல் உரிமைகளை நியாமற்றமுறையில் பறித்திருந்த காரணத்தால், அவர் நேரடியான உறவைக் கொண்டிருப்பதில் ஆர்வமற்றிருந்தார். இந்தியாவின் பிராந்திய பாதுகாப்புக் கொள்கையும் அதன் தலமைத்துவமும் ஜே.ஆருக்கு அவர் விரும்பிய, நாடுகளுடன் உடன்படிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் தடையாக இருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. இதனால் அவர் இந்தியாவை சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க போல ஒரு நட்பு நாடாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அதே வேளை, ஜே.ஆரின் வெளியுறவுக் கொள்கை காரணமாக உருவான, அமெரிக்க சார்பும், பாகிஸ்தான், இஸ்ரேல் போன்ற நாடுகளுடன் அவர் ஏற்படுத்தியிருந்த தொடர்பும், இந்தியாவுக்கு அதை எச்சரிக்கையுடன் அணுக வேண்டும் என்று தோன்றுவதற்குப் பதிலாக ஜே.ஆரின் அந்த அரசாங்கத்தை அடிபணிய வைக்க வேண்டும் என்ற எண்

தொடர்தல் 85ம் பக்கம்

தமிழ் மக்களின்...

84ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

ணமே வலுத்திருந்தது. இதற்குப் பல காரணங்களை இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுவதுண்டு. குறிப்பாக அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இந்திரா காந்தி அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். திருகோணமலை துறைமுகத்தை பிறநாட்டு இராணுவக் கப்பல்கள் தரித்துச் செல்ல அனுமதிப்பது, திருகோணமலை எண்ணை வளத்துக்கான ஆய்வு முயற்சியில் வேறு நாடுகள் கலந்து கொள்ள அனுமதிப்பது, (இதைச் செய்வதற்கு முன்வந்து இந்தியா உள்ளிட்ட பல நாடுகள் கேள்விப்பத்திரங்களை சமர்ப்பித்திருந்தபோதும், இந்திய கேள்விப்பத்திரம் கவனத்துக்கெடுக்கப்படாமலே நிராகரிக்கப்பட்டது). அமெரிக்க ஒலிபரப்பு நிலையத்துக்கு இலங்கையிலிருந்து இயங்க அனுமதி வழங்குவது போன்ற நடவடிக்கைகளைச் செய்ய ஜே.ஆர் எடுத்த நடவடிக்கைகளை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுவதுண்டு. ஆனால் இவையெல்லாவற்றையும்விட வசதியான சந்தர்ப்பம், ஜே.ஆர்.இனால் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட இனக்கலவரத்தினால் இந்திராவுக்கு வழங்கப்பட்டது.

அப்போது எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்து, ஆறாவது திருத்தச் சட்டத்தை ஏற்று சத்தியப்பிரமாணம் செய்யாததன் காரணமாக பதவி இழந்திருந்த அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் இந்தியா சென்று, இந்திரா காந்தியைச் சந்திக்கிறார். இந்தச் சந்திப்பின் போது இலங்கையில் நடந்த விடயங்களை விபரித்து வரலாற்று ரீதியான போராட்ட அனுபவங்களின் வழிதாம் தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்வைத்ததையும், அதற்காக இளைஞர்கள் ஆயுதப் போராட்டத்தில் இறங்கிப் போராடுவதையும், இந்தியாவின் உதவி தமக்கு ஏன் தேவை என்பதையும் இந்திராவுக்கு அவர் விளக்குகிறார். விடயங்களைக் கவனமாகக் கேட்ட இந்திராகாந்தி, 'ஜே.ஆர் அர சாங்கம் அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு தாக்குதலைத் தொடங்கி வடகிழக்கு நோக்கி இராணுவம் நகர்ந்தால் அவர்களால் அதை தடுத்துப் போராட முடியுமா?' என்று வினவுகிறார். அமிர்தலிங்கம் அப்போதிருந்த நிலைமையின் அடிப்படையில், 'இல்லை' என்று பதிலளிக்கிறார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காக, அல்லது இந்தப் பதிலுக்காக காத்திருந்தவர் போல பிரதமர் இந்திரா காந்தி இவ்வாறு பதிலளிக்கிறார். இந்தப் பதில், உள்நாட்டில் அவர் மாநிலங்களில் கிளர்ச்சிகளை அடக்கக் கையாண்ட வழியை இலங்கையிலும் நடைமுறைப்படுத்த முடிவெடுத்து விட்டதைத் தெளிவுபடுத்தியது. 'போராடும் இளைஞர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் தம் பிரதேசத்தைப் பாதுகாக்கவும் அவர்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சியும், ஆயுதங்களும் எங்களால் வழங்கமுடியும். ஆனால் எந்தக் காரணம் கொண்டும் இந்தியா நாடு பிரிவதை, பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வாக ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஆனால், ஒரே நாட்டுக்குள் ஒரு பொருத்தமான தீர்வைக் காண்பதில் இந்தியா உதவும்' என அவர் அமிர்தலிங்கத்திடம் தெரிவிக்கிறார். தெரிவித்தது மட்டுமல்ல, உடனடியாக தீர்வை நோக்கிய ஒரு முயற்சியாக, அரசாங்கத்தின் விசேட பிரதிநிதியாக ஜி. பார்த்த சாரதி அவர்களை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கவும் செய்கிறார்.

ஆக, இந்தியாவின் இலங்கை தொடர்பான பிரச்சினையில், போராளிகளின் போராடும் பலத்தை அதிகரிப்பது, அதன் மூலம் இலங்கை அரசை ஒரு தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைக்கு இழுப்பது, அதன் அடிப்படையில் ஒரு தீர்வு உடன்பாட்டுக்கு வருவது என்பது தெளிவாக இருந்தது. இத்தகைய ஒரு பேச்சுவார்த்தைப் போக்கில் பங்கேற்பதன் மூலம் இந்தியாவின் கவனத்தில் இருந்த, இந்திய நலனுக்கு எதிரான இலங்கை அரசின் நடவடிக்கைகளையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வருவது என்பதும் காங்கிரசின் தெளிவான

முடிவாக இருந்தது. ஆனால், அது தெளிவற்று இருந்ததெல்லாம் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்ன என்பதைத்தான். இது பார்த்தசாரதி அவர்களால் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட 'இணைப்பு சீ' விவாத்துக்கு வந்தபோது தெளிவாகத் தெரியவந்தது.

கிட்டத்தட்ட 1984 ஒக்ரோபரில் இந்திராகாந்தி கொலை செய்யப்படுவதுடன் முடிவுக்கு வந்த 'இணைப்பு சீ' யும், இந்திய சர்வதேச அரசியலுக்கான அதிகாரிகளுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளும், பார்த்தசாரதி ஒரு தமிழராக இருப்பதால் அவர் இந்த விடயத்தை தொடர்வதற்குப் பதிலாக இன்னொருவர் வரவேண்டும் என்ற கருத்தும் உரையாடலுக்கு வந்ததன் பின்னணியில் அவரது சம்பந்தமும் நின்று போய்விட்டது. ஆனால், தற்காப்புப் பயிற்சி என்ற அடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட இந்திய இராணுவப் பயிற்சி, தமிழீழ விடுதலைக்கான பயிற்சியாக முக்கிய இடைத்தரக ராகச் செயற்பட்ட சந்திரகாசன் ஊடாக பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு பெருமளவிலான இளைஞர்கள் வெவ்வேறு இயக்கங்களுக்கு பயிற்சிக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவர்கள் மத்தியில் பங்களாதேஸ் பிரிவினைக்கு இந்தியா ஆதரவளித்த விடயம் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லப்பட்டு, ஈழ விடுதலையும் அவ்வாறு நடக்கும் என்ற கருத்துப் பரப்பப்பட்டது. ஆனால் இந்திராவிடமோ, இந்திய அதிகாரிகளிடமோ இத்தகைய ஒரு நோக்கம் இருக்கவே இல்லை. முக்கியமாக தமிழ்நாட்டுக்கு அருகில் சுதந்திர தமிழ்மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு தனி நாடு உருவாகுவதை இந்தியா கொஞ்சமும் விரும்பவும் இல்லை. அது, ஏற்கனவே அறுபதுகளில் தனிநாடு கேட்டு 'தமிழ் நாடு' என்ற மாநிலத்துடன் சமாதானமாகிவிட்ட தமிழ் நாட்டின் அரசியலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதுடன் மீண்டும் பிரிவினைக் கோரிக்கையை வலுப்படுத்தும் என்றே அவர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் சந்திரகாசன் அவர்கள் மூலம் பயிற்சிக்குப் போனவர்கள் அனைவருக்கும், புளொட், ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், ஈரோஸ் போன்ற எல்லா அமைப்புக்களுக்கும், அவர்மூலம் இது தமிழீழத்துக்கான இராணுவப்பயிற்சியே என்ற கருத்தை பரவலாகி விட்டிருந்தது. இந்தப் பயிற்சியில் புலிகள் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்த இடத்தில் ஒரு சுவாரசியமான தகவலை குரிய நாராயணன் இந்தியாவின் இலங்கைக்கான கொள்கை பற்றி ஹஸ்கர் என்ற தனது ஆங்கில நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் பயிற்சிகள் முடிந்தபின் அனைவரையும் தமிழீழ தேசிய இராணுவமாக இணைத்துக்கொண்டு போராட்டத்தை நடத்தவிருப்பதாகவும் அதற்கு தன்னை அரசியல் தலைவராக ஏற்றுக் கொள்ளும் பட்சத்திலேயே புலிகளுக்குப் பயிற்சி அளிக்க முடியும் என்றும் சந்திரகாசன் கூறியதாகவும், அதைப் பிரபாகரன் சார்பில் பாலசிங்கம் மறுத்ததாகவும் போராசிரியர் ராஜேந்திரனை மேற்கோள் காட்டி, அதன் காரணமாகவே முதலில் அவர்களுக்கான பயிற்சி மறுக்கப்பட்டது என்று அந்தத் தகவல் கூறுகிறது. பின்னர் வேறு வழிகளில் புலிகளுக்கு இந்த பயிற்சி கிடைப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

ஆக, இந்தியப் பயிற்சி என்பதும், தமிழீழ விடுதலைக்கு ஆதரவாக இந்தியா இராணுவப்பயிற்சி அளித்தது என்பதும் உண்மையல்ல. இந்திய நலனுக்காக நடந்த நடவடிக்கைகளுக்கு நம்மவர்கள் சூட்டிக் கொண்ட ஒரு பெயர் மட்டும் தான். இலங்கையில் இந்திய நலனைப் பாதிக்காத விதத்தில் அதிகாரப் பரவலாக்கலை செய்ய முடியும் என்றும், அதற்கு ஒரு நெருக்கடியை வழங்குவதும், அதன் மூலம் ஒரு தீர்வைப் பெற வழி செய்து தமிழ்நாட்டு ஆதரவையும், இலங்கையைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதையும் செய்ய முடியும் என்றும் இந்திரா காந்தி உறுதி

யாக நம்பினார். அத்தகைய விதத்தில் மிகவும் இறுக்கமான வெளிநாட்டுக் கொள்கை, குறிப்பாக இலங்கை தொடர்பாக, அவரிடம் இருந்தது. ஆனால் அவரது எதிர்பாராத படுகொலை நிலைமையைச் சற்று தளர்த்தியது.

அடுத்த கட்டமாக ராஜிவ் காந்தியின் காலத்தில் தொடங்கிய அணுகுமுறையில் இந்திய மேலாதிக்க நோக்கம் அப்படியே இருந்த போதும் இலங்கையுடனான உறவில் அதன் அணுகுமுறை மாற்றம் கண்டிருந்தது. அதைவிட முக்கியமான வேறுபாடு, ராஜீவுக்கும் அவரது புதிய வெளியுறவு அதிகாரிகளுக்கும் தமிழ் நாடு ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருக்கவில்லை என்பது. திம்புப் பேச்சுவார்த்தையின் போதும் சரி, இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட போதும் சரி இது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இந்த விடயத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடிய அளவுக்கு பெரும் செல்வாக்குப் பெற்ற தலைவரான எம்.ஜி.ஆர் உடல் நிலை அவ்வளவாக இயங்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை. அதனால் அவரால் இந்த முடிவுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துமளவுக்கு எந்த அழுத்தங்களையும் ஏற்படுத்த முடியாத நிலை இருந்தது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில் உருவாக்கப்பட்ட அந்த ஒப்பந்தம் முழுக்க முழுக்க இரண்டு அரசுகளுக்கும் இடையிலான. இந்திய நலன்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு ஒப்பந்தமாகவே தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒப்பந்தத்தின் பின்னரான ஆயுதக் களவையும், போராளிகள் இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவதையும் பற்றிப் பேசிய அளவிற்கு ஒப்புக்கொண்ட விடயங்கள் அமுல்படுத்தப்படுவதில் இலங்கை எப்படி நடக்கும் என்பதையிட்டு இந்தியா பெருமளவில் அக்கறைப்பட்டிருக்கவில்லை. அதே வேளை இந்த ஒப்பந்தத்தை, ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கேட்கப்பட்ட கோரிக்கையை புலிகள் மறுத்தபோதும், அதில் மாற்றங்கள் எதையும் அவர்களது அபிப்பிராயத்தின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவில்லை. மாறாக பிரபாகரனை முதலைமைச்சராகக் கருதும் இலங்கையும் இந்தியாவும் உடன்பட்டிருந்த செய்தி மட்டுமே சொல்லப்பட்டது. பிரபாகரன் இந்த முடிவை ஏற்க மறுத்தபோது அதற்கு மாற்றாக, இராணுவத் தளபதி சுந்தர்ஜியிடம், புலிகள் ஆயுதத்தைக் கையளிக்க மறுத்து எதிர்த்துப் போரிட்டால் என்ன செய்யலாம் என்ற அபிப்பிராயமே பிரதமர் ராஜீவால் கேட்கப்பட்டது. சுந்தர்ஜி அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தால் அவர்களை மூன்று வாரங்களுக்குள் அடக்கிவிடலாம் என்ற கருத்தைச் சொன்ன போது எல்லம் சரி என்ற ஒரு அவசர முடிவாக ஒப்பந்தம் முடிவுசெய்யப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின் படி சமாதானமான ஆயுதக் கையளிப்பும், மாகாணசபைத் தேர்தலும் நடந்து சமாதான நிலை வரும் வரைக்குமான பாதுகாப்புப் படை என அனுப்பப்பட்ட இந்தியப்படை எந்த விதமான முன்னறிவித்தல்கள், வழிகாட்டுதல் என்பவை எதுவுமற்ற சமாதான நிலைமைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆற்றல் அற்ற ஒன்றாகவே அங்கு வந்து சேர்ந்தது. ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்துக்கெனவே பயிற்றப்பட்ட ஒரு படை என்ற ரீதியில் அதனால், சமாதானத்துக்காக எதையும் செய்யமுடியவில்லையாயினும் ஆக்கிரமிப்பு அழிவுகளை எப்படிச் செய்வது என்பது நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தது. ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகிய மூன்று மாதங்களுக்குள் ளாகவே அதன் உண்மை முகத்தை அது வெளிப்படுத்திக் கொண்டு ஒப்பிரேசன் பவான் என்ற கடுமையுத்தத்தை புலிகளைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவது என்ற பேரில் தொடங்கியது. யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே, பொய்யான ஒரு தேர்தலை நடத்தி மாகாணசபையை உருவாக்கிய கேலிக்கூத்தை அது நடத்தியும் முடித்தது. இதையடுத்த மூன்றாண்டுகளாக இந்த அமைதி காக்கும் படை தமிழீழம் என்ற களவுத் தேசத்தில் தனது ஆக்கிரமிப்பை நடத்திவிட்டு இலங்கை அரசின் வேண்டுகோளை அடுத்து வெளியேறியது.

இந்திய மேலாதிக்க அரசின் பிராந்திய நலன்களுக்கு ஏற்ப இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் நிலைகொண்டிருந்த அந்த மூன்றாண்டு காலமும் அதற்கு முன்னரான யுத்தத்தில் தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் அனுபவித்ததை விடவும் மோசமான நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தனர்.

தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்கான தீர்வுக்கு உதவுமாறு இந்தியாவை நம்பி வழிகாட்டிய தமிழ் அரசியற் தரப்புகளும், போராளிகளை பயிற்றுவிக்க ஒழுங்கு செய்த சந்திரகாசன் அவர்களும் அன்றைய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தொடர்ச்சியாக இன்றுவரை இயங்கும் அரசியற் கட்சிகளும், பயிற்சி எடுத்த எல்லா அமைப்புக்களும் இந்தியாவின் பிராந்திய நலன் என்பது ஒடுக்கப்படுகின்ற மக்கள் நலன் அல்ல என்பதை இன்றுவரையாவது அறிந்து வைத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை! அவற்றிலிருந்து விலகிய, நேரடியாக யுத்தத்தையும் இந்திய அரசின் அணுகுமுறையையும் அனுபவித்த முன்னாள் போராளிகள் சிலரைத் தவிர, வேறு யாரும் இதுபற்றி அக்கறைப் படுவதாகவும் தெரியவில்லை.

இதற்குப் பின்னான கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டுகாலமாக நடந்த விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட காலத்தில் இந்திய அரசின் அணுகுமுறை நேரடியாக இலங்கை அரசுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவே இருந்து வந்தது. புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ராஜிவ் காந்தி கொலை, இரண்டு ஜனாதிபதிகள் மீதான தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல்கள் என்பவறால் புலிகள் ஒரு வெறும் பயங்கரவாத அமைப்பே என்ற பிரச்சாரத்துக்குத் தாமே காரணமாகி விட்டிருந்தமையும், அமெரிக்க இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலுக்குப் பின்னான பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான உலக ஒழுங்கு பெருமளவில் உலகளாவிய ரீதியில் செல்வாக்குப் பெற்றதும் ஈழத் தமிழ் மக்களது போராட்டத்தை பிராந்திய மட்டத்திலேயே பேசுபொருளல்ல என்ற நிலைமைக்கு இட்டுச் சென்றுவிட்டிருந்தது. இறுதி யுத்தத்தில் அனைத்து நாடுகளும் கூட்டு முயற்சியாக புலிகளுடன் சேர்த்து இரண்டு லட்சம் மக்கள் அழிக்கப்படுவதை நியாயப்படுத்துவதும் கூட தற்காலிகமாகவேனும் சாத்தியமாகிவிட்டிருக்கிறது.

முடிவாக ஒன்றைச் சொல்லி இக்குறிப்பை முடிக்கலாம் என நினைக்கிறேன். எந்த ஒரு ஒடுக்கப்படும் மக்களது விடுதலைப் போராட்டமும் அந்த ஒடுக்கப்படும் மக்கள் தமது சொந்தக் காலில், சொந்தப் பலத்தில் நின்று போராடுவதன் மூலமாகவன்றிச் சாத்தியமாவதில்லை. அவர்களது போராட்டத்தின் நியாயத்தன்மையும், ஜனநாயக பூர்வமான அவர்களது அமைப்பாக்கலுமே அவர்களுக்கு இந்தப் பலத்தைத் தருகிறது. அதுவே அவர்களுக்கு உலகெங்கும் வாழும் அனைத்து ஒடுக்கப்படும் மக்களதும் ஆதரவைப் பெற்றுத் தருகிறது. ஒடுக்கும் தரப்பிலுள்ள ஒடுக்கப்படும் மக்களது ஆதரவையும் அது வென்றெடுக்கிறது. இதன் காரணமாகவே ஒடுக்கும் தரப்புகளைத் தனிமைப்படுத்தவும் ஒடுக்கப்படும் மக்களின் பலத்த ஆதரவைப் பெறவும் முடிகிறது. எந்த ஒரு ஒடுக்கப்படும் மக்களது விடுதலையும் இதைத் தவிரந்த எந்தக் குறுக்கு வழிகளாலும் சாத்தியப்படுவதில்லை. அப்படிச் சாத்தியமாகனால் அது அந்த மக்களின் விடுதலையாக அமையப்போவதும் இல்லை. இவ்வளவு காலப் போராட்ட அனுபவத்தின் படிப்பினையாக எமது மக்கள் இன்றுள்ள நிலையில் அவசியம் மனதிலிருந்த வேண்டிய முக்கியமான விடயம் இதுதான். இது விடுதலைக்கான ஒரு முன்னிபந்தனையும் கூட. இதுபற்றி இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசலாம்.

vickneaswaran.sk@thaiveedu.com

மறுபடியும் முதலிலிருந்து...

அவருக்கு கிட்டத்தட்ட 70வயது இருக்கும். நான் வேலை செய்யும் அதே நிறுவனத்தில் இன்னொரு பிரிவில் வேலை செய்பவர். அவ்வப்பொழுது காணும்போதெல்லாம் நலம் விசாரிப்புகளுடனும், காலநிலை குறித்து முறைப்பாடுகளுடனும், அண்மைக் காலமாக கொரனா குறித்த ஏதாவது ஒரு சில வார்த்தைகளுடனும் கடந்துபோவார். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அவரைக் கண்டபோது அவர் உற்சாகமான மனநிலையுடனும் மலர்ந்த முகத்துடனும் இருக்கின்றார் என்பதை கொரனா காலத்துக்காக அணிந்திருக்கின்ற முகவுறையூடாகவும் கண்டுகொண்டேன். தம்பி, எங்களுக்கு ஒரு விடிவு வந்திட்டுதுபோல இருக்கு என்றார் என்ன கொரனாவுக்கு மருந்து கண்டுபிடிச்சாச்சோ என்றேன். பேப்பர் பார்க்கேலேயோ, மோடி மகிந்தவுக்கு கடுமையாச் சொல்லிட்டாராம், தமிழாட்களுக்கு ஒரு சரியான தீர்வை உடனடியாகக் கொடுக்கச் சொல்லி. மோடி மற்ற ஆட்கள் மாதிரி இல்லைத் தம்பி, இவை சரியா மாட்டுப்பட்டுப் போய் நிற்கினம் என்றார். உண்மையில் ஏமாற்றமாகவும் சலிப்பாகவும் இருந்தது. அவர் அரசியலை மிக மிக எளிமையான சூத்திரங்களால் புரிந்துகொள்பவர், மோடி இந்து, இலங்கைத் தமிழரென்றால் சைவம், சைவமும் இந்துவும் ஒன்று, அப்ப நாங்களும் மோடியும் ஒன்று, எங்களுக்கு ஒன்றென்றால் மோடி பொங்கி எழுந்துவிடுவார், இந்தியா சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்து என்கிற வகையில் அவரது அரசியல் புரிதல் அமைவன.

கொரனாக் காலத்தின் பின்னர் நண்பர் ஒருவர் இணைத்துவிட்ட வட்சப் குழுமத்தின் ஊடாக ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற தமிழ், ஆங்கில பத்திரிகைகள் பலவற்றின் எண்ணிம பிரதிகளைப் பார்க்கின்ற வாய்ப்புக்கிட்டியிருக்கின்றது. அவற்றில் இவ்விடயம் தொடர்பாக பார்த்த சில செய்திகள்: செப்டம்பர் 26 அன்று மகிந்த ராஜபக்ஷேவிற்கும் மோடிக்கும் காணொலி மூலம் நடைபெற்ற இந்தச் சந்திப்பிற்குப் பின்னர் இரண்டு நாட்களும் இணைந்து வெளியிட்ட ஒரு கூட்டறிக்கையில் இது குறித்துக் குறிப்பிடப்பட்டேயிருக்கின்றது. பின்னர் சிங்களத்தில், இலங்கை அரசு சார்பாக வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையில் இவ்விடயம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அத்துடன் அமைச்சரவைப் பேச்சாளர் ஹெகலியரம்புக்கவெல அதை மறுத்தும் இருந்தார். செப்டம்பர் 29 மாலைமுரசில், 'இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கவேண்டும், 13வது சட்டத்திருத்தத்தை செம்மையாக அமுலாக்கவேண்டும் என்று மகிந்த ராஜபக்ஷேவிடம் மோடி வற்புறுத்தினார். எனவே இலங்கை அரசால் இதை மீறமுடியாது' என்று சுமந்திரன் உறுதியாகத் தெரிவித்ததாக செய்தி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதற்குப் பின்னர் செப்டம்பர் 29 அன்று நடைபெற்ற ஊடகவியலாளர் சந்திப்பில் மகிந்த, மோடி தம்பிடம் கோரிக்கை வைத்திருந்தார் (அதாவது வலியுறுத்தவில்லை) என்று தெரிவித்திருந்தார் என்று செப்டம்பர் 30 வெளியான ஈழநாடு தெரிவித்திருக்கின்றது. ஒரே பிராந்தியத்தியத்தில் இருக்கின்ற இரண்டு நாட்களின் முக்கிய தலைவர்களின் சந்திப்பிற்கு அந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில் எந்தத் தவறுமில்லை, ஆனால் வைத்திருக்கின்ற நம்பிக்கையையும் செய்திகளைத் தருவதில் இருக்கின்ற பூரிப்பினையும் பார்க்கின்றபோது இவர்கள் எல்லாம் எப்படி இவ்வளவு நேர்மறையான மனநிலை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்று வியக்கவே தோன்றியது.

தனது நலன்களுக்காகவும் பிராந்தியத்தில் அதிகாரம் செலுத்துவதற்காகவும் இந்தியா ஈழத்தமிழர்களை பகடைக்காய்களாகப் பயன்படுத்தியதே ஈழத்தமிழர்களின் வரலாறு மீளமீள சலிக்காமல் சொல்லும் பாடம். ஈழத்தில் நடந்த அழிவுகளில் யாருக்

குப் பங்கிருக்கின்றதோ இல்லையோ, கணிசமான பங்கு இந்தியாவிற்கு இருக்கின்றது. முன்னர் நான் குறிப்பிட்ட, சாதாரண மனிதரான எனது சக ஊழியராக இருக்கட்டும், சட்ட நுணுக்கங்களைக் கற்றறிந்தவர்களும் அரசியல்வாதிகளாகவும் இருக்கட்டும், இந்தியா தான் எமக்கான காவலன், இந்தியா தான் எமக்குக் கைகொடுக்கும் என்று கண்முடித்தனமாக நம்புவதற்கு என்ன காரணம்? உண்மையிலே இவர்கள் இப்படி நம்புகின்றார்களா அல்லது வெகுளித்தனமாக நம்புகின்ற ஒரு தரப்பினரும், அந்த ஒரு தரப்பினரின் அறியாமையை வைத்து தமது அரசியல் லாபங்களுக்காக அவர்களைத் தொடர்ந்து ஏமாற்றுகின்ற நோக்குடன் இன்னொரு தரப்பினர் அளந்து விடுகின்ற கதைகளுமாக இந்தப் போக்கு

வளர்கின்றதா என்பது குறித்தே நாம் கவனமாக ஆராயவேண்டும்.

ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை, அவர்கள் வரலாற்றுரீதியாகவும் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் இந்தியாவுடன் மிக நீண்டகாலமாக தொடர்புகளைக் கொண்டவர்கள். குறிப்பாக ஈழத்திற்கு அண்மித்ததாக இருக்கின்ற தமிழ்நாட்டுடனான தொடர்பினை தாய் சேய் உறவாகக் கொள்கின்றதான போக்கு நீண்டகாலமாகத் தொடர்ந்துவந்திருக்கின்றது. ஆயினும், காலனிய காலத்துக்குப் பின்னரான 'நவீன இந்தியா'வுக்கும் ஒட்டுமொத்த இலங்கைக்கும் இடையிலான உறவென்பது தனது சுயநலன்களுக்காகவும் அதிகார வேட்கைக்காகவும் இலங்கையைச் சுரண்டுவதாகவும் 'பெரியண்ணன்' மனோபாவம் நிறைந்ததாகவுமே இருக்கின்றது.

இலங்கையின் மீதான இந்தியாவின் ஆதிக்கமானது அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகிய மூன்று தளங்களில் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆயினும், ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களது அடிமனதில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்தியாவே எமக்கு துணை என்கிற கற்பிதம் அல்லது இந்திய அடிமை மனோபாவமும் அரசியல் பிரக்ஞையின்மையும் சேர்த்து அவர்களை இந்த ஆதிக்கங்களால் தமக்கு நிகழுகின்ற பாதிப்புகளை உணராதவர்களாகவே வைத்திருக்கின்றது.

ஈழத்தமிழர்களின் இனவிடுதலைக்கான போராட்டத்தின் ஆரம்ப கட்டங்களிலேயே இந்தியாவின் நடவடிக்கைகளையும் அதன் தவறான வழிநடத்துகையில் ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் செல்வதைக் குறித்தும் தொடர்ச்சியாகச் சுட்டிக் காட்டியவர்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள். ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் ராணுவ ரீதியிலான போராட்டங்களை நோக்கி நகரத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலகட்டங்களில், பங்களாதேஷ் 1971 இல் சுதந்திரமடைந்ததுவும், அதில் இந்தியா பங்களாதேஷிற்கு ஆதரவாகச்

செயற்பட்டது என்பதுவும் விடுதலை இயக்கங்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டிய அம்சங்களாக அமைந்தன. அதுவும் அந்தப் போர் வெறும் 13 நாட்களில் முடிந்தது என்பதுவும் அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டியதாக இருக்கக்கூடும். அதேபோல, ஈழத்தமிழர் விடுதலைக்கும் இந்தியா உதவும், தனிநாடு பெற்றுத்தரும் என்ற நம்பிக்கை விடுதலை இயக்கங்களுக்கும், மக்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆயினும், பங்களாதேஷ் விடுதலை என்பதை இந்தியா எவ்விதம் அணுகியது என்பதிலிருந்தே ஈழத்தவர்கள் பாடம் பெற்றிருக்கவேண்டும். புளொட் இயக்கத்தினர் ஆரம்பகாலத்திலேயே 'வங்கம் தந்த பாடம்' என்கிற சிறிய, ஆனால் மிக முக்கியமான ஒரு பிரசுரத்தினை வெளியிட்டனர். வங்கம் தந்த பாடத்

திலிருந்து நாம் கற்றிருந்தாலே நிறைய அழிவுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம். நம் அரசியல் தலைமைகள் அதனைக் கற்று, உள்வாங்கி, அரசியல் பிரக்ஞையுடனான உரையாடலை மக்களுடன் மேற்கொண்டிருந்தால், அரசியல் பிரக்ஞை கொண்டதோர் சமூகத்தை, அரசியல் பிரக்ஞையுடன் முடிவெடுக்கக் கூடிய ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவது நோக்கி நகர்ந்திருக்கலாம். எண்பதுகளில் இருந்த அரசியல் தலைமை எப்படி நோக்கம், வழிமுறை, அரசியல் தெளிவு என்பன இல்லாமல் அன்றைய இளைஞர்களை வழிநடத்தினார்களோ இன்றும் அதுவே தொடர்கின்றது. துரதிஸ்ரவசமாக அன்று இளைஞர்களாக இருந்து இன்று அரசியல் தலைமைகளாகவும், ஆய்வாளர்களாகவும் இருப்பவர்களும் இன்றைய இளைஞர்களை அரசியல் மயப்படுத்தாமல், வெறும் கற்பனாவாத நம்பிக்கைகளையும் உணர்ச்சி அரசியல்களையுமே விதைத்தே வளர்த்துவருகின்றார்கள் என்பதை ஒரு அபாய சமிக்ஞையாகவே பார்க்கமுடிகின்றது.

மோடி முதல்முறையாக இந்தியப் பிரதமராக தெரிவுசெய்யப்பட்டபோது புலம்பெயர் நாடுகளிலும் ஈழத்திலும் இருக்கின்ற ஈழத்தவர்களில் பலர் அதனை ஆதரித்திருந்தார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானோரின் வாதம் இந்துத்துவக் கட்சியான பாரதிய ஜனதா ஆட்சிக்கு வந்தால் - ஈழத்தமிழர்கள் சைவர்கள், எனவே இந்துக்கள், இதனால் பாரதிய ஜனதாவின் ஆதரவு கிடைக்கும் என்கிற புரிதலின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. அவர்கள் எவருக்கும் பாரதிய ஜனதா என்பது மதவாதக் கட்சி என்பதோ, பாசிசக் கட்சி என்பதோ பிரச்சினையே இல்லை. கடந்த சில ஆண்டுகளாக சிவசேனை போன்ற மதவாத அமைப்புகள் வெளிப்படையாக ஈழத்தில் மாவட்டங்கள் தோறும் இயங்கத்தொடங்கியிருப்பதும் அவற்றை பௌத்த சிங்கள பேரினவாதத்துக்கு எதிரான அசைவியக்கம் என்று நியாயப்படுத்துவதும் ஆபத்தானவை. ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை பௌத்த சிங்கள

- அருண்மொழிவர்மன் -

பேரினவாதத்தின் மதவாத நடவடிக்கைகளுக்கும் இஸ்லாமிய மதவாத நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான ஒரு பொறிமுறையாகவே சைவ / இந்து மதவாத நடவடிக்கைகளை - அவற்றை ஆதரிப்பவர்கள் பார்க்கின்றார்கள். உண்மையில் எந்த மதவாதமாக இருந்தாலும் அது ஒடுக்கு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது, சமூகநீதிக்கு எதிரானது. ஒரு மதவாதம் ஒரு போதும் இன்னொரு மதவாதத்துக்கு எதிர்ப்பொறிமுறையாகாது, மாறாக இன்னொரு மதவாதத்தை வளர்த்துக்கொள்வதன் மூலம் தன்னை வளர்த்துக்கொள்வதையும் நிலைநிறுத்திக்கொள்வதையும்

அதேபோல தன்னை வளர்த்துக்கொள்வதன் மூலம் இன்னொரு மதவாதத்தை வளர்த்துக்கொள்வதையும் நிலைநிறுத்திக்கொள்வதையும் அடிப்படை உத்தியாகக் கொண்டியங்குவது.

ஈழத்தவர் மீது நிகழும் பண்பாட்டுப் படையெடுப்பு என்று ஓகஸ்ட் 2020 தாய்விட்டில் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில், பண்பாட்டுப் படையெடுப்பின் மூலம் எப்படியாக ஈழத்திலும் புலம்பெயர் நாடுகளிலும் ஈழத்தவர்கள் பண்பாட்டு அடிமைகளாக்கப்படுகின்றார்கள் என்று விபரித்திருந்தேன். அதன் நீட்சியாகவே இப்போது இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதியாகிக் கொண்டிருக்கும் மதவாதப் போக்குகள் இருக்கின்றன. அண்மைக்காலமாக பெருமளவான இளைஞர்களின் செயல்களிலும் இப்படியான வெளிப்பாடுகள் இருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அது மட்டுமல்லாமல், பெரியாரையும், அம்பேத்காரையும் ஈழத்தில் பேச முடியுமென்றால் ஏன் இந்துத்துவத்தைப் பேசமுடியாது என்பதாகவே அமைகின்றது. ஒடுக்கு முறைகள் இல்லாத சமத்துவமான உலகொன்றைக் கனவுகண்டவர்கள் பற்றி நீங்கள் பேசினால் நாங்கள் ஒடுக்குமுறையைப் பேசுகின்ற மானுடவிரோதக் கருத்தியல்களைப் பேசுவோம் என்பதாகவே அதனைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். எம்மீது நிகழ்த்தப்படும் பண்பாட்டுப் படையெடுப்புக் குறித்தும் வளர்ந்துவரும் மதவாதச் சக்திகளின் செல்வாக்குக் குறித்தும் நாம் பிரக்ஞைபூர்வமாக உரையாடுவதன் மூலம் செயற்படுவதன் மூலமுமே சமூகவிடுதலை நோக்கிய உறுதியான அடிகளை எடுத்துவைக்கலாம். இல்லாவிட்டால் மறுபடியும் மறுபடியும் முதலிலிருந்துதான் ஆரம்பிக்கவேண்டியவரும்!

சிங்களவர் பார்வையில் திலீபன்

இது 'திலீபன் நினைவு காலம்'. திலீபன் போரில் சமர் புரிந்து கொல்லப்பட்டவர் அல்ல. அகிம்சா ரீதியில் மனிதாபிமானக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து உண்ணா விரதமிருந்து மரணித்துப் போனவர். 1987 செப்டம்பர் 15ஆம் திகதி உண்ணாவிர தமிருக்கத் தொடங்கியவர் செப்டம்பர் 26ஆம் திகதி - 12வது நாள் அவர் உயிர் நீத்தார். திலீபன் அப்போது 23 வயது மட்டுமேயான மருத்துவபீட மாணவன்.

சமீபத்தில், பாதுகாப்புச் செயலாளரும் 'வெற்றிப் பாதை வழியே நந்திக் கடலுக்கு' என்கிற நூலை எழுதியவருமான மேஜர் ஜெனரல் கமல் குணரத்ன 'இலங்கையின் வரலாற்றில் உண்ணாவிரதம் இருந்து செத்த ஒரே ஆள் திலீபன் மட்டுமே. அதுவும் திலீபன் செத்தது தனக்கு இருந்த நோயால் தான். அதனால் தான் பிரபாகரன் திலீபனை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் பணித் தார்.' என்று அறிவித்திருந்தார். தமிழர் களுக்கு எதிரான போரைப் பற்றி 900 பக்க நூலை எழுதிய கமல் குணரத்னவுக்கு 1988ஆம் ஆண்டு இந்தியப் படைக்கு எதிராக உண்ணாவிரதமிருந்து உயிர்நீத் தார் என்கிற தகவலைக்கூட அறிந்திருக்க வில்லை என்பதோடு, திலீபன் நோயால் மரணித்தார் என்கிற அண்டப் புளுகையும் சொல்ல முடிகிறதென்றால் அதிகாரத்துவ இனவெறி எகத்தாள வெளிப்பாடாக மட் டுமே நம்மால் கணிக்க முடியும்.

மாவீரர் தினத்தை மட்டுமல்ல, முள்ளி வாய்க்கால் நினைவு தினத்தையும், நினைவு கொள்ள விடாதது போல திலீபன் நினை வையும் மேற்கொள்ள முடியாதபடி கடும் கட்டுப்பாடுகளை திணித்துவருகிறது.

இறந்த தங்கள் அன்புக்குரியவர்களின் நினைவாக எங்காவது கல்லறைகளை உரு வாக்குவதன் மூலம், நம்முடைய அன்புக் குரியவர் மீதுள்ள அன்பையும், அவரின் நினைவையும் நிரந்தரமாக நிலைநிறுத்த முயற்சிக்கிறோம். எல்லா என் துட்டகைமுனு சண்டையின்போது துட்டகைமுனு எல்லா ளானைக் கொன்ற போதும். போரில் தோற் கடிக்கப்பட்ட தனது எதிரி எல்லாளனுக்காக துட்டகைமுனு ஒரு கல்லறைக் கோபு ரத்தை அமைத்து துட்டகைமுனுவுக்கு மரியாதை செய்ய மறக்கவில்லை என் பதை மகாவம்சம் வழியாக அறிகிறோம். அந்தக் கல்லறை வழியாக கடந்து செல் லும் எவரும் அங்கு வந்து தமது தலைக் கவசங்களை கழற்றி கௌரவம் செய்ய வும் உத்தரவிட்டாராம் துட்டகைமுனு.

இறந்துபோனபின் ஒருவரின் கல்லறை மதம், இனம், மொழி, சாதி என்பவற்றின தும் சின்னமாக ஆகிவிடுவதில்லை. மறு புறம் இறந்து மண்ணுக்குள் புதைந்து போன ஒருடல் எந்த சமூக அடையாளங் களுக்கும் சொந்தமாகிவிடுவதில்லை. ஒரு வரையோ, ஒரு நிகழ்வையோ நினைவு கொள்வது என்பது அரசியல் பண்பாடல்ல. மாறாக, வழிவழிவந்த பண்பாட்டு மரபின் தொடர்ச்சி. அதற்கென்று பண்பாட்டுப் பெறுமதி, அரசியல் பெறுமதி, அறப்பெறு மதி, மரபுப் பெறுமதி என ஒரு திரட் சியான பெறுமதியைக் கொண்டிருக்கிறது. நினைவுகொள்ளல் என்பது நமது மரபின் ஓர் அங்கமாகவே ஒட்டியிருக்கிறது. அதை வெறுப்பதும், மறுப்பதும், தடுப்பதும் பண் பாட்டு அறமுள்ள ஒன்றாக இருக்க முடி யாது. ஆனால் இனக்குரோதத்துடன் அந்த நினைவழிப்பு வன்முறை ஒரு தொடர் நிகழ் வாகவும், பேரினவாத அரசியலின் அங்க மாகவும் ஆகியிருக்கிறது.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த போரில் உயிரிழந்த சிங்கள இராணுவத்தினருக்கு சிங்களப் பிரதேசங்களில் மாத்திரமன்றி தமிழர் பிர தேசங்களெங்கும் ஏராளமான நினைவுத் தூபிகள் எழுப்பப்பட்டு நினைவுச் சின்னங் களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சிங்கள

பெளத்த வீரத்தனத்தின் பெருமையாக கொண்டாடப்படுகின்றன. தமிழர் பிரதே சங்களில் பிரமாண்டமாக கட்டப்பட்டுள்ள பல இராணுவ நினைவுத் தூபிகளில் ஒரு கையில் சிங்கக் கொடியையும், மறு கையில் துப்பாக்கியையும் உயர்த்தி ஏந்தி யபடி இருக்கும் சிலைகள் நிறுவப்பட்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

யுத்தம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில் கொல்லப் பட்ட தமிழ்ப் போராளிகளின் நினைவாக அங்கு உருவாக்கப்படுகிற மாவீரர் துயி லும் இல்லங்களில் அவர்களின் சொந்தங் கள் வந்து அமுதாறி, தீபத்தை ஏற்றி,

உரையாற்றிக்கொண்டிருக்கும் படத்துடன் ஒரு குறிப்பையும் முகநூலில் பகிர்ந்திருந் தார்.

'திலீபன்!

ஒருபோதும் சந்தித்துக்கொள்ளாத சகோ தரனே!

உன் பெயருக்குக் கூட பீதியிருவோரும் இருந்த போதும் நான் உன்னை நினை வில் வைத்து மரியாதை செய்கிறேன்!'

என்று எழுதியிருந்தார். இந்தப் பதிவை அவரின் பக்கத்திலிருந்து மாத்திரம் 170

ஒரு பூவை வைத்துவிட்டுச் செல்ல உரிமை இருந்தது.

ஆனால் 'சமாதானத்துக்கான யுத்தம்' என் றும், 'தமிழர்களை பயங்கரவாதிகளிடம் இருந்து விடுவிக்கும் யுத்தம்' என்றும் போர் புரிந்த சிங்கள அரசு, போர் நிறை வடைந்ததன் பின்னர் அம்மக்களுக்கு ஏற் கெனவே இருந்த அந்த உரிமையை மறுத்துவிட்டது. அம்மக்கள் அதுவரை அமு தாறி வந்த அந்தக் கல்லறைகள் எதை யும் மிச்சம் வைக்காது புல்லோசர் வைத்து தகர்த்து சின்னாபின்னமாக அழித்து விட் டது. அப்படி அடையாளம் தெரியாமல் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட இடங்களில் அந்தக் கல்லறைகளுக்கு சொந்தமானவர்களின் தாய்மார்களும், பிள்ளைகளும், சகோதரர் களும், துணைவியரும், உறவினர்களும் வந்து ஒரு பொது இடத்தை தெரிவு செய்து ஒரு தீபத்தை ஏற்றக்கூட விடாமல் யுத்தம் முடிந்து இந்த பதினோரு வருடங் களாக தொடர்ந்தும் தடுத்து வருகிறது சிங்கள அரசு.

சிசிரவின் பதிவுக்கு...

அரசு அதிகாரத்தின் மறுப்பு இப்படி இருக் கையில், மறுபுறம் திலீபனைக் கொண்டா டும் சிங்களத் தோழர்கள் பலரும் இருக் கவே செய்கிறார்கள். ஊடகவியலாளரும் இடதுசாரி முகாமைச் சேர்ந்தவருமான சிசிர யாப்பா திலீபன் மாபெரும் கூட்டமொன்றில்

சிங்கள நண்பர்கள் பகிர்ந்திருந்தார்கள். இப்படி வேறு சில சிங்கள தோழர்களும் திலீபனின் நினைவேந்தலை செய்திருந் தனர். சிசிர யாப்பாவின் பதிவின் கீழ் அப் பதிவை வரவேற்று பல பதிவுகள் இருந் தன. அதுபோல அவரை சபித்தும், தகாத வார்த்தைகளால் திட்டியும் பல வாதங்கள் அங்கே காணப்பட்டன. புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த திலீபனை வலுக்கட்டா யமாக சாக அனுப்பியதாக அங்கே விவா தங்கள் நடக்கின்றன. அவற்றுக்கு சிசிர யாப்பா தான் அறிந்த திலீபன் பற்றி விவா தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

மறுபுறம் இன்னொரு சிங்கள நண்பர் சிசிர விடம் கேட்கிறார். 'சிசிர அண்ணா! திலீபன் பற்றி விரிவான கட்டுரையை எழுதுங்கள். முடிந்தால் ஒரு ஆவணப்படத்தை சிங்களத் தில் செய்யுங்கள் நான் உங்களுடன் ஒரு கெமராமேனாக பயணிக்கிறேன்....' என் கிறார்.

திலீபனை சிங்கள சமூகத்திடம் கொண்டு போய் சேர்த்ததில் ஐயதிலக்க பண்டார வுக்கு முக்கிய பாத்ரிமுண்டு.

மருத்துவ மாணவரும், புலிகளின் அரசியல் பிரிவு பொறுப்பாளருமான திலீபனுக்காக நல்லூர் கோவில் அருகில் கட்டப்பட்டிருந்த நினைவுச் சின்னம் இப்போது அங்கில்லை. திலீபன் போர் புரிந்து கொல்லப்பட்டவரும் அல்ல. தன் மக்களுக்காக விடாப்படியான

- என். சரவணன் -

உண்ணாவிரதம் இருந்து மரணித்த ஓர் உண்ணாவிரதி.

ராஜீவ் காந்தி மற்றும் ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனவுடன் இந்தோ-இலங்கை உடன்படிக்கையின் கீழ் இலங்கையில் இந்திய துருப்புக்கள் பங்கு வகிப்பதை எதிர்த்து ஐந்து கோரிக்கைகளை எதிர்த்து திலீபன் 1987 செப்டம்பர் 15 அன்று ஒரு கொடிய உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்தின் நல்லூர் கந்தசாமி கோவில்

அருகே உள்ள நிலத்தை திலீபன் தேர்வு செய்தார். உண்ணாவிரதமிருந்த அந்தப் பகுதியை நோக்கி மக்கள் தொகைதொகையாக வந்து ஒன்று கூடினர். பலர் இரவு பகலாக அங்கேயே அமர்ந்திருந்தனர். திலீபனுக்காக பாடல்களையும் பாடினர்.

மகாத்மா காந்தி மற்றும் திலீபனின் உரு வத்தை தாங்கிய பதாகைகள் அந்த இடத்தை அலங்கரித்தன. திலீபன் தன் இலட்சியத்துக்காக மரணத்தை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்காக பக்திப் பாடல்களைப் பாடிய தமிழ் மக்கள் திலீபனின் தலைவிதியை வேதனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறொன்றும் செய்வதற்கில்லை. கையறுநிலை. உண்ணாவிரதம் தொடங்கி பதினோரு நாட்களுக்குப் பிறகு, செப்டம்பர் 26, 1987 அன்று, திலீபன் மூச்சுத்திணறினார். திலீபனின் கடைசி பெரு மூச்சுடன் அந்த இடமெங்கும் கூடிருந்த தமிழ் மக்களின் கண்களில் இருந்து ஏக்கம் மிகுந்த வேதனையும் கண்ணீரும் பெரு மூச்சும் பீறிட்டது. திலீபன் ஒரு நிராயுத பாணியாக அமைதியாக இலட்சிய மரணத்தைத் தழுவினார். திலீபனின் மரணம் அரசியல் வர்ணனையாளர்களால் 'ஆயுதங்கள் மீதான நம்பிக்கை, வன்முறையற்ற போர் வடிவமாக மாற்றுவதற்கான வாய்ப்பு' என்று வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால்தான் திலீபனின் மரணம் வடக்குக்கு மட்டுமன்றி தெற்

தொடர்தல் 88ம் பக்கம்

சிங்களவர் பார்வை...

87ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

கும் முக்கிய செய்தியாக அமைந்தது.

நினைவுகளையும் எங்கே புதைத்தீர்கள்?

வடக்கைப் போலவே தெற்கில் உள்ள மக்களுக்கும் திலீபனின் இறப்பு ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சி பல்வேறு கலை, இலக்கிய படைப்புகளால் பேசுபொருளானது. பெப்-பிலியானா சுனேத்ரா தேவி பிரிவேனாவின் தலைவராக இருந்த கோன்கஸ்தெனிய ஆனந்த தேரோ என்கிற ஒரு பெளத்த பிக்கு இந்தச் சம்பவத்தால் மனம் நொந்து போனவர்களில் ஒருவர். அவர் ஒரு படைப் பாளியும் கூட. அவர் தனது கவிதைப் படைப்பால் பட்டினிப் போராட்டம் இருந்து மரணித்த திலீபனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார்.

‘வானத்தைப் பார்த்து எரியும் சூரியனைத் தாங்கிக் கொள் தரையில் சிந்தியுள்ள இரத்தக் கடலைப் பார் உயிரால் விலை கொடுத்த சகோதர திலீபனே நீயும் நானும் ஒரு தாய் பிள்ளைகள் திலீபன்’.

இப்படியான கவிதைகளை யுக்திய பத்திரிகை அப்போது வெளியிட்டது. யுக்திய பத்திரிகை தென்னிலங்கையின் முக்கிய மாற்றுப் பத்திரிகையாக இருந்தது. இனங்களுக்கு இடையே நீதிக்கும் சமத்துவத்துக்குமான இயக்கத்தினால் அது அப்போது வெளியிடப்பட்டு வந்தது. இதே இயக்கத்தின் வெளியீடாக அப்போது பிரபலமான தமிழ் மாற்றுப் பத்திரிகையான சரிநிகரும் வெளிவந்தது. இந்தக் கவிதையை ஒரு பாடலாக நாடெங்கும் சிங்கள மேடைகளில் கொண்டு சென்றார் பிரபல சிங்களப் பாடர் ஜயதிலக்க பண்டார. 1971 ஜேவிபி கிளர்ச்சியில் பங்குகொண்டு நான்கு வருடங்கள் சிறைத்தண்டையும், சித்திரவதையும் அனுபவித்து விடுதலையானவர். அதன் பின்னர் மீண்டும் ஜே.வி.பியின் ‘விடுதலை கீதம்’ (விழுத்தி கீ) அணியில் இணைந்து பல தொழிலாளர் வர்க்க எழுச்சிப் பாடல்கள் பலவற்றை பாடியிருக்கிறார் ஜயதிலக்க பண்டார. அடிமட்ட மக்களின் போராட்டம் நடக்கும் இடங்களில் எல்லாம் ஒரு கலைஞராக அவர் தனது பாடல்களால் பங்களித்தார். அது மட்டுமன்றி அநியாயத்துக்கு எதிரான பெரும்பாலான ஆர்ப்பாட்டங்களில் எல்லாம் அவரைக் காணலாம்.

90களின் நடுப்பகுதியில் சந்திரிகாவின் ஆட்சிகாலப்பகுதியில் ‘வெண்தாமரை இயக்கம்’ நாடளாவிய ரீதியில் தமிழ் - சிங்கள மக்கள் மத்தியில் சமாதான உறவை வளர்க்கும் என்கிற நம்பிக்கை தோழர் ஜயதிலக்க பண்டாரவுக்கு இருந்தது. அதனால் அவர் வெண்தாமரை இயக்க பிரச்சார மேடைகளில் பிரதான பாடகராக ஜொலித்தார். தமிழ் மக்களின் துயரங்களைச் சொல்லும் பல பாடல்களை அவர் பாடினார். ‘பயத்திலிருந்து விடுபடுவோம்’ என்று அன்று ஜே.வி.பியின் மேடைகளில் பாடிய பாடல்களை மீண்டும் இந்த மேடைகளில் பாடினார். அந்தப் பாடல்கள் வரிசையில் முக்கிய பாடலாக இருந்தது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் அரசியல் துறையைச் சேர்ந்த திலீபனின் உண்ணாவிரத இறப்பை நினைந்து பாடப்பட்ட இந்தப் பாடல்.

அவர் 2017ஆம் ஆண்டு வெளியான ‘சம பிம்’ என்கிற சிங்கள சஞ்சிகையில் ‘நினைவுகளையும் எங்கே புதைத்தீர்கள்’ என்கிற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையில் இப்படி குறிப்பிடுகிறார்.

‘மக்களை கொல்வது பரிநிர்வாணத்திற்கு வழிவகுக்கும் ஒரு நல்லொழுக்கம்’ என்பது போன்ற கருத்தை பரப்புகிற போர் இலக்கியங்கள் சிங்கள சமூகத்தில் பரப்பப்

பட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த சந்தர்ப்பத்தில், இந்த பெளத்த துறவி மரண அச்சுறுத்தலையும் மீறி தனது பேனாவைப் பயன்படுத்தினார். தமக்கு தொடர்பேயில்லாத போரில் தொடர்புடையவர்கள் மரணித்து வருவதைக் கண்டு மனம் நொந்தவர்களில் ஆனந்த தேரோவும் ஒருவர். அவர் தனது கவிதையின் இறுதியில் மரணித்துவிட்ட திலீபனை நோக்கி ‘உன் சிலையை நடந்து வந்து மண்டியிட்டு முத்தமிடுகிறேன்...’ என்று உருகுகிறார்.

‘ஆனால் இனி முத்தமிடுவதற்கு மட்டுமல்ல, நினைவு கொள்வதற்காக கூட அந்த சிலை அங்கில்லை. அது இடித்து வீசியெறியப் பட்டுவிட்டது...’ என்கிறார்.

மேலும் அவர் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்.

‘சமாதான காலப்பகுதியில் இந்த பாடலை திலீபன் நினைவுத் தூபியின் முன் ஒரு

மேடையில் பாட எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது, அந்தத் தூபி பிரசித்திபெற்ற நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் அருகே உள்ள நிலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. யுத்தத்தின் பின் நான் அங்கு சென்றிருந்தேன். நல்லூர் கோவிலருகில் அமைதியாக நின்றுருந்த அந்த சிலையைக் காணவில்லை. அதை இனிமேலும் நிரந்தரமாக காண முடியாது என்பதை விளங்கிக்கொண்டேன்.

மரணித்த தமிழ் போராளிகளுக்காக கட்டப்பட்டிருந்த மற்ற கல்லறைகளின் எச்சங்களைத் தவிர வேறெதையும் அங்கு காண முடியவில்லை. இறந்த மற்ற தமிழ் வீரர்களுக்காக கட்டப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்களின் எச்சங்களைத் தவிர வேறு எதுவும் காணப்படவில்லை. யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் நாங்கள் நல்லிணக்கத்தை விரும்புவர்களாக இருந்தால் தமிழ் போராளிகளுக்காக கட்டப்பட்டிருந்த நினைவுச்சின்னங்களையும் கல்லறைகளையும் அழித்ததன் மூலம் ஒரு நல்லிணக்கத்தை கொண்டுவர முடியாது என்கிற உண்மையை நாம் எப்போது உணர்ந்து கொள்ளப் போகிறோம். வீரர்களுக்காக கட்டப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்கள் அல்லது கல்லறைகளை இடிப்பது நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தாது என்ற உண்மையை எப்போது உணர வேண்டும்...?’ என்று ஏக்க அழகுரலில் ஜயதிலக்க பண்டார கூறுகிறார்.

ஜெயதிலக்க பண்டார பாடிய அந்தப் பாடல் மீண்டும் இப்படித் தொடர்கிறது...

‘வானத்தைப் பார்த்து எரியும் சூரியனைத் தாங்கிக் கொள் தரையில் சிந்தியுள்ள இரத்தக் கடலைப் பார் உயிரால் விலை கொடுத்த சகோதர திலீபனே நீயும் நானும் ஒரு தாய் பிள்ளைகள் திலீபன்’

உனதும் எனதும் எதிரி யார் என்பதை கண்டுபிடிக்கலையே ஒரு தாய் பிள்ளைகள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளலையே நாம் ஓர் வழியில் செல்ல உடன்படவுமில்லையே வாழ்ந்தபடி போராட விரும்பவுமில்லையே

நாங்கள் சிங்களவர், நாங்கள் தமிழர்கள் என்கிற முடத்தனத்தை கைவிட்டு

ராஜபக்ச அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த அரசியல் பிரமுகரும் மேயருமான எராஜ் தன் சண்டியர்களுடன் சேர்ந்து அந்தக் குழுவை கடுமையாக விரட்டி விரட்டித் தாக்கினார். ஜயதிலக்க பண்டார கடுமையாக தாக்கப் பட்டார்.

ராஜபக்ச அரசாங்கத்தின் தொடர் அச்சுறுத்தல் காரணமாக அவரின் நண்பர்கள் அவரை நாட்டை விட்டு வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அப்படி அவர் ஐரோப்பாவுக்கு வந்திருந்தபோது அவர் எனது நண்பர் ஒருவரின் வீட்டில் தான் தங்கிருந்தார். தோழர் ஜயதிலக்க பண்டாரவுடன் தொலைபேசியில் உரையாடிய போது அவர் சேர்ந்து காணப்பட்டார். எப்போதும் இயங்கியே பழகிய மனிதர் இங்கு வந்து அரசியல் ஓர்மம் பிடுங்கப் பட்டுக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தவராக இருந்தார். நான் இங்கு இருக்க மாட்டேன் சென்று விடுவேன் என்றார். அதுபோலவே அச்சுறுத்தல் மத்தியில் மீண்டும் நாட்டுக்குச் சென்று வாழ்ந்து வருகிறார்.

- அடுத்த தலைமுறை நாட்டை ஒன்றிணைத்து மனிதத்தை நேசிக்கும் நாள் வரும்போது உன்னை நினைத்தபடி - அந்த கோவிலருகிலிருந்து

நடந்துவந்து மண்டியிட்டு முத்தமிடுகிறேன் உன் சிலையை...

இந்தப் பாடலின் உள்ளடக்கத்தையும், அதன் மெட்டும், உருக்கமான இசையையும் கேட்டு அழுத சிங்களவர்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக வெண்தாமரை இயக்கம் முன்னெடுத்த ‘சாது ஜன ராவ’ என்கிற இசை நிகழ்ச்சிகளை பார்வையிட குழுமியிருந்த சிங்களவர்கள் பலர் அழுதிருக்கிறார்கள். ‘சாது ஜன ராவ’ இசை நிகழ்ச்சி இலங்கையின் மூலை முடுக்கெங்கும் 1200க்கும் மேற்பட்ட தடவைகள் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது. 2014ஆம் ஆண்டு வீதி வீதியாக சென்று ‘வீதியே விரோதம்’ (வீதியில் எதிர்ப்பு) என்கிற வீதி நாடகத்தை நாட்டின் பல பகுதிகளில் நிகழ்த்தினார்கள். அந்த வீதி நாடகத்தின் பிரதான பாடல் குரல் ஜயதிலக்க பண்டார வினது. நாட்டின் அராஜகத்தை எதிர்த்து நிகழ்த்தப்பட்ட நாடகம் அது. 2014 நவம்பர் 25 ஆம் திகதி கொழும்பில் ஆரம்பித்து வீதி வீதியாக நடந்து பல நாட்கள் சென்றது அந்த நாடகக் குழு. டிசம்பர் 5 ஆம் திகதி ஹம்பாந்தோட்டை நகரத்தில் வைத்து

திலீபனைப் பற்றிய பாடல் மட்டுமன்றி அவர் தமிழர்களுக்காக பாடிய ஏனைய பாடல்களையும் நீங்கள் கேட்க வேண்டும்.

யுத்தத்தின் போதும் யுத்தம் முடிவடைந்ததன் பின்னரும் போர் கொண்டாட்ட, போர்களிப்பு பாடல்கள் தென்னிலங்கை சிங்களவர் மத்தியில் வெகுஜன ரசனையை உயர்த்தும் அளவுக்கு போர் போதை ஊட்டப்பட்டாகிவிட்டது.

திலீபனை நினைவுகொள்ள முடியாதபடி ஸ்ரீலங்கா இனவெறித் தேசம் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளும், உறுமல்களும், மிரட்டல்களும் ‘தமிழுணர்வைத்’ தான் ஊட்டிப் பெருக்கியிருக்கிறது என்பதை சிங்களத் தேசம் அறியாது. செப்டம்பர் 15-26 வரையான நாட்களையும் சினமேற்றும் நாட்களாக சிங்களத் தேசம் ஆக்கியதாக புரிந்துகொள்கிறோம்.

சீப்பை ஒளித்துவிட்டால் கலியாணம் தான் நின்றுவிடுமா? நினைவுகொள்ளலை மறுத்து விட்டால் மறதிதான் வந்திடுமா? கல்லறைகளை சிதைத்துவிட்டால் வேட்கைதான் ஓய்ந்திடுமா?

sarawanan.n@thaiivedu.com

இந்தியப் படையின் யாழ். நகரைக் கைப்பற்றுவதற்கான ஒப்பரேஷன் பவான் நடவடிக்கை (1987 ஒக்ரோபர்)

1. ஒக் - 10 இந்தியப் படையினர் புலிகளைத் தாக்கி ஆயுதங்களைப் பறிமுதல் செய்ய முடிவு செய்தபின்னர் யாழ் நோக்கிய படைநடப்பினை ஆரம்பிக்கின்றனர்.
2. ஒக் - 11 இதற்கு உதவும் நோக்குடன் காரைநகரிலிருந்து யாழ் நோக்கி இன்னொரு படைப்பிரிவு நகரத் தொடங்குகிறது
3. ஒக் - 12 பருத்தித்துறை வீதியூடாக வந்த இன்னொரு பிரிவு கோப்பாயை அடைகிறது. இந்த அணி இருபாலையிலிருந்து நல்லூரை நோக்கிப் பயணிக்கையில் நிலக்கண்ணி வெடிகள் இருக்கும் என்பதால் தனது பயணத்தை ஒழுங்குகளுடாகவே தொடர்ந்தது. அது நல்லூரை அண்மித்த வேளையில் வெடித்த ஒரு கண்ணிவெடியால் 6 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டவே பதிலடியாக பலத்த வெறிகொண்ட தாக்குதலை நடத்தியது. கள்வியங்காட்டு சந்தியடி, கடைகள் என்பவற்றில் நின்ற பொதுமக்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர்.
4. ஒக் 13, 14 நாவுக்குழியிலிருந்து ஒரு அணி அரியாலை, கச்சேரியடியூடாக யாழ் கோட்டையை நோக்கி நகரத் தொடங்குகிறது கண்ணிவீதி வழியாக புகையிரதப் பாதை மீதாக வந்த இந்தப் படைஅணிக்கும் அரியாலையில் நிலைகொண்டிருந்த புலிகளுக்குமிடையிலான மோதலின் போது பலத்த வெடிவடிகள் நடத்தப்பட்டன. இந்தச் வெடிவடிகளின் போது கிட்டத்தட்ட 10க்கும் மேற்பட்ட வீடுகள் பலத்த சேதமடைந்தன. இந்தத் தாக்குதல்களில் சாதாரண பொதுமக்கள் கிட்டத்தட்ட 30 பேரளவில் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் எனத் தெரியவருகிறது.
5. ஒக் 15 - 16 பலாலி வீதியால் பலாலி இராணுவ முகாமிலிருந்து யாழ் நகர் நோக்கி வந்த படைப்பிரிவினரின் உரும்பிராய் வருகையுடன் 'உடுவில், மருதனார்மடம்-உரும்பிராய்ப்' பாதை முழுவதும் இந்தியப்படைவசமாகிறது. யுத்த தாங்கிகள் வழி சமைத்துக் கொடுக்க பின்னால் வந்த இராணுவத்தினர் எந்த இலக்கும் இன்றி எல்லாத் திசைகளிலும் தொடர்ந்து சுட்டுக் கொண்டே போனார்கள். இந்தப் படையணியுடன் சிங்கள இராணுவத்தினரும் இணைந்து செயற்பட்டார்கள் என்பது பாதிக்கப்பட்டவர்களது தகவல்கள் மூலம் தெரியவந்தது. வீடுகளில் பயத்துடன் மறைந்து இருந்தவர்கள் வீட்டுக்கு வெளியே கூப்பிட்டு வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். ஒக்.16 முதல் 21 வரையான காலப்பகுதில் இப்பிரதேசத்தில் மட்டும் 56க்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதாக அப்போதைய செய்திகள் தெரிவித்திருந்தன.
6. ஒக் - 19 காரைநகர் வீதி அணி, கோட்டை அணியுடனான தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த அணியின் ஒரு பகுதி ஏற்கனவே மானிப்பாய் வீதிவழி உடுவிலூடாக மருதனார் மடத்தை வந்தடைந்திருந்தது. இந்த அணி 2000க்கும் மேற்பட்ட

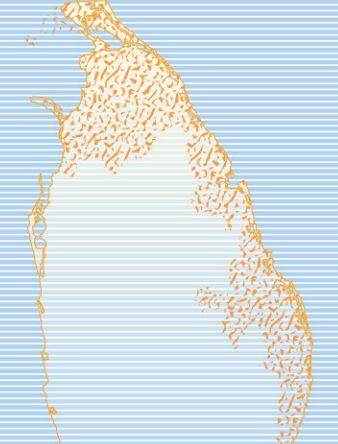
அகதிகள் தங்கியிருந்த மருதனார்மடம் கிறிஸ்தவ சேவா ஆச்சிரமத்தின் மீது முதலில் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியது (ஒக் 12). பின்னர் அங்கிருந்து ஓர் 400 மீற்றர் தொலைவிலுள்ள திறந்தவெளிப் பகுதியிலிருந்து ஆச்சிரமத்தின் மீதும் புதிய இறையியல் செமினரியின் மீதும் வெடித் தாக்குதல்களும் ஏவுகணைத் தாக்குதல்களும் நடத்தியது. பலர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளாகினர். இதன் பிறகு தொடர்ந்து படையினர் யாழ் நோக்கிய பயணத்தின் போது நடத்திய துப்பாக்கிச் சூடுகளில் குறைந்த பட்சம் 7 பேர்வரை கொல்லப்பட்டனர். காயமுற்றவர்களில் சிலர் போதிய மருத்துவ வசதியின்மையால் இறந்து போயினர்.

7. ஒக் 20 - 21 'உடுவில், மருதனார்மடம்-உரும்பிராய்ப்' பாதையிலிருந்து நகரமையத்தை நோக்கி அனைத்து அணிகளும் நகர்ந்து நிறைகின்றன. யாழ். பல்கலைக்கழகம், பிரம்படிப் பகுதிகள் முற்றாக முற்றுகைக்குள்ளாகின்றன. புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் மறைந்திருக்கிறார் என்ற தகவலைக் கேள்விப்பட்டு யுத்த டாங்கிகள் சகிதம் பிரம்படி ஒழுங்குகைக்குள் நுழைந்த இராணுவம் புலிகளின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கையால் தமக்கு ஏற்பட்ட அழிவுக்கு பழிவாங்கும் நோக்குடன் சகட்டு மேனிக்கு சுட்டுத்தள்ளியும் சூடுபட்டு விழுந்தவர்கள் மேல் டாங்கிகளை செலுத்தித் துவம்சம் செய்தும் நடத்திய படுகொலை நிகழ்வில் 40 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். 20க்கும் அதிகமானோர் காயமுற்றதாக அப்போது வெளிவந்திருந்த செய்திகள் தெரிவித்தன.

8. ஒக் - 21 கோட்டையிலிருந்து வந்த படைகள் பலத்த வெடிவடிகளும் விமானக் குண்டுத் தாக்குதல் காப்புடன் வெளியேறி காரைநகர் வீதி, கச்சேரியடியூடாக வந்த அணிகளுடன் இணைந்து மருத்துவமனையை நோக்கி முன்னேறுகின்றன.

- யாழ். மருத்துவமனைப் படுகொலைகள் நடந்தேறுகின்றன.
- ஒக் - 23 யாழ் நகர் முழுதாக முற்றுகைக்குள்ளாகிறது
- ஏராளமான அப்பாவிப் பொதுமக்களைக் கொன்று, ஆயிரக்கணக்கானோரைக் காயப்படுத்தி வெறும் 18 Km பகுதியைக் கைப்பற்ற நவீன போர் விமானங்கள், Mi-24 ரக தாக்குதல் உலங்கு வானூர்திகள், ஏராளமான தாங்கிகள், பாரிய ஆட்லறிகள், ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களுடன் 'உலகின் வல்லரசு இராணுவமெனக்' கூறிக்கொள்ளும் இந்திய இராணுவத்துக்கு 13 நாட்கள் தேவைப்பட்டன.

தகவல்: முறிந்தபனை, UTHR Report

ஈழத்தில் இந்திய அமைதிப் படை நிலை கொண்டிருந்த பிரதேசங்கள்

- இந்தியப் படை முன்னேறிச் சென்ற பாதைகள்
- ▨ கடும் சண்டை நடைபெற்ற பகுதி
- பிரதான வீதிகள்
- தொடருந்துப் பாதை

ஒப்பரேஷன் பவான்

ஈழமண்ணில் இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு: நூல்வழிப் பதிவுகள் பற்றியதொரு தேடல்

அறிமுகம்:

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் 1987 ஜூலை 29இல் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் - இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனவுக்கும் இடையில் கைச்சாத்திடப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் இலங்கையில் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டி அமைதிக்காகும் படை என்ற பெயரில் இந்திய இராணுவம் ஜூலை 1987இல் எமது தாயகத்துக்குள் புகுந்து நிலைகொண்டது. முகம் மலர், மங்கல வாத்தியம் முழங்க, தளபதிகளின் நெற்றியில் திலகமிட்டு இந்திய அமைதிப்படையை எம்மவர்கள் ஈழத் தமிழ் மண்ணில் வரவேற்றார்கள். அதன் பின்னர் அமைதிப்படை - இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவமாகி எமது அமைதியையே குலைத்த வரலாறு என்றே ஈழத்தமிழர் மனதை விட்டு அழியப்போவதில்லை. இரு நாடுகளிலும் தொடர்ந்த தேர்தல்களினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசியல் காய் நகர்த்தல் களினால் இந்தியாவில் வி.பி. சிங்கும், இலங்கையில் ஆர்.பிரேமதாசாவும் அரசியல் தலைமைத்துவத்தைப் பொறுப்பேற்றனர். அதன்பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலையின் மாற்றத்தால், 1989 தொடங்கி, படிப்படியாக இந்திய இராணுவம் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறியது. மார்ச் 1990 இல் இறுதி இராணுவ அணி இலங்கையை விட்டு வெளியேறிச் சென்றது.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தையும், அதற்கான தேவையையும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் காலகட்ட நடவடிக்கைகளையும் விரிவாக ஒருபக்கச் சார்பாகப் பதிவுசெய்யும் நடைமுறை வெற்றிகரமாக இந்திய அரசினதும் இந்திய இராணுவத்தினதும் சார்பில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையில் நிலைகொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தளபதிகளான லெப்டினன்ட் ஜெனரல் திபேந்தர்சிங் (Lieutenant General Depinder Singh), மேஜர் ஜெனரல் ஹார்கிராத்திசிங் (Major General Harkirat Singh), லெப்டினன்ட் ஜெனரல் சர்தேஷ் பாண்டே (Lieutenant General S.C. Sardeshpande) மற்றும் லெப்டினன்ட் ஜெனரல் (Lieutenant General) A.R. Kalkat ஆகியோரின் பார்வையிலும் பிற இராணுவ ஆய்வாளர்கள், புலனாய்வு அதிகாரிகளின் பார்வையிலும் அவ்வப்போது ஆங்கில மொழியில் பல நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்து, இந்திய ஆக்கிரமிப்பாளரின் பார்வையில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான தமது போரின் நியாயத்தன்மை பற்றி விரிவாகவே பேசப்பட்டிருந்தது.

ஈழத்தமிழர்களின் சார்பில், அவர்களது இழப்புகளுக்கும் அழிவுகளுக்கும் இடையே நின்று மாற்றுப் பார்வையை இந்திய அரசியலாளர்களுக்கு தமிழ் தவிர்ப்பு பிற மொழிகளில் போதிய அளவில் வழங்கப்படவில்லை என்பது பொதுவான நிலைப்பாடாகும். இந்திய இராணுவத்தின் ஆக்கிரமிப்பால் உயிர் இழந்து, உடைமைகள் இழந்து, கதியற்றுப்போன ஈழத்துக் குடும்பங்கள் பல. அவர்களின் பார்வையில் இந்த ஆக்கிரமிப்பு வரலாற்றைப் பதிவு செய்ய முன் வந்தவை - ஈழத்துப் படைப்பாளிகளினதும் இளம் போராளிகளினதும் ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளும், துணிச்சலும் அறிவும் கொண்ட ஒரு சில புத்திஜீவிகளின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும். ஆக்க இலக்கியத்துறையில் கவிதைகளாகவும், கதைகளாகவும் பத்திரிகைகளில் அக்காலகட்டத்தில் வெளியாகிய பல படைப்புக்களில் ஒரு சில பகுதியே பின்னாளில் நூலுருவில் நிலைகொண்டன. எஞ்சியவை கவனிப்பாரற்று சிற்றிலக்கிய ஏடுகளிலும், வாரப் பத்திரிகைகளினுள்ளும் முடங்கிவிட்டன. ஈழத்தமிழரின் அந்த அவலம் நிறைந்த

‘நூல்தேட்டம் செல்வராஜா’ என்று அறியப்படும் என். செல்வராஜா அவர்கள் ஈழத்தைச் சேர்ந்த நூலகவியலாளரும் பதிப்பாளரும் ஆய்வாளரும் ஆவார். தற்போது பிரித்தானியாவில் வாழும் என். செல்வராஜா அவர்கள் ஈழத்தில் இருந்து வெளிவருகின்ற ஞானம் இலக்கிய இதழில், மே 2013 முதல் ஜூலை 2013 வரையான மூன்று இதழ்களில் ‘ஈழ மண்ணில் இந்திய ஆக்கிரமிப்பு: நூல்வழிப் பதிவுகள் பற்றிய ஒரு தேடல்’ எனும் தலைப்பில், எழுதிய இந்தக் கட்டுரையை அதன் முக்கியத்துவம் கருதி, தாய்விடு வாசகர்களுக்காக மீள வெளியிடுகிறோம்.

இதன் முழுமையான வடிவத்தினை www.gnanam.info இணையத்தளத்தில் பார்க்கலாம்.

- நன்றி: www.gnanam.info

வாழ்வின் கொடுமையால், தாயகத்தைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்து அயல்நாடுகளுக்கு அகதியாகச் சென்றோர் ஏராளம். இந்திய இராணுவம் ஏற்படுத்திய ஆறாத வடுக்களைச் சுமந்து கொண்டு எம்மவரில் பலர் இன்றும் அந்தக் காயங்களின் வலிகளுடனும் வடுக்களுடனும் தாயகத்திலும் புகலிடத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்திய அமைதிப்படையின் வரவை வரலாற்றுப்பதிவாக்கிய சில ஈழத்துப் பிரசுரங்கள் பற்றிய விரிவானதொரு ஆய்வே இக்கட்டுரையாகும். முடிந்தவரையில் முழுமையை நோக்கியதொரு தேடலாக இக்கட்டுரை அமைந்தள்ளபோதிலும், என்னை வந்தடையாத நான் அறிந்துகொள்ளாத இன்னும் சில படைப்புக்களும் இருக்கக்கூடும்.

ஆக்கிரமிப்புக்கு முன்னைய எதிர்வுகூறல்கள்:

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாவதற்கு முன்னர் இருந்த சூழலில், பின்னைய பாதக நிலைமைகள் பற்றிய எதிர்வுகூறல்களை ஒருசிலர் முன்வைத்திருந்தனர்.

இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப் பிரச்சினையும் என்ற நூல் உதயன் (மு. திருநாவுக்கரசு), விஜயன் (இ. ஜெயராஜா) ஆகிய இரு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் புத்திஜீவிகள் இணைந்து மார்ச் 1987இல் (இந்திய இராணுவம் ஜூலையில் உள்ளுழைவதற்கு முன்பாக) யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்நூல் பின்னாளில் சென்னை ரோசாலக்-சம்பேர்க் படிப்பு வட்டத்தினால் மார்ச் 1988 இல் மீள்பிரசுரமாக தமிழகத்திலும் வெளியிடப்பட்டது. சர்வதேச உறவு, இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியமும் வல்லரசுகளும், இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியமும் இந்தியாவும், தென்னாசியப் பிராந்தியமும் இந்தியாவும், இந்தியாவும் இலங்கைப் பிரச்சினையும், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமும் வெளிநாடுகளின் நிலையும் ஆகிய ஆறு அத்தியாயங்களில் இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தின் பின்னணியில் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை ஆராயப்பட்டிருந்தது. இந்திய நிலைப்பாட்டின் நல்லதொரு எதிர்வுகூறலாக இந்நூல் இன்றளவில் கருதப்படுகின்றது.

யாருக்காக இந்த ஒப்பந்தம்? என்ற மற்றொரு நூலும் இதே காலகட்டத்தில் மு. திருநாவுக்கரசுவினால் உதயன் என்ற புனை பெயரில் எழுதப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. ஆகஸ்ட், 1987 வரை 3 பதிப்புகளை குறுகியகாலத்தில் கண்ட பிரபல்யமான சிறுநூல் இது. ஜே.ஆர். - ராஜீவ் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடும் தறுவாயில் அதன் பின்னணியில் மறைந்திருந்த தமிழர்களுக்கு எதிரானதும் தீங்கானதுமான அம்சங்களை வெளிப்படுத்துமுகமாக இந்நூல் எழுதப்பட்டிருந்தது.

விடுதலை இயக்கங்களின் நிலைப்பாடு:

இந்திய அமைதிக்காகும்படை இலங்கை மண்ணில் இயங்கும் தீர்மானம் தொடர்பாக ஒரு சில விடுதலை இயக்கங்களின் கருத்

துக்கள் அக்காலகட்டத்தில் நூலுருவில் வெளிவந்திருந்தன. அவ்வகையில் ஜூலை இருபத்தொன்பது உடன்பாடும் எமது நிலையும் என்ற தலைப்பில் ஈழப்புரட்சி அமைப்பு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு பிரசுரத்தினை வெளியிட்டிருந்தது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் தொடர்பான ஈரோஸ் அமைப்பின் கருத்துக்களும் அது பற்றி வெளிவந்த பத்திரிகைக் குறிப்புக்களினது தொகுப்புக்களுமாக இந்நூல் அமைந்திருந்தது.

இந்திய இராணுவத்தின் முக்கிய எதிரியாகக் கருதப்பட்ட தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பினரின் ஒப்பந்தம் சார்ந்த கருத்துக்கள் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம்: விடுதலைப்புலிகளின் நிலைப்பாடு என்ற தலைப்பில் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. வெளியிட்ட ஆண்டு குறிப்பிடப்படாத போதிலும், இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான பின்னர் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது அறிக்கை இதுவாகும். இந்திய அரசு தனது தேசிய, பூகோள நலன்களைக் கருதியே இந்த ஒப்பந்தத்தினைச் செய்திருக்கிறது என்று குறிப்பிடும் இந்நூல், தமிழ் மக்களின் நலன்களை முற்றாகப் புறக்கணித்து, அவர்களது நியாயபூர்வமான அரசியல் கோரிக்கைகளை உதாசீனம் செய்து, இந்திய அரசு இவ்வொப்பந்தத்தில் தனது பூகோள நலன்களுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளதாக குற்றஞ்சாட்டியுள்ளது.

பின்னாளில் சமாதானப்படை முற்றுமுழுதான தாக்கியழிக்கும் படை என்ற நிலைக்கு வந்த வேளையில் விடுதலைப்புலிகள் தமது நிலைப்பாட்டை மீண்டும் ஒரு பிரசுரத்தின்மூலம் பதிவுசெய்திருந்தார்கள். இந்தியாவும் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையும்: சில உண்மை விளக்கங்கள் என்ற தலைப்பில் அது டிசம்பர் 1987இல் வெளிவந்திருந்தது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படைக் குறைபாடுகளும், இந்திய அரசுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையே எழுந்த முரண்பாடுகளும் அதற்கான மூல காரணமும், இந்திய இராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடத் தாம் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதன் காரணமும் இந்நூலில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருந்தது.

இலங்கையின் இனப்போராட்டமும் இந்திய -இலங்கை ஒப்பந்தமும் என்ற தலைப்புடன் தமிழீழ மக்கள் மன்றம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 1988 இல் விரிவான நூலொன்றை வெளியிட்டிருந்தது. இந்நூலின் முதற்பகுதி இலங்கை இனப்பிரச்சினை பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்பினையும் இரண்டாம் பகுதி 1987 ஜூலை 29இல் கைச்சாத்தாகிய இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையையும் அது தொடர்பான விமர்சனங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

புத்திஜீவிகளின் நிலைப்பாடு:

விடுதலை இயக்கங்களின் நிலைப்பாடுகளுக்கு ஈடாக ஒரு சில புத்திஜீவிகளும் சமூக விழிப்புணர்வுநோக்குடன் தமது கருத்துக்களை நூலுருவில் பதிவுசெய்யத் தலைப்பட்டனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக, ஈழத்து அறிவுஜீவிகள் இந்திய - இலங்கை உடன்

படிக்கை பற்றி முழு நூலாக அக்காலப் பகுதியில் எழுதும் சூழல் இருக்கவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமான தேசியப் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளாக எழுதியிருந்தபோதிலும், நூலுருவில் அவை தொகுக்கப்படவில்லை. அவ்வகையில் இமயவரம்பனின் இனஒடுக்கலும் விடுதலைப் போராட்டமும் என்ற நூல் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சென்னையிலிருந்து புதிய பூமி வெளியிட்டகத்துடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் புகல், ஜூன் 1988இல் வெளியிட்ட இந்நூலில் 3 கட்டுரைகளும் இரு பின்னிணைப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை செம்பதாகை, புதியபூமி ஆகியவற்றில் வெளிவந்தவை. அதில் சமாதானமும் ஒப்பந்தமும் என்ற கட்டுரை இலங்கை - இந்திய சமாதான ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டதாகும்.

தமிழகத்தவரான சாலை இளந்திரையன் எழுதிய இந்தியம், ஈழம், நக்சலியம் என்ற நூலைப்பற்றியும் குறிப்பிடுவது நல்லது. சென்னையிலிருந்து மே 1989 இல் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டிருந்தது தமிழகத்தில் வீரநடை அறிவியக்கம் மாத இதழில் வெளிவந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூலாகும். இந்தியம், ஈழம், நக்சலியம் ஆகிய மூன்று பிரிவுகளில் இதிலுள்ள 18 கட்டுரைகளும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஈழம் என்ற பிரிவில் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையை இந்திரா மகன் தீர்ப்பாரோ? ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை வெறும் சோற்றுப் பிரச்சினையா? தமிழனின் முதுகிலே மீண்டும் ஒரு குத்து. இதுதானா ஐயா ஈழத்தமிழருக்கு ஆதரவு? பின்னணி தெரியாமல் பேரம் பேசுவதா? யார் தேசப் பக்தர்கள் - யார் தேசத்துரோகிகள்? இந்தியா நடத்தி வைத்த ஒரு ஜிகினா நாடகம் ஆகிய ஏழு கட்டுரைகள் இந்திய இராணுவத்தின் செயற்பாடுகளின் அரசியல் பின்னணியை தமிழகத்துக்கு தோலுரித்துக்காட்டுவதாக அமைந்திருந்தன.

இந்திய இராணுவத்தின் இருப்பிற்கான ஆதரவுக் குரல்கள்:

விடுதலைப்புலிகளின் ஆக்கிரமிப்பு இராணுவ எதிர்ப்புணர்வும், இந்திய இராணுவத்தின் தமிழர்களுக்கு எதிரான போக்கும் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரின் செயற்பாடுகளுக்கு ஆதரவான கட்டுரைகளையோ, நூல்களையோ வழங்கவில்லை. இருப்பினும், இந்திய அமைதிப்படையின் செல்லப்பிள்ளையாக அந்நாளில் இயங்கிய ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் பிரச்சாரப்பிரிவு வெளியிட்டிருந்த நூலொன்றினைப் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். சகோதரப் படுகொலைகளும் தமிழினத் துரோகிகளும் என்ற தலைப்பில் கே.சி.என். என்ற புனைபெயரில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF) யின் பிரச்சார வெளியீட்டுப் பிரிவு, கார்த்திகை 1988இல் ஒரு நூலை வெளியிட்டிருந்தது. 1987ம் ஆண்டு புரட்டாசியில் ஈழப்போராட்டத்தில் சகோதரப் படுகொலைகளும் சயனைத் தற்கொலைகளும் என்னும் தலைப்பில் கே.சி.என்.

தொடர்தல் 91ம் பக்கம்

ஈழமண்ணில்...

90ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

அவர்களால் எழுதப்பெற்று அவ்வமைப்பு வெளியிட்ட நூலின் திருத்திய வடிவமே இதுவாகும். 1974இலிருந்து தொடங்கி 1987இல் இடம்பெற்ற இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் வரையிலான காலகட்டத்தில் இலங்கையில் நிகழ்ந்த சகோதரப் படுகொலை நிகழ்வுகளை இந்நூல் விரிவாகப் பதிவுசெய்திருந்தது. இந்நூல் அக்கால கட்டத்தில் இந்திய இராணுவத்தின் பிடியிலிருந்த தமிழ்ப் பிரதேசமெங்கும் பரவலாக விநியோகிக்கப்பட்டன.

இந்திய இராணுவத்தின் ஆதரவுடன்

கிழக்கின் தேர்தல்:

இலங்கையின் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் வகையில் ஜூலை 29 1987 அன்று கைச்சாத்திடப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சம் இலங்கை அதன் மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதாகும். இதனடிப்படையில் 1988 பெப்ரவரியில் ஒன்பது மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஒப்பந்தத்தின்படி வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாணாங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஒரு நிர்வாகத்தின் கீழ் இரண்டு மாகாணங்களையும் கொண்டு வர உடன்பாடாயிற்று. இதன் அடிப்படையில் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனவின் ஆட்சியின் போது, முதலாவது மாகாணசபைத் தேர்தல் இந்திய இராணுவத்தினரின் மேற்பார்வையில் வட-கிழக்கில் நவம்பர் 19, 1988 அன்று இடம்பெற்றது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பங்கேற்காது ஒதுங்கியிருந்த நிலையில் இந்திய ஆதரவுடன் இயங்கிய ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியினர் இத்தேர்தலில் வெற்றியீட்டி முதலமைச்சர் வரதராஜப் பெருமானின் தலைமையில் ஆட்சியமைத்தனர்.

மேற்கண்ட அரசியல் பின்புலத்தில் மோசடித் தேர்தல் உண்மை விளக்கம் என்ற தலைப்பில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினர் டிசம்பர் 1988 இல் ஒரு நூலை வெளியிட்டிருந்தனர். இந்திய அமைதி காக்கும் படை, இலங்கையின் தமிழர் பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்திருந்த வேளையில் இடம்பெற்ற அத்தேர்தல் தொடர்பான நூலில், 1988ம் ஆண்டு நவம்பர் 19இல் கிழக்கு மாகாணத்தில் நடத்தப்பெற்ற மாகாணசபைத் தேர்தலின்போது இடம் பெற்ற மோசடிகளைப் பட்டியலிட்டு அம்பலப்படுத்தியிருந்தது. 13.12.1988 அன்று தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் பிரிவு இது குறித்து வெளியிட்ட பகிரங்கக் கடிதமும் இந்நூலின் முன்பின் உள்ளடக்கப் பக்கங்களில் இடம்பெற்றிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

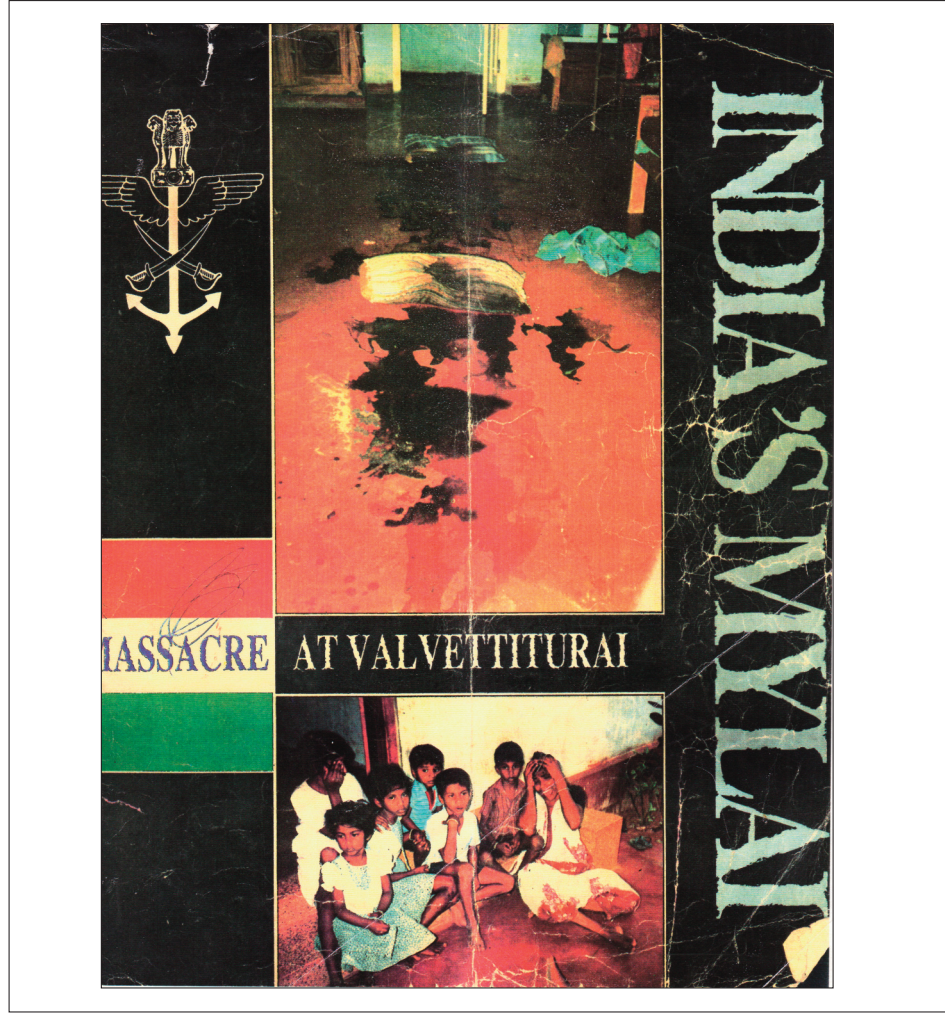
ஆக்கிரமிப்புக்கால இராணுவச் செயற்பாடுகள்:

இந்திய இராணுவம் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நிலைகொண்டிருந்த வேளையில் ஊடகங்களின்மீது தீவிரமான பார்வையைச் செலுத்திவந்தார்கள். தமது பணிகளுக்குக் குந்தகமான நிலைமையை ஏற்படுத்தும் வகையில் ஊடகங்கள் செயற்பட முற்பட்ட வேளைகளில் தமது ஆதரவாளர்களின் மூலம் அதனை அச்சுறுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். இந்நிலையில் பக்கச் சார்பற்ற சுதந்திரமான கணிப்பீடுகளையோ, நேர்மையான கருத்துக்களையோ மக்கள் உள்வாங்கச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை.

இந்நிலையிலும் துணிச்சலுடன் சில பிரசுரங்கள் அவ்வப்போது வெளிவந்தன அவை பெரும்பாலும் விடுதலைப் புலிகளினால் அச்சிடப்பட்ட பிரசுரங்களாகவே இருந்தன. இந்திய இராணுவம் மார்ச் 1990இல் இலங்கையை விட்டு நீங்கிய பின்னரே அந்த இருண்டகாலம் பற்றிப் பலரும் எழுத வாய்ப்பேற்பட்டது. அவ்வகையில் மேஜர் கிண்ணி என அழைக்கப்

பெற்ற விடுதலைப் போராளியான வி. மணிவண்ணன் பற்றிய ஒரு நூல் இங்கு பதிவு செய்யப்பட வேண்டியதாகும். பிரான்ஸில் இயங்கிய தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அனைத்துலகச் செயலக்கத்தினால் 2வது பதிப்பாக, பெப்ரவரி 1997இல் வெளியாகிய மேஜர் கிண்ணி என்ற தலைப்பிலான இந்நூல் 10.07.92இல் இயக்கச்சி மோதலில் பலியான விடுதலைப்புலிகளின் போராளி மேஜர் கிண்ணியின் போராட்டகாலச் சரிதையை உள்ளடக்கியிருந்தது. நெடுங்கேணி இந்திய இராணுவ மினி முகாம் புலிகளால் தாக்கப்பட்ட வரலாறும் இந்நூலின் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இதே போன்று நினைவில் சில நிகழ்வுகள் என்ற தலைப்பிலான மற்றுமொரு நூலும் முக்கியமானது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நோர்வே அமைப்பு, (Tamil Co-ordinating Committee Norway),

ஒகஸ்ட் 1993இல் இந்நூலை வெளியிட்டிருந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அதிகாரபூர்வ வெளியீடுகளில் வெளிவந்த வவுனியா சிறை உடைப்பு (01.05.1989 அன்று வவுனியாவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியப் படையின் சிறையை உடைத்து 42 கைதிகள் தப்பியோடிய நிகழ்வு), நினைவில் சில நிகழ்வுகள் (மேஜர் கிண்ணியின் முக்கிய பங்களிப்பில் நடந்தேறிய நெடுங்கேணிப் பாடசாலையில் அமைந்த இந்திய இராணுவத்தின் மினிமுகாம் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதல் பற்றிய பகிர்வு), சிலாவத்துறை - ஒரு வரலாற்றுச் சமர் (19.03.1991 முதல் நான்கு நாட்கள் தொடர்ச்சியாக நடந்த மன்னார் மாவட்டத்தின் சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் அழிப்பு) ஆகிய மூன்று விவரணக் கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றிருந்தன. நோர்வேக் கிளையின் 'சுதந்திர தாகம்' எழுச்சி நிகழ்வினையொட்டி சிறப்பு வெளியீடாக இந்நூல் வெளியிடப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அவலங்களின் பதிவுகள்:

ஒரு போரின் இறுதியில் அவ்வரலாறு வென்றவர்களாலேயே எழுதப்படுகின்றது. அதற்குள் தோற்றவர்களின் வீரம் செறிந்த போராட்டங்கள் மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. தோற்றவர்களின் பார்வையில் அவர்கள் பக்க நியாயங்களை வரலாற்றில் பதிவுசெய்பவை - ஆக்க இலக்கியங்களே. பின்னாளில் இந்திய இராணுவத்தின் ஆக்

கிரமிப்பின்போது இடம் பெற்ற நிகழ்வுகள், நியோ ஜேர்னலிச முறையில் கதை சொல்லிகளால் பதிவுசெய்யப்பட்டு நூலுருவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் எழுந்த முதலாவது நூலாக வல்வைப் படுகொலைகள் அமைகின்றது. வல்வை ந. அனந்தராஜ் எழுதிய இந்நூல் 1989 இல் முதற்பதிப்பைக் கண்டது. இந்திய இராணுவத்தினர் இலங்கையை ஆக்கிரமித்திருந்த வேளையில் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல படுகொலைகளில் உலகையே உலுக்கிய படுகொலைகளாக வல்வேட்டித்துறைப் படுகொலைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. 1989ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 2, 3, 4ஆம் திகதிகளில் வல்வேட்டித்துறையில் ஊரடங்குச்சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்திய பின் இந்திய இராணுவத்தினரால் கண்முடித்தனமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகள் தொடர்பான விபரங்கள், கதைகளாக நெஞ்சை உருக்கும் வகையில் இந்நூலில் எழுதப்பட்டிருந்தன. மக்களின் அவலங்களைச் சித்திரிக்கும் கறுப்பு வெள்ளை, வண்ணப் புகைப்படங்களுடன் வெளியிடப்பட்டிருந்த இந்நூல் பாதிக்கப்பட்ட வல்வை மக்க

யாழ்ப்பாணம்: தமிழ்த்தாய் வெளியீடாக ஐப்பசி 1995இல் வெளியிடப்பட்டது. அக்கினிக்கரங்கள் இந்திய இராணுவ அராஜகத்தின் மற்றொரு பக்கத்தை முகத்தில் நைந்தாற்போல் எமக்குச் சொல்கின்றது. முற்றுமுழுதான உண்மைநிகழ்வுகளையே இவர் இக்கதையில் கோர்த்திருக்கின்றார் என்பதை அக்காலகட்டத்தில் யாழ்மண்ணில் வாழ்ந்திருந்த வாசகர்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்வார்கள். 1987ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 21ம், 22ம் திகதிகளில் யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலைக்குள் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் புகுந்து புரிந்த படுகொலைகளை மையமாக வைத்து இவ்விலக்கியம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இரத்த வங்கிப்பிரிவில் பணியாற்றிய தாதி ஒருவரினும், அந்தப் படுகொலை நிகழ்வில் தப்பிய வைத்தியர், தாதியர், சிற்றூழியர், நோயாளர் ஆகியோரின் நேரடி அனுபவங்களைக் கொண்டும் காங்கேசன்துறையில் வாழ்ந்து இடம் பெயர்ந்த நூலாசிரியர் பெற்ற அனுபவங்களும் அக்கினிக் கரங்களின் கதையாகின்றது. இந்நூலின் முதற்பதிப்பு ஒக்டோபர் 1995 இல் வெளியிடப்பட்ட கையொடு வலிகாமத்தில் பாரிய புலப்பெயர்வு நிகழ்ந்தமையால், முதற்பதிப்பு திருப்திகரமான முறையில் விநியோகிக்கப்படவில்லை. இந்நிலையில், மேற்படி அக்கினிக் கரங்கள் கதையுடன், நினைவாலயம், அருட்திருநேசன் அடிகளார் அவர்களின் துன்பியல் அனுபவங்கள் ஆகியன சேர்க்கப்பெற்று நூலின் 2வது பதிப்பு, 2005இல் வெளியாகியது. நியோ ஜேர்னலிசம் என்ற வகையில் அமைந்த மேலும் பல நாவண்ணின் நூல்கள், இலங்கை அரசின் போர்க்காலக் குற்றங்களை அழுத்தத்திருத்தமாகப் பதிந்து வைத்திருக்கின்றன. காலம் காலமாக பல மறுபதிப்புக்களை இவை காணப்போகின்றன.

முறிந்த பனை: இலங்கையில் தமிழர் பிரச்சினை: உள்ளிருந்து ஓர் ஆய்வு என்ற நூல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் புத்திஜீவிகளான ராஜினி திரணகம, ராஜன் ஹால், தயா சோமசுந்தரம், கே. ஸ்ரீதரன் ஆகியோரால் ஜூலை 1988 இல் எழுதி வெளியிடப்பட்ட The Broken Palmyra என்ற நூலின் தமிழாக்கமாகும். யாழ்ப்பாணம்: மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் அமைப்பு, 1996 இத்தமிழாக்கத்தை வெளியிட்டிருந்தது. இரு பகுதிகளாக அமைந்தள்ள இந்நூலின் முதற்பகுதி 1987இல் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் இந்தியப்படையின் வருகையும் நிகழ்ந்த காலகட்டத்தில் நின்று ஈழத்து இனப்பிரச்சினையின் ஒரு பரிமாணத்தை ஈழத்தமிழர் போராட்டத்தின் வரலாற்றைப் புரியவைக்கும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கமாகவும், இரண்டாம் பகுதி இக்காலகட்டத்தில் இந்தியப் படையினரின் தாக்குதல் பற்றிய பல்வேறு அறிக்கைகளும் ஆய்வுகளும் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது. The Broken Palmyra என்ற இதன் மூலநூல் ஆங்கிலத்தில் வெளியான சிறிது காலத்தில் இந்நூலின் உருவாக்கத்தின் முக்கிய பங்களியான வைத்திய கலாநிதி ராஜினி திரணகம யாழ்ப்பாணத்தில் இனந்தெரியாத இளைஞர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

குருதிக்குளியல் என்ற பெயரில் கலை யார்வன் என்றறியப்பெற்ற கு. இராயப்பு அவர்கள் யாழ்ப்பாணம், நெயொ கல் சரல் கவுன்சில் மூலம் வெளியிட்ட நூலும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மை நிகழ்வுகளின் உணர்வுப் பதிவுகள் என்ற வரையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் இந்நூலில், ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வில் குறிப்பாக, குருநகரையும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளையும் சேர்ந்த மக்கள் மத்தியில் கடந்த 20 வருடங்களுக்கு மேலாக இடம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போர்க்கால இனவன்முறையின் பாரிய பாதிப்புகள் பதிவாகியுள்ளன. மூன்று பகுதிகளில் இக்குருதிக்குளியல்களைப் பதிவு செய்திருக்கும் நூலாசிரியர், முதலாவது குளியலில் வேட்டை என்ற தலைப்பில் இந்திய இரா

அக்கினிக் கரங்கள் என்ற அவரது நூல்,

ஈழமண்ணில்...

91ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

னுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு முன்னதாக, 10.06.1986ம் ஆண்டு கரைவலைத் தொழிலுக்குச் சென்ற 31 மீனவர்கள் மண்டைத்வுப் பகுதியில் வேட்டையாடப்பட்ட சம்பவமும், இரண்டாவது குளியலில் அறுப்பு என்ற தலைப்பில் இந்திய இராணுவத்தின் காலகட்டத்தில் 10.10.1987 முதல் 22.10.1987 வரையிலான இருவார கால இடப்பெயர்வின் போது யாழ்ப்பாண மண்ணில் 38 பேர் கொல்லப்பட்டும் 66 பேர் காயமடைந்தும் நடந்த அவலங்களும், மூன்றாவது குளியலில் அழிப்பு என்ற தலைப்பில் இந்திய இராணுவம் வெளியேறிய பின்னதான காலகட்டத்தில், 13.11.1993 முதல் 5.12.1993 வரையிலான காலப்பகுதியில் 140 வருடப் பழமையான குருநகர் யாகப்பர் ஆலயம், சின்னக்கடைச் சந்தை போன்றவற்றை இலக்குவைத்து நடத்தப்பட்ட விமானத்தாக் குதலையும் அதில் பலியான 27 பேர் பற்றியும் பதிவுசெய்துள்ளார்.

இந்திய இராணுவ காலத்தைச்சித்திரிக்கும் படைப்பிலக்கியங்கள்:

இந்திய இராணுவத்தின் பிரசன்னத்தின் போது இலங்கையில் குறிப்பாக தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் பல ஆக்க இலக்கியப் படைப்புக்கள் கவிதைகளாகவும் கதைகளாகவும் தொடர் நவீனங்களாகவும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவண்ணமிருந்தன. இந்திய இராணுவத்தினரது பார்வைக்கும் அவர்களின் செல்லப்பிள்ளைகளின் பார்வைக்கும் தப்பவேண்டிய தேவை காரணமாக அக்காலத்தைய பிரசுரங்களில் தீவிரமான எதிர்ப்பலைகள் இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. இருப்பினும் கதைசொல்லியின் நளிமமான எழுத்து நடைகளுக்கூடாகவும் வாசகர் தகவலை மறைமுகமாகத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. பின்னாளில் வெளிவந்த படைப்புக்கள் தீவிரமாகவும் வெளிப்படையாகவும் இந்திய இராணுவ அட்டுழியங்களைப் பேசின. இந்த ஆய்வில் நூலுருவில் வெளிவந்த ஆக்க இலக்கியங்கள் பற்றிய தகவல்களையே குறிப்பிட்டுள்ளேன். பல படைப்புக்கள் நூலுருவில் வெளிவராது சிறு சஞ்சிகைகளுடனும் பத்திரிகைகளின் வார இதழ்களுடனும் தமது வாழ்வை சுருக்கிக்கொண்டன. அவை பற்றி விரிவாக இக்கட்டுரை ஆராயவில்லை.

சிறுகதைத் தொகுதிகளில் இந்திய அமைதிப்படை:

சிறுகதைத் தொகுதிகளில் வெளிப்படையாக இந்திய அமைதிப்படை பற்றிப் பேசிய சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய முதலாவது நூலாக பிரம்படி என்ற தலைப்பில் வெளியாகிய க. தணிகாசலம் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதியைக் குறிப்பிடலாம். கொழும்பு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன் இணைந்து சென்னை சவுத் ஏஷியன் புக்ஸ் ஜுலை 1988இல் இந்நூலை வெளியிட்டிருந்தது. ஆக்கிரமிப்பின் காரணமாக வறுமையும் பிணியும் வருத்தமும் வாய்ப்பின்மையும் பீடித்த ஒரு மக்கட்பிரிவின் மீட்சிக்காகவும் விடுதலைக்காகவும் விமோசனத்திற்காகவும் உழைக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கையினால் உந்தப்பட்டு அந்த வேட்கையின் சுவாலையாகச் சொருபங்கொண்டுள்ள போராளிகளின் நியாயங்களைச் சொல்கின்றன இக்கதைகள். நூலின் தலைப்பான பிரம்படி என்பது இந்திய இராணுவ அழிப்புக்குட்பட்ட ஈழமண்ணில் யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் பகுதியில் அமைந்துள்ள சிற்றூர் ஒன்றின் பெயராகும். இந்திய இராணுவம் விடுதலைப் போராளிகளுக்கு எதிராக நள்ளிரவில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மருத்துவபீடத்துக்கு அருகில் அமைந்திருந்த வெளியில் வான்மார்க்கமாகத் தரையிறங்கினர். விடுதலைப்புலிகளின் பலத்த எதிர்த் தாக்குதலில் தப்பிப்பிழைத்த ஒரு சில இந்தியப்படையினரின் பதுங்கிடமாக அமைந்துவிட்டது பிரம்படி மண். அன்று

மாலை அவர்களை மீட்க வந்த இந்திய இராணுவத்தினரால் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட மிலேச்சத்தனமான இராணுவ அடக்குமுறையில் படுகாயப்பட்டதே இவ்வூராகும். இந்நூலிலுள்ள கதைகளுக்குப் பொருத்தமான தலைப்பாக இந்நூலுக்கான பிரம்படி என்ற பெயர் அமைகின்றது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அக்கால வரலாற்றுச் சூழலிலேயே தோய்ந்து நின்று எழுதப்பட்ட கதைகளில் பொருளுருவமும் மொழியுருவமும் இந்நூலாசிரியரை நல்லதொரு சிறுகதை எழுத்தாளராக நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது. உறவுகள் தெரிகின்றன, மண்ணின் மைந்தர்கள், கூலிக்குழப்பம், ஒரு பாதை திறக்கப்படுகின்றது, மழை, சிவந்த பாதையில், கல், தெற்கு நோக்கி, வேலிகள், அகதி, நாய்களோ, பிரம்படி, நல்லநாள் ஆகிய தலைப்புகளில் அமைந்த 13 சிறுகதைகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

விடுதலைப் புலிகளின் சார்பான எரிமலை, வெளிச்சம் போன்ற ஊடகங்கள் அவ்வப்போது போராளிகளினால் படைக்கப்பெற்ற படைப்பிலக்கியங்களுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்து வந்துள்ளன. அத்தகைய ஊடகங்களினூடாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட பல போராளிகள் பின்னாளில் தரமான படைப்பிலக்கியவாதிகளாகத் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் காலங்களில் எழுதப்பட்ட அவர்களது படைப்புக்கள் பெரும்பாலும் சமகால வாழ்வியல் அவலங்களை உள்விட்டுப்பிள்ளையாக நின்று எடுத்துரைப்பதாக அமைந்திருந்தன. அவ்வகையில் அம்மானைக் கும்பிடுறானுகள் என்ற தலைப்பில் வெளியாகிய சிறுகதைத் தொகுதியை முக்கியமானதாகக் குறிப்பிடலாம். லண்டனிலிருந்து தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் வெளியீட்டுப்பிரிவு வெளியிட்டிருந்த இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு ஓகஸ்ட் 1997இல் வெளிவந்தது. முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1994இல் தாயகத்தில் வெளியாகியிருந்தது. உண்மைச் சம்பவங்களைக் கருவாகக் கொண்ட 15 கதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருந்தன. இந்திய அமைதிப்படையின் ஆக்கிரமிப்புக்காலகட்ட வாழ்க்கையையும் அந்த வாழ்க்கையின் அவலங்களையும் சோகங்களையும் சித்திரிக்கும் படைப்புக்களாக 14 கதைகளும் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் கொடுரத்தினைச் சித்திரிப்பதாக ஒரு கதையும் அமைகின்றன.

அம்மானைக் கும்பிடுறானுகள் என்ற நூலை அடுத்து அதன் இரண்டாம் பாகமாகக் கருதப்படக்கூடிய வில்லுக்குளத்துப் பறவைகள்: உண்மைக்கதைகள் தொகுதி என்ற நூல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் வெளியீட்டுப் பிரிவினால் ஆடி 1995இல் வெளிவந்தது. 17 உண்மைக்கதைகளைக் கொண்ட இத்தொகுதியில் இந்திய அமைதிப் படையின் வேட்டைக்குப் பலியான அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் கதைகள், போராட்டத்தில் தம்மைப் பலியாக்கிய மக்களின் கதைகள், போராளிகளை நேசித்து அவர்களைக் காப்பாற்றத் துணிவுடனும் சாதூரியத்துடனும் செயற்பட்ட மக்களின் கதைகள் எனப் பலவாறான உண்மைக்கதைகள் பதிவுபெற்றிருக்கின்றன. அவ்வகையில் இந்திய இராணுவத்தை போர்க்காலத்தில் நேரில் எதிர்கொண்டவர்களின் உண்மைக்கதைகள் பக்கங்கள் தோறும் தமது உணர்வை பதிய வைத்திருக்கின்றன.

கவிதைத் தொகுதிகளில் இந்திய அமைதிப்படை:

சிறுகதைகளைவிட கவிதைகளிலேயே இந்திய அமைதிப்படை தொடர்பான செய்திகள் அதிகம் இடம்பெற்றிருந்தன. இருப்பினும் அவை தனித்தொகுதிகளாக எங்கும் வெளியிடப்படவில்லை. ஆயினும் அக்காலகட்டத்துக் கவிதைகள் பெரும்பாலும் இந்திய - இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கால அவலங்களையே பதிவுசெய்திருந்தன. சோகங்களிலும் துயரமனது என்ற கவிதைத் தொகுதியை உதாரணமாகக்

கொள்ளலாம். கௌரியின் கவிதைகளை உள்ளடக்கிய இத்தொகுதி சென்னையிலிருந்து சமூக ஆய்வு வட்டத்தினால் சித்திரை 1988இல் வெளியிடப்பட்டது.

ஈழப் போராட்டக் களத்திலிருந்து கனல் மணம்பரப்பிய இளங்கவிஞர்களுள் கௌரியும் ஒருவர். விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிர பங்காளியாக இருந்த வேளையில் ஈழத்தின் போர்க்குரலாக இவரது கவிதைகள் வெடித்தன. தமிழ் மண்ணை ஆக்கிரமித்த சிங்கள இராணுவத்துக்கும் இந்திய இராணுவத்துக்கும் அதன் அரசுகளுக்கும் எதிரான மக்களின் உள்ளக் குமுறல்கள் இவரது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இத்தொகுப்பிற்கான நீண்ட முன்னுரையினை சென்னை மாநிலப் புதுக்கல்லூரிப் பேராசிரியர் கவிஞர் இன்குலாப் அவர்களும் பின்னுகரையினை தமிழ்நாடு குடியாத்தம் அரசு கலைக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ் அவர்களும் வழங்கியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெயரறியாப் பெரியோன்: காலமும் கவிதையும் என்ற கவிதைத் தொகுதிதி. உதய சூரியனால் எழுதப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரி வெளியீடாக ஆடி 2002 இல் வெளிவந்தது. கவிதைத் துறையிலே தீவிர ஈடுபாடுகொண்ட நவீன கவிதைகளை எழுதிவரும் இளங்கவிஞர் தி. உதயகுமார் போர் உலாவரும் மண்ணில் இருந்து தன்னைச் சூழ்ந்து நடக்கும் நிகழ்வுகளை கவிதைகளாகப் பதிவுசெய்திருக்கிறார். முதல் இருபாடல்களையும் செம்மணி புதைகுழிகளுடன் தொடங்கும் இவர் ஜெயசிக்குறு போர் நடவடிக்கை, கிபீர் விமானத்தாக்குதல், எரிபொருள் தட்டுப்பாடு, உணவுத் தட்டுப்பாடு என்று எதையுமே விட்டுவைக்கவில்லை. இந்திய இராணுவம் தமிழர் மண்ணை ஆக்கிரமித்திருந்த வேளையிலும், இரண்டாம் கட்ட ஈழப் போரின் போதும், இடப்பெயர்வின் பின்னர் வன்னியில் வாழ்ந்த போதும், யாழ்ப்பாணத்துக்கான பாதை திறக்கப்பட்ட பின்னருமாக அவ்வப்போது தான் எழுதிய வற்றுள் தேர்ந்த 25 கவிதைகளை இத்தொகுப்பில் சேர்த்துள்ளார்.

நாவல்களில் இந்திய அமைதிப்படை, இந்திய இராணுவம் ஈழமண்ணில் நிலை கொண்டிருந்த காலகட்டத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு சில நாவல்கள் இதுவரை வந்துள்ளன.

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம் என்ற பெயரில் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் எழுதிய நாவலொன்றை முதன்மையாகக் குறிப்பிடவேண்டும். துன்பங்களும் சோதனைகளும் தொடர்ந்து வந்த போதும் தளராத மன உறுதியுடன் இந்த மண்ணை நேசித்து மானமுடன் தலைநிமிர்ந்து வாழமுனையும் ஒரு குடும்பத்தின் கதை இது. இது 12.07.1987 முதல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ஈழமுரசு தினசரியின் வார வெளியீட்டில் தொடராக வெளிவந்தது. 10.10.1987 அன்று இந்திய அமைதி்காக்கும் படை பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தில் கைவைக்கும் நடவடிக்கையின் வெளிப்பாடாக ஈழமுரசு அலுவலகத்தைக் குண்டு வைத்துத் தகர்க்கும்வரை இந்நாவல் தொடர்ந்தது. பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து டேவிட் லிபோரியின் மீரா வெளியீடாக ஆனி 1992இல் நூலுருவில் இந்நாவல் முழுமையாக வெளிவந்தது.

ஓ கனடா என்ற நாவல் பாரதிநேசன் என்ற புனைபெயரில் வட்டுக்கோட்டை மேற்கைச் சேர்ந்த வீ. சின்னத்தம்பி அவர்களால் எழுதப்பட்டு மார்ச் 1994இல் வெளியானது. மார்ச்சிய கோட்பாட்டில் பற்றுறுதி கொண்ட நூலாசிரியர் மக்கள் சீனக் குடியரசில் 15க்கும் மேலான ஆண்டுகள் பணியாற்றிய அனுபவம் கொண்டவர். சமூக பொருளாதாரம் தொடர்பான வீட்டுப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு வெளிநாடு செல்வதே ஏற்புடையது என்ற கருத்தைக்கொண்ட ஈழத்தமிழர்களிடையே நாட்டின் பொருளாதார விடிவும் இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க முக்கியம் என்ற கருத்தை இந்நாவலில் வலியுறுத்துகின்றார். சாதாரண வாழ்க்கை

யில் தமிழ் எழுதுவினைஞர் ஒருவர் எதிர்நோக்கும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் அவரது வாழ்க்கையில் சமுதாய ரீதியில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளையும் அந்த நிகழ்வுகள் அவரில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களையும் இந்நாவல் விபரிக்கின்றது. இந்திய இராணுவத்தின் ஈழமண் ஆக்கிரமிப்பும் கதையின் பின்னணியில் சொல்லப்படுகின்றது.

ஈழத்து எழுத்தாளர் தேவகாந்தனின் கனவுச்சிறை என்ற நூல் ஐந்து பாகங்களில் வெளிவந்த பெருநாவலாகும். சென்னை இலக்கு நூல்கள் வெளியீடாக 1வது பதிப்பினை ஜூன் 1998இல் கண்டிருந்த இந்நாவல் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நீண்ட காலத்தின் பின் வெளிவந்த பல பாகங்களைக் கொண்ட நாவல் என்ற வகையில் ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்துறையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இந்த நாவல் யுத்தத்திற்கானதாகவோ அன்றி சமாதானத்துக்கானதாகவோ எழுதப்படாது சமகால அரசியல் நியாயமொன்றை விசுவாசமாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. இது நகரும் காலத்தை பிரதானப்படுத்தி 5 பாகங்களில் எழுதி முடிக்கப்பட்டதாகும். 1981 தொடக்கம் 2001 வரையிலான காலப்பகுதிக்குரிய 21 ஆண்டுகால இலங்கையின் வாழ்நிலைக் களத்தில் நின்று 5 பாகங்களிலும் கதை அழகாக நகர்த்தப்படுகின்றது.

1981 முதல் 2001 வரையான 21 ஆண்டுகளில் 21 நூற்றாண்டுகளின் இலங்கைச் சரித்திரத்தை புல்லின் தலைப்பனித்துளியின் பிரபஞ்சப் பிரதிபலிப்பாக இந்தநாவல் மீளுருவாக்கம் செய்கின்றது. சமகாலத்து எரியும் அரசியல் பிரச்சினையொன்றை உலகமளாவிய கதை நகர்ச்சியின் மூலம் பேசுகின்ற தமிழ் நாவல் இது. 1981இல் அக்கினிப் பொறி போன்ற மையச் சம்பவமொன்றின் உந்திப்புடன் ஆரம்பிக்கும் நாவலில் 1983 கறுப்பு ஜுலை, தேசம் தாண்டுதல், அகதிமுகாம் அவலங்கள், மேற்குலகின் அடையாளச் சிக்கல்கள், சமூக நிலை மாற்றங்களும் தேசமளாவிய கருத்துருவின் புத்தாக்கமும் என்று வியாபிக்கும் சரித்திர வெளியில் இன்னொரு சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஈழத்துடன் இணைந்த சிறுதீவான நயினாதீவின் வடகரையிலிருந்து தொடங்கும் கதை கட்சிப் பூசல்கள், கூட்டணி அமைப்பு, தமிழீழத்தின் தத்துவார்த்த உதயம், போராட்ட இயக்கங்களின் வளர்ச்சி என்பவற்றின் இலக்கியச் சாட்சியமாகின்றது கனவுச்சிறை.

நோயில் இருத்தல் என்ற பிரபல்யமான நூல் ஈழத்துப் படைப்பாளி மு. பொன்னம்பலம் அவர்களால் 1999இல் வெளியிடப்பட்ட நாவலாகும். 1984 ஒக்ரோபரில் தான் மயிலிட்டி TB சனடோரியத்தில் நோயாளியாக இருந்த வேளையும் (இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி சுடப்பட்டதும், போராளிக்குழுக்குள் அதன் சோகத்தை வெளிப்படுத்தியதுமான காலகட்டம்) 1987இல் யாழ். பெரியாஸ்பத்திரியில் பொலிநியுரைரில் நோயாளியாகக் கிடந்தபோதும் (தமிழ் ஈழப் போராளிகளையும் பொதுமக்களையும் இந்திய இராணுவம் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்த காலம்) இந்த இரு காலகட்டங்களில் தனக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு இந்நாவலின் பேசுபொருளாக அமைந்திருந்தது. நாவலினூடாக இந்திய அரசியலில் ஈழப்பிரச்சினை பெற்ற மாற்றங்களை கூர்ந்து அவதானிக்க முடிகின்றது.

போர்க்காலப் படைப்பிலக்கியங்கள் பற்றி ஆராய்ப்புகும் எந்தவொரு இலக்கிய ஆய்வாளராலும் தவிர்க்கப்படமுடியாதவர் தாமரைச்செல்வி. விண்ணில் அல்ல விடி வெள்ளி (1992), தாகம் (1993), வேள்வித்தீ (1994), ஒரு மழைக்கால இரவு (1998), அழுவதற்கு நேரமில்லை (2002), பச்சை வயல் கனவு (2004), வன்னியாச்சி (2005) ஆகிய தொகுதிகளின் வழியாகச் சிறுகதைகளாகவும் குறுநாவல்களாகவும் நாவல்களாகவும் ஈழத்தின் போர்க்கால அவலங்களைப் பதிவாக்கியவர். இவரது வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் என்ற நாவல்

தொடர்தல் 93ம் பக்கம்

ஈழமண்ணில்...

92ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

நவம்பர் 2003இல் வெளிவந்தது. 1989இல் யாழ் இலக்கிய வட்டம் - வீரகேசரியுடன் இணைந்து நடத்திய போட்டியில் 2ம் பரிசைப் பெற்ற இந்த நாவல் பின்னர் 1.03.1992 முதல் 3.5.1992 வரை வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் தொடராகவும் வெளிவந்திருந்தது. இந்திய இராணுவம் இந்த மண்ணில் நிலைகொண்டிருந்த காலத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் இது. ஏற்கெனவே நொந்து போய்க்கிடந்த மக்கள் மீது IPKF என்ற பெயரில் இந்திய அமைதிகாக்கும் படைவந்து வேல் பாய்ச்சிய காலம் அது. ஈழமண்ணில் ஓரிடத்தில் ஏற்படும் போரின் அனர்த்தங்களின் விளைவுகளை அதன் வலிகளைச் சுமந்தவாறு இன்னோரிடத்தில் வாழ்கின்ற மனிதர்களை இந்நாவலில் சந்திக்க முடிகின்றது.

ஈழத்தின் முதுபெரும் ஐனரஞ்சக படைப் பிலக்கியவாதியாக்க கருதப்படும் செங்கை ஆழியானும் (இயற்பெயர்: கந்தையா குணராசா) யுத்தபூமி என்ற பெயரில் ஒரு நாவலை எழுதியிருக்கிறார். ஏப்ரல் 2006 இல் வெளிவந்த இந்நாவல் இலங்கையில் இனமோதல்கள் வெடித்த நிலைமையில் இலங்கையின் ஒருமைப்பாட்டைக் காக்கவும் அங்கு அமைதியை நிலைநாட்டவும் சென்ற இந்திய அமைதிகாக்கும் படை, அங்கே தமிழர்களுக்கு எதிராக இழைத்த வரலாற்றுத் தவறுகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. கிட்டத்தட்ட மரணத்தின் விளிம்பில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் எப்படி எல்லாம் மண்மீது பற்றும் பாசமும் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை இந்த நாவல் விரிவாகவும் அழுத்தமாகவும் சித்திரிக்கின்றது.

இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கால மரணங்களின் பதிவுகள்:

இந்திய இராணுவத்தின் ஆக்கிரமிப்பின் போது மரணித்தவர்களின் விரிவான பதிவொன்று அண்மைக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழினப் படுகொலைகள் 1956-2008 என்ற தலைப்பில் வடகிழக்கு மனித உரிமைகள் செயலகத்தினால் NESOHR சென்னையிலிருந்து 2009இல் வெளியிடப்பட்ட இவ்வாணம் தனியாக இந்திய இராணுவத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கொலைகளை மாத்திரம் உள்ளடக்காது, 1956 முதல் 2008 வரையிலான அரை நூற்றாண்டுக் காலகட்டத்தில் ஈழத்தமிழர்களின் மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட அனைத்து இனப்படுகொலைகளையும் விரிவாகப் பட்டியலிட்டுள்ளது. 160க்கும் மேற்பட்ட படுகொலைகளின் சம்பவ விபரிப்பு, பாதிக்கப்பட்டோரின் புகைப்படங்கள், படுகொலைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற பிரதேசங்களின் வரைபடங்கள், வீடுவீடாய் எடுக்கப்பட்ட புள்ளிவிபரங்கள், படுகொலைக்கு உட்பட்டோரின் பெயர், வயது, தொழில் போன்றவை மிக விரிவாக அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. 2009இல் அயர்லாந்து - டப்ளின் நகரில் நடைபெற்ற படுகொலைகள் குறித்த மகாநாட்டில் நீதி பதிகளால் - நம்பிக்கைக்குரிய ஆவணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆங்கில நூலின் தமிழ் வடிவம் இது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கால மரணமொன்றைப் பதிவாக்கிய மற்றொரு நூல் தம்பி ஜெயத்திற்கு என்ற பெயரில் ஈழத்துக் கவிஞர் காசி. ஆனந்தன் அவர்களால் எழுதப்பெற்று சென்னையிலிருந்து சுமார் இருபத்தியொரு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையிலும் டிசம்பர் 2009இல் மனதில் பொதிந்திருந்த உணர்வுகள் மழுங்கா நிலையில் வெளிவந்திருந்தது. இந்திய அமைதிகாக்கும் படையின் சுற்றிவளைப்பின் போது அதில் அகப்பட்டு விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் இயக்க விதிகளுக்கமைய சயனரை நஞ்சுருந்தி 10.9.1988இல் மடிந்தவர் சிவஜெயம் என்ற இயற்பெயர்

கொண்ட மேஜர் சந்திரன். இந்நூல் வீர மரணமடைந்த போராளியான மேஜர் சந்திரனுக்கு அவரது தமையனார் காசி. ஆனந்தன் எழுதிய கண்ணீர்க் கடிதமாக அமைகின்றது. இது வெறும் கடிதமாக அல்லாமல் ஒரு ஈழ விடுதலைப் போராளியின் குடும்ப வரலாறு, அவன் சார்ந்த ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தின் வரலாறு என விரிகின்றது. ஈழத்தின் அறவழிப் போராட்டத்தின் முடிவில் வெடித்த புலிகளின் மறவழிப் போராட்டத்தின் தொடக்க வரலாற்றின் பதிவு இதுவென்றால் மிகையாகாது.

இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினர் ஈழமண்ணில் ஊடுருவியதால் ஏற்பட்ட விளை

வுகளின் வடுக்கள் பல அழியாது பல இதயங்களில் இன்றும் நிலைகொண்டுள்ளன. புலம்பெயர்ந்து வாழும் புகலிட மண்ணிலும் இந்த வடுவை ஆண்டுதோறும் தடவிப்பார்த்து அந்த வடு உருவாகக் காரணமாயிருந்த காயத்தை மறவாது நினைவில் வைத்திருக்கும் பத்திரிகையாளர், திரு எஸ். திருச்செல்வம் அவர்களாவார். இன்று கனடாவில் ஒன்றாரியோ மாநிலத்தில் இருந்துகொண்டு பல புகலிட எழுத்தாளர்களுக்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுத்த வண்ணம் இவர் பிரசுர இலக்கிய யாகம் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்.

1999இல் அவரது பதிப்பகத்தால் கனடா விலிருந்து வெளியிடப்பட்ட தமிழன் கனவு என்ற வீணைமைந்தனின் நூலுக்கு அவர் வழங்கிய அகவுரையிலிருந்து அவரது வரிகளிலேயே இவ்வுணர்வினைச் சித்தரிக்க முனைகின்றேன்.

‘இலங்கையில் தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கவேன அமைதிப்படை என்று தனக்குத் தானே நாமம் சூட்டிக்கொண்டு வந்தது இந்திய இராணுவம். இது 1987ம் ஆண்டு முதலாவதாக அவர்கள் வேட்டு வைத்தது பத்திரிகைச் சுதந்திரத்துக்கே. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த முரசொலி பத்திரிகை அலுவலகம் குண்டு வைத்து முற்றாகத் தகர்க்கப்பட்டது. அதன் பிரதம ஆசிரியராகவிருந்த நான் கைது செய்யப்பட்டு வாரக்கணக்காக சிறை வைக்கப்பட்டேன். இருவருடங்களின் பின்னர் தமது கைப்பொம்மைகள் மூலம் என்

னைக் கொல்வதற்கு இந்திய இராணுவம் விரித்த வஞ்சக வலையில் அகிலன் - எனது வாரிசு தனது உயிரைப் பறிகொடுத்தான். இந்த வருடம் மே மாதம் 10ம் திகதி அகிலனின் 15வது ஆண்டு நினைவு அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.’

இவ்வரிகளினூடாக ஒரு ஈழத்தமிழனின் பாதிப்பின் வலி உணரப்படுகின்றது.

நினைவுகளின் அகிலன் என்ற மலர் எஸ். திருச்செல்வம் அவர்களைத் தொகுப்பாளராகக் கொண்டு, கனடா, அகிலன் அசோஷியேட்டஸ் வெளியீடாக மே 1999இல் வெளிவந்திருந்தது. பத்திரிகையாளர் எஸ். திருச்செல்வத்தின் புதல்வன் அகிலன் கடத்திச் செல்லப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட துன்பியல் சம்பவம் நிகழ்ந்து பத்து ஆண்டு நினைவாக 10.5.1999

வேளையில், அதன் முகமுடியைக் கிழித்து சுயருபத்தைத் தமிழ் மக்களுக்குக் காட்டியவர் அகிலனின் அப்பா. இதனால் அவர் ஆசிரியராகவிருந்து நடத்திய முரசொலி பத்திரிகை நிறுவனத்தின் கட்டடம் அவர்களது குண்டுத்தாக்குதலால் செயலிழந்தது. இது 1987 அக்டோபர் 10 அதிகாலையில் இடம்பெற்றது.

‘அடுத்தகட்டம், அகிலனின் அப்பாவின் சிறைவாசம். யாழ் கோட்டை மறியற்சாலையில் இந்திய இராணுவத்தின் விருந்தாளியாக 82 நாட்களைக் கழித்தார். இவை எதிலும் நிம்மதி பெறாத இந்திய இராணுவமும் அவர்களின் அடிவருடிகளாகச் செயற்பட்ட துரோகக் குழுவினரும் சேர்ந்து 1989 மே 10ம் நாள் அகிலனின் அப்பாவைக் கொலைசெய்யத் திட்டம் தீட்டினர். தந்திரமாக அவர் அதிலிருந்து தப்பி விட, அந்த மனிதவிரோதக் கும்பல்காரர், தந்தைக்காக அகிலனைப் பலியெடுத்தனர். எதுவுமறியாத, அப்பாவியான இந்தக் குழந்தையை, அற்புதமான மாணவக் கொழுந்தை, அனைவராலும் பாசமுடன் நேசிக்கப்பட்ட அகிலன் என்ற குழந்தையை மிருகவெறியர்கள் ஏன் கொலை செய்தார்கள்? அவன் செய்த குற்றமென்ன? தமிழ் மூத்தில் ஒரு பத்திரிகையாளனின் மகனாகப் பிறந்தது தான் அவன் இழைத்திட்ட ஒரே குற்றம்.’

இது புதினம் ஆசிரியர் திரு ஈ.கே. இராஜகோபால் அவர்கள் அகிலன் நினைவாக எழுந்த மலரொன்றுக்கு இலண்டனிலிருந்து வழங்கிய நினைவுப்பு வரிகள்.

இந்திய இராணுவத்தினால் பாதிப்புக்குள்ளான மற்றுமொரு பத்திரிகையாளர் கோபு என்றும் எஸ்எம்ஜி என்றும் பரவலாக பத்திரிகைத்துறையில் அறியப்பட்ட எஸ்.எம். கோபாலரத்தினம் ஆவார். யாழ்ப்பாணத்தின் ஈழநாடு, ஈழமுரசு பத்திரிகைகளிலும், மட்டக்களப்பில் தினக்கதிர் பத்திரிகையிலும் ஆசிரியப் பொறுப்பில் இருந்தவர். ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை என்ற நூல் எஸ்.எம். கோபாலரத்தினம் அவர்களால் எழுதப்பட்டு மட்டக்களப்பு: World Voice Publications நிறுவனத்தால் ஆகஸ்ட் 2000இல் வெளிவந்தது. பின்னர் தமிழகத்தில் தோழமை வெளியீடாக ஜூலை 2007 இலும் மீள்பதிப்புக் கண்டது. நவம்பர் 1989 முதல் தமிழகத்தின் ஜூனியர் விகடனில் தொடராக வெளிவந்த இக்கட்டுரைத் தொடர் பலத்த அதிர்வினை தமிழக மண்ணில் அவ்வேளையில் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்திய அமைதிப்படை பற்றிய மாயையை ஓரளவு நீக்கிய வலிமை இத்தொடருக்கு இருந்தது. இந்நூலில் இந்திய அமைதிப்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டதன் பின்னரான இரண்டு மாத சிறை அனுபவம் கூறப்பட்டுள்ளது. கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து விடுதலையாகும் வரை நடந்த நிகழ்வுகள், சிறையில் சந்தித்த வர்கள், அவர்களிடமிருந்து கேட்டறிந்தவை அனைத்தும் இந்நூலில் பதிவுக்குள்ளாகியுள்ளன.

அமைதிப்படையின் பிரசன்னம் பற்றிய ஆய்வுகளும் பின்னூட்டங்களும்:

1987இல் கைச்சாத்தான இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம், இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் வரவு, சமாதானப்படை ஆக்கிரமிப்புப் படையாக மாறியதன் காரண காரியங்களை அலசி ஆராய்ந்து பின்னாளில் பல வெளியீடுகள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்திருக்கின்றன. பல தமிழக எழுத்தாளர்களும் இது பற்றி விரிவாக எழுதியிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது. இக்கட்டுரை பெரும்பாலும் ஈழத்துப் படைப் புகளையே முதன்மைப்படுத்தி எழுப்புகின்ற போதிலும், இப்பிரச்சினை தொடர்பாக வெளிப்படையாகத் தமிழகத்தில் ஒலித்த பழ. நெடுமாறன் அவர்களது குரலின் வெளிப்பாடாயமைந்த நூலொன்றை முக்கியத்துவம் கருதி இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்.

‘இந்திய இராணுவம் அமைதிப்படை என்ற பெயருடன் தமிழீழத்துக்குள் காலடி வைத்த

ஈழமண்ணில்...

93ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை: தில்லியின் துரோகக் கொள்கை என்ற தலைப்பில் எழுந்த இந்நூல் தமிழக அரசியல்வாதியான பழ. நெடுமாறன் அவர்களால் எழுதப்பட்டு சென்னை தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலயத்தினால் செப்ரெம்பர் 1987 வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலில் இந்திய அரசு இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள், மலையகத் தமிழரின் பிரஜாவுரிமை பறிப்புக்கு உடந்தையாக இருந்தது முதல் அமைதிப்படையை அனுப்பி ஈழத் தமிழர்களின் உயரைப் பறித்தது வரையிலான நடவடிக்கைகள் விரிவாக ஒரு தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ஈழ விடுதலை ஆதரவாளரின் பார்வையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆலோசகராகவும் தத்துவாசிரியராகவும் வாழ்ந்து மறைந்தவர் அன்டன் பாலசிங்கம் (04 மார்ச் 1938 - 14 டிசம்பர் 2006). அவர் எழுதிய இரண்டு நூல்கள் இலங்கையில் இந்திய இராணுவப் பிரசன்னம் பற்றிய பதிவுகளைக் கொண்டுள்ளன.

விடுதலை: கட்டுரைத் தொகுப்பு என்ற நூல் அன்ரன் பாலசிங்கம் எழுதி நவம்பர் 2003இல் வெளியிட்டிருந்த நூலாகும். பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் அவர் எழுதிய முக்கிய அரசியல் கட்டுரைகள் இந்நூலில் தொகுக்கப்பெற்றிருந்தன. தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகால வளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் முன்னாள் தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் பங்களிப்பும், இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் பின்னணியில் 1987 ஜூலையில் புதுடில்லியில் நிகழ்ந்த சந்திப்பின் போது ராஜீவ் - பிரபாகரன் இடையே செய்து கொள்ளப்பட்ட இரகசிய ஒப்பந்தம் உள்ளிட்ட பல விடயங்களையும் தெளிவுபடுத்தும் 11 கட்டுரைகள் இதில் உள்ளன.

போரும் சமாதானமும்: விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட வரலாறு என்ற தலைப்பில் செப்ரெம்பர் 2005இல் அவர் எழுதிய மற்றொரு நூல் லண்டனிலிருந்து வெளிவந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புடன் 27 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த நூலாசிரியரின் இந்த அரசியல் வரலாற்று நூல், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் வீரம் செறிந்த போராட்ட வரலாற்றை விறு விறுப்பாக விளக்கிக் கூறமுனைந்தது. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பிறப்பெடுத்த கொந்தளிப்பான அரசியல் பின்னணி, அதன் ஆரம்பகால ஆயுதப் போராட்டம், காலப்போக்கில் அதன் அபாரமான போரியல் வளர்ச்சி என்ற ரீதியில் புலிகள் அமைப்பின் புரட்சிகரமான போராட்ட வரலாற்றை உண்மைத் தகவல்களுடன் உள்வீட்டுப் பிள்ளையின் பதிவாக வெளிப்படுத்தியது. ஒருபுறம் நீண்ட தொடர்ச்சியான, இரத்தம் சிந்தும் ஆயுதப் போராகவும், மறுபுறம் அமைதிவழியில் தீர்வுகாண வேண்டிய சமாதான முயற்சிகளாகவும் கட்டவிழ்ந்த விடுதலைப் புலிகளினது போராட்ட வரலாற்றின் முக்கிய நிகழ்வுகளையும், திருப்பங்களையும் காலவரிசையில் மிக நேர்த்தியாக இந்நூல் எடுத்துக்கூறியது.

இலங்கையின் வடமேல் மாகாணத்தின் சிலாபத்துக்கு அருகேயுள்ள மருதங்குளம் என்ற கிராமத்தில் பிறந்தவர் ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரத்தினம் அவர்கள். 1960களில் இலங்கை வானொலி அறிவிப்பாளராகிய இவர் முன்று தசாப்தங்களாக இலங்கை வானொலியில் பணியாற்றியவர். சங்க இலக்கியப் புலமைபெற்றவர். ஜனரஞ்சகத் திரைப்படப் படல்களினூடாக சங்க இலக்கியத்தின் ரசனையை பாமர மக்களிடம் அக்காலத்தில் எடுத்துச் சென்றவர். மனம் போன போக்கில் என்ற நூல் ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரத்தினம் அவர்கள் இதுவரை எழுதிய ஒரே ஒரு நூலாகும். செப்ரெம்பர் 1988இல் இவர் எழுதிய

இந்நூலில் தனது மனப்பதிவை எழுத்தில் தெளிவாக வடித்திருந்தார். இலங்கையில் இந்திய இராணுவம் கால்பதித்த வேளையில் பலத்த எதிர்பார்ப்புகளுடன் இருந்த ஈழத் தமிழர்களின் நம்பிக்கைகள் படிப்படியாக IPKF இன் ஆக்கிரமிப்பு இராணுவ நடவடிக்கைகளாலும் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனா அரசின் திட்டமிட்ட காய் நகர்த்தல்களாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆட்டம் கண்ட வேளையில் 27.10.1987 திகதி வரை தனது உணர்வுகளையும், வேதனைகளையும் நூலாசிரியர் பதிவாக்கியிருக்கிறார். ஒலிபரப்புத்துறையில் நீண்ட காலம் பணியாற்றிய இவர், இலங்கை வானொலியில் பணியாற்றிய வேளையில் பெற்றுக்கொண்ட கசப்பான அனுபவங்களும் அவநம்பிக்கையூட்டும் சம்பவங்களும் இக்கட்டுரையின் பின்னணியில் இழையோடுகின்றன.

சிதைந்த சித்தாந்தங்கள் என்ற நூல் இலங்கை - சமூக விஞ்ஞான கலை இலக்கியக் கழகம், என்ற அமைப்பினால் ஏப்ரல் 1990இல் வெளியிடப்பட்டது. ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கேற்ற பல்வேறு போராளிக்குழுக்களின் நடவடிக்கைகளையும் பதியும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட நூல் இதுவாகும். இந்தியப்படை வெளியேற்றம், இலங்கை அரசின் நிலைப்பாடு, இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம், இடைக்கால நிர்வாகம், விடுதலைப்புலிகளின் இன்றைய நிலைப்பாடு, கல்வித் தரப்படுத்தலும் தமிழர் மாணவர் எதிர்ப்பும், தமிழ்ப்புதிய புலிகள் உருவாக்கம், பொலிஸ் அதிகாரி பஸ்தியாம்பிள்ளை கொலை, மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத்தேர்தல், சுந்தரம் கொலை, தமிழ் இயக்கங்களின் முக்கிய இராணுவ செயற்பாடுகள் எனப் பல்வேறு வரலாற்றுக்குறிப்புக்கள் இந்நூலில் பதியப்பட்டுள்ளன. பாதுகாப்புக் கருதி, வெளியிட்ட இடம், அச்சகம் போன்ற விபரங்கள் நூலில் காணப்படவில்லை.

ஈழத்து நவீன கவிதைத்துறையிலும், கலை - இலக்கியத்துறையிலும் ஆழக்கால்பதித்தவர் சேரன். கவிஞர் மகாகவி (உருத்திரமுர்த்தி)யின் மகனான சேரன் கவிதைத்துறை, ஓவியத்துறையுடன் பத்தி எழுத்துக்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஈழத்து அரசியல் நிலைமைகளை இவர் கட்டுரைகள் வாயிலாகவும், பத்தி எழுத்துக்களின் வழியாகவும் பதவுசெய்து வருகின்றார். 1983இல் இவரது முதலாவது நூல் இரண்டாவது சூரிய உதயம் வெளியாகியது. தொடர்ந்தும் பல கவிதைத் தொகுதிகளையும், கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் வழங்கிய இவரது உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள் என்ற நூல் பற்றி இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படுவது பொருந்தும். டிசம்பர் 2001இல் வெளிவந்த இந்நூல் திசை, வீரகேசரி, சரிநிகர், செந்தாமரை (கனடா) ஆகிய இதழ்களில் வெளிவந்த சேரனின் பத்திகளின் தொகுப்பாகும். ஈழப் போராட்டம், ஐரோப்பிய பயண அனுபவங்கள், தமிழ் தேசியவாதம், திரைப்படம், மொழி, இதழியல், இசை, ஈழத்து முஸ்லீம்களின் நிலை எனப் பல பொருள்கள் சுதந்திரமான விவாதத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளன. குறிப்பாக இலங்கையில் இந்திய இராணுவத் தலையீடு பற்றிய இவரது கருத்துக்களை இந்நூல் பதிவு செய்திருக்கிறது. புதிய தகவல்களையும் புதிய பார்வையினையும் அங்கதச் சுவையுடன் இயல்பான கவித்துவ நடையில் சேரன் தன் பத்திகளில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

இலங்கையில் இந்திய இராணுவத்தின் பிரசன்னம் பற்றித் தமிழில் வெளிவந்த நூல்களைப் போலவே சிங்கள மொழியிலும் பல நூல்கள் அக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்திருந்தன. குறிப்பாக சிங்கள புத்தஜீவிகளால் தொகுக்கப்பட்ட பல நூல்களுள் - தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட ஒரு தொகுப்பு நூல் பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டுச் செல்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

இலங்கையில் சமாதானம் பேசுதல்: முயற்சிகள், தோல்விகள், மற்றும் பாடங்கள் என்ற தலைப்பிலான பாரிய தொகுப்பொன்றின் இரண்டு தொகுதிகளில் வெளிவந்திருக்கிறது. முதலாவது தொகுதி 2002 இல் வெளிவந்தது. சிங்கள புத்தஜீவியான குமார் ரூபசிங்க இதனைத் தொகுத்திருந்தார். திம்புக் கோட்பாடுகளை மீட்டுப்பார்த்தல்: ஓர் ஒருங்கிணைப்புக் கண்ணோட்டம் (சுமனசிறி லியனகே, நிரூபா விக்கிரமசிங்க), LTTE யின் தோற்றமும் 1987ஆம் ஆண்டின் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் (தோமஸ் ஏப்ரஹாம்), இலங்கையில் இந்தியத் தலையீடும் 1987ம் ஆண்டின் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தமும்: ஒரு பின்நோக்கிய மதிப்பீடு (J.N. டிக்கஷ்ட்), இலங்கை அரசாங்கமும் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் வரையிலான சமாதான முயற்சிகளும். படிப்பினைகளும் அனுபவங்களும் (பேர்னாட் திலகரட்ன), இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தமும் இனப்பிரச்சினையும்: படிப்பினைகளும் அனுபவங்களும் (கேதீஸ்வரன் லோகநாதன்), புலனாய்வு மற்றும் பாதுகாப்பு முகவர்களின் வகிபங்கு (எம்.கே. நாராயணன்), ஜனாதிபதி பிரேமதாசவின் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திற்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் 1989 -1990 (பிரட்மன் வீரக்கோன்), ஜனாதிபதி பிரேமதாசவுக்கும் LTTE யிற்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தை: ஒரு பின்னோக்கிய மதிப்பீடு (A.J.I. சந்திரகாந்தன்), ஆண்டு 1989 - 90 பிரேமதாச - LTTE பேச்சுவார்த்தைகள் ஏன் தோல்வியடைந்தன? உண்மையில் நடந்தது என்ன? (தயான் ஜயதிலக்க), அரசாங்கம் LTTE பேச்சுவார்த்தைகள் 1994 - 1995 மற்றுமொரு இழந்த வாய்ப்பு (P. இராஜநாயகம்), இலங்கையின் இன முரண்பாடு தொடர்பிலான பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவடைந்தமை பற்றியதொரு பகுப்பாய்வு (ஜெஹான் பெரோரா), நோர்வே நாட்டு வசதிப்படுத்தல் மூலமான அரசாங்கம் LTTE பேச்சுவார்த்தை முயற்சி 2000 சூழமைவு, சிக்கனத் தன்மைகள் மற்றும் பாடங்கள் (ஐயதேவ உயங்கொட), இலங்கையில் தொடரும் முண்பாடுகளும், அணி திரட்டப்பட்ட புலம்பெயர் தமிழர்களின் தாக்கமும் (ரொஹான் குணரட்ன), சமாதானத்திற்கான முக்கிய தடை மனப்பாங்கு (ராஜன் ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா) ஆகிய 14 கட்டுரைகளும், இவை தொடர்பான கடிதங்களும், மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களும் பின்னிணைப்பாகவும் தரப்பட்டிருந்தன.

இந்நூலின் இரண்டாவது பாகம் 2006இல் வெளிவந்தது. அதே வேளையில் முதற்பாகத்தின் 2வது பதிப்பும் கூடவே வெளியிடப்பட்டிருந்தது. முதற்பாகம் இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு உள்ளிட்டதாக 2000மாம் ஆண்டு வரையிலான காலகட்டத்திற்குரிய ஆய்வாக அமைந்திருந்த நிலையில் இரண்டாவது தொகுதி அதன் பின்னைய சமாதானச் செயற்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வாக அமைந்திருந்தது.

கண்டி மாவட்டத்தின் பேராதனையைச் சேர்ந்த சாரன்ஸ் தயாநந்த இலங்கையின் பிரபல்யமான கருத்தோவியக் கலைஞர் (கார்ட்டூன் ஓவியர்) 1971இல் கிளர்ந்தெழுந்த ஆயுதப் போராளிகளுள் ஒருவர் ஆவார். ஜூலை 1971இல் அரசினால் கைது செய்யப்பட்டு ஆறு ஆண்டுகள் தீவிர சிறைவாசத்தின் பின்னர் 1977இல் விடுதலையாகியவர். யுத்தத்தின் வரலாறு என்ற நூல் சாரன்ஸ் தயானந்தவின் கார்ட்டூன் சேகரிப்புகளின் தொகுப்பாகும். பேராதனை: National Integrated programme Unit and Media Circle அமைப்பினால் ஏப்ரல் 2000 இல் வெளியிடப்பட்ட இவ்வோவியத் தொகுப்பு, 23-26 ஒக்ரோபர் 1998 இல் நடைபெற்ற கண்காட்சியில் இடம் பெற்ற சமகால அரசியல் கேலிச்சித்திரங்களைக் கொண்டிருந்தது. இவை 1980-98 வரையான காலப்பகுதியின் இலங்கை அரசியல் நிலவரங்களை கருத்துப் படங்களாக்கியிருந்தன. இத்தொகுப்பினூடாக 20 வருடகால அரசியல் இனவாத குழப்ப நிலை படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதுடன் இந்திய அமைதிப்படை பற்றிய சிங்கள மக்

களின் பார்வையும் ஆங்காங்கே பதிவாகியுள்ளன.

முடிவுரை:

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் 1987இல் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர் ஜயவர்த்தனவுக்கும் இடையில் கைச்சாத்திடப்பட்ட நிகழ்வு, முன்னதாக வானிலிருந்து உணவுப் பொட்டலங்களை துணிச்சலுடன் போட்டுச் சென்ற இந்திய வான்ப்படையின் துணிச்சலை வியந்திருந்த தமிழர் மனங்களில் இந்தியா பற்றிய பாரிய நம்பிக்கையை ஊட்டியிருந்தது. அந்த நம்பிக்கை படிப்படியாகச் சிதைவடைந்த வரலாறு மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களின் வாயிலாக ஓரளவு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது என்றே நம்புகின்றேன். இருப்பினும், இன்னும் பதிவு செய்யப்படாத நிகழ்வுகள் ஏராளம் உள்ளன. ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும், தமிழ் மண்ணின் ஒவ்வொரு நிறுவனத்துக்குள்ளும் இக்காயம் நீண்ட காலமாக நீறுபூத்த நெருப்பாகவே கடந்துசென்றுவிட்டன.

குறிப்பாக இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தைக் கைப்பற்றிய வேளையில் அங்கு கலைத்துறைப் பணியகங்களில் சேகரிக்கப்பட்டிருந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் ஆய்வேடுகள் உள்ளிட்ட பல நூல்கள் எரிக்கப்பட்ட நிகழ்வும் சொத்துக்கள் அழிக்கப்பட்ட சம்பவங்களும் பல்கலைக்கழக புத்தி ஜீவிகளால் போதிய அளவு வெளியுலகிற்கு வெளிப்படுத்தப்படவில்லை என்றே கருதுகின்றேன்.

மேலும் பெருங்கற்கால யாழ்ப்பாணம் பற்றிய அகழ்வாராய்ச்சி நிகழ்த்தப்பட்ட வேளையில் யாழ்ப்பாணம் - ஆனைக்கோட்டைப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழியும் அதனுள்ளிருந்த 5000 ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்த எலும்புக்கூடும் அந்த அகழ்வாராய்ச்சியின்போது கண்டெடுக்கப்பட்ட அணிகலன்களும், வரலாற்றுத்துறைக் கட்டடத்தின் ஒரு பிரிவில் செ. கிருஷ்ணராஜா, பரமு புஷ்பரட்னம் உள்ளிட்ட வரலாற்றுத்துறை ஆய்வாளர்களால் பொக்கிஷமாகப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. இந்திய இராணுவம் பல்கலைக்கழகக் கட்டடத்தை ஆக்கிரமித்தன் பின்னர் அவற்றுக்கு என்ன நடந்ததென்றே அறியமுடியவில்லை. இது பற்றிய பதிவும் எவ்வித ஆவணங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை என்று கருதுகின்றேன்.

எமது வரலாறு முறையாகப் பதியப்படாமல் கடந்த 150 ஆண்டுகளாக எம்முன்னோர்கள் விரயம் செய்தமையின் காரணமாக எமது வரலாற்றை மகாவம்சத்திலும், பிற இலக்கியங்களிலும், கற்பனைக் கதைகளிலுமே தேடி அலையவேண்டிய துரதிர்ஷ்டம் மிக்கவர்களானோம். அதன் பலனை இன்று நாம் நாடற்றவர்களாக உலகெங்கிலும் அலைந்தும் சொந்த மண்ணிலேயே உரிமையற்றவர்களாக நின்றும் அனுபவிக்கின்றோம். இப்பொழுது இந்த 21ம் நூற்றாண்டிலும் கூட முறையாக அவற்றைப் பதிவுசெய்யவேண்டும் அல்லது அவ்வாறு பதிவுசெய்ய முனைபவருக்கு ஆதரவு வழங்கவேண்டும் என்ற உணர்வுகூட ஈழத்தமிழர்களுக்குப் போதியளவு ஏற்படவில்லை என்பது எனது அனுபவபூர்வமான வேதனைமிக்க கருத்தாகும். இன்றளவில் இத்தகைய வரலாற்றுப்பதிவை மேற்கொள்ளத் தனித்து முனையும் சிலநபர்களைக்கூட எமது இனம் கண்டு கொள்ளாதிருப்பதை நாம் கூர்ந்து கவனித்தால் இலகுவில் கண்டறிந்தும் புரிந்தும் கொள்ளலாம். பொதுநல நோக்கம் கொண்ட தனிநபர்களே பாதையையும் உருவாக்கி அதில் பயணிக்கவேண்டிய தொரு துரதிர்ஷ்டவசமான நிலைமையை எமது ஈழத்துத்தமிழ் இனம் கண்டும் காணாதிருப்பது வருத்தத்திற்குரியதாகும். இந்நிலைமை மாறும் வகையில் முடிந்தவரை எம்மவர்கள் இத்தகைய வரலாற்றுப் பதிவுகளை முன்னெடுக்க உதவிக்கரம் நீட்டவேண்டும்.

